AMANDA ROY

Alături la necaz si ? la durere

ALCRIS

Capitolul 1

Stacy se opri în uşa deschisă a camerei. Nervoasă, îşi trecu o mână peste părul neted strâns într-un coc pe ceafă. In jur plutea un miros de medicamente, în timp ce ea privea incaperea goala.

In liniştea dimineţii, casa era calmă. Stacy percepu vag activitatea discretă din bucătărie a Mariei care pregătea micul dejun. Ochii ei căprui îşi plimbară privirea, neliniştiţi, prin vestibul, apoi se deplasară rapid înspre salon. Rămaseră aţintiţi pe scaunul rulant aflat în faţa uşilor ce dădeau pe verandă.

Un cap dureros de familiar se sprijinea pe speteaza scaunului. Părul negru, ondulat, strălucea în lumina blândă a răsăritului de soare. Un bărbat aşezat pe scaun nu se mişca.

Stacy lăsă să-i scape un oftat amar. Abia se iviseră zorile şi Cord privea deja tăcut pe fereastră. Se anunţa a fi iar o zi dificilă. In ultima vreme, fuseseră atât de multe de acest fel, încât era greu să şi le amintească pe cele bune.

Slavă Domnului că Josh plecase să petreacă vreo câteva zile cu Mary si copiii acesteia, gândi Stacy cu o tristă uşurare. Stările de indispoziţie ale lui Cord începeau să devină insuportabile pentru fiul lor, în ciuda eforturilor lui Stacy de a-l proteja. Trebui să recunoască, fără tragere de ini:mă, că şi nervii ei erau încordaţi, gata să cedeze.

îngrijorarea îi întunecă şi mai mult privirea la vederea acestui bărbat, odinioară atât de mândru şi viguros, condamnat la nemişcare. Resimţea durerea şi tortura psihică aproape la fel de intens ca şi soţul ei. Cel mai rău însă era că ea nu avea cum să-l ajute.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, el strânse una din roţi cu mâna lui musculoasă şi răsuci scaunul rulant. Imediat, Stacy îşi confecţionă un zâmbet vesel înainte să simtă privirea ascuţită şi pătrunzătoare a lui Cord aţintită asupra ei.

- Bună dimineaţa, dragul meu, murmură ea calm. Te-ai trezit foarte devreme în dimineaţa asta.

- Da, răspunse el sec.

Văzând-o că vine spre el, înaintă şi el cu scaunul. Trăsăturile regulate ale chipului său erau crispate, expresia feţei, posomorâtă. Când Stacy se aplecă să-l sărute, Cord întoarse uşor capul şi ea atinse cu buzele obrazul slab şi aspru, înţepător din cauza bărbii crescute. Necontenita respingere faţă de orice manifestare de afecţiune o rănea dureros dar se strădui să nu arate.

- Ai uitat să te razi în dimineaţa asta, îl tachină ea cu drăgălăşenie trecând în spatele scaunului ca să-l împingă spre sufragerie.

- N-am uitat. N-am simţit nevoia, atâta tot, mormăi el.

- Dacă vei încerca să săruţi o foaie de glaspapir, poate că ai să te răzgândeşti.

- Nimeni nu te obligă s-o faci, Stacy.

Cord părea atât de rece, de insensibil, încât ea trebui să închidă ochii ca să-şi amintească faptul că el o iubea cu adevărat. Doar amărăciunea îl făcea să se poarte aşa şi ea nu putea să-i reproşeze asta.

- Nimeni nu mă obligă, fireşte, recunoscu ea vorbind pe un ton totuşi hotărât, oricât de artificial ar fi fost. O fac doar din dorinţa mea...

Ii aşează scaunul rulant în capul mesei pregătite deja pentru micul dejun. După ce dădu drumul mânerelor şi se aşeză în dreapta soţului ei, Stacy îi simţi privirea ascuţită.

- De când pasionata mea soţie se mulţumeşte cu un simplu sărut pe obraz? o ironiză Cord.

Stacy îşi stăpâni o grimasă de durere şi întinse mâna spre carafa de cristal plină cu suc de portocale.

- Deocamdată ajunge şi atât, zise ea liniştită. Asta nu va dura o veşnicie.

Cord zâmbi cinic şi inima lui Stacy se strânse. Dar sosirea Mariei îi scuti de vreo remarcă nepotrivită.

- Micul dejun va fi gata în câteva minute, îi anunţă ea aducând cafeaua.

- Perfect.

Stacy zâmbi şi profită de această întrerupere ca să schimbe subiectul în timp ce mexicana cea grasă ieşea din încăpere.

- Curând trebuie să apară Travis, îi zise ea lui Cord. Vrem să verificăm împreună cu tine lista mânjilor pur-sânge. Tu ne vei spune pe care să-i păstrăm pentru reproducere.

- Scutiţi-mă de aşa ceva, bombăni el, cu buzele

strânse. Travis şi cu tine aţi condus foarte bine ferma anul trecut, fără să aveţi nevoie de sfaturile mele sau de ajutorul meu. Nu am nevoie de gesturi mărinimoase care să mă facă să cred că am încă nişte responsabilităţi.

Durerea pe care o simţea în suflet aproape că o făcu pe Stacy să-şi piardă stăpânirea de sine. îşi strânse buzele şi se strădui să respire profund. Era sigură că n-ar fi suportat încă o ceartă.

- Cord, te implor, să n-o luăm de la capăt, îl rugă ea.

Ochii întunecaţi scânteiară ca nişte cărbuni aprinşi.

- Ah, nu? Verifică atunci singură lista mânjilor, o ironiză el răutăcios. Ferma „Circle H“ este a ta doar. Aşa că faci ce vrei!

- A fost ferma ta. A deveni a noastră, dar niciodată n-a fost a mea! strigă tânăra femeie. Travis şi cu mine încercăm doar s-o ţinem pe linia de plutire până când...

- Până când mă voi restabili eu? o întrerupse el sec, cu un dispreţ zdrobitor. Este foarte probabil că eu nu voi fi niciodată mai bine decât sunt acum.

- Nu-i adevărat, şopti ea, sufocată parcă de o mână invizibilă.

- Fii realistă, Stacy! Ar fi fost mai bine dacă Colter nu m-ar fi scos din avionul acela în flăcări.

- Cum poţi să spui aşa ceva?!

Ea îşi privi mâinile ce-i tremurau şi le crispă pe ceaşca de cafea când îşi aminti durerea atroce din urmă cu un an, când crezuse că soţul ei va muri.

- Te iubesc. Cum poţi să crezi că lucrurile ar merge mai bine dacă ai fi murit?

- Priveşte-mă.

Ea nu-l ascultă imediat, astfel că el îi prinse încheietura mâinii şi-i înfipse unghiile în carne până ce ea ridică ochii spre privirea lui de gheaţă. Citi în ochii lui o provocare arogantă.

- Priveşte-mă, Stacy, şi spune-mi dacă simţi pentru mine dragoste... sau milă?

Foarte încet, ea îşi plimbă privirea pe chipul lui cu trăsături virile. Un an de convalescenţă făcuse să pălească pielea bronzată. Faţa îi era trasă, dar această slăbire nu făcea decât să-i scoată în evidenţă frumuseţea masculină. Căsătoria nu scăzuse cu nimic atracţia fizică pe care Stacy o simţea faţă de Cord, ba dimpotrivă.

Nu exista nimic care să-ţi inspire milă la acest cap frumos, aceşti umeri largi şi braţe musculoase. Dar când îşi coborî privirea spre picioarele lungi, atât de puternice odinioară, Stacy fu obligată să-şi amintească faptul că el era prizonierul unui scaun rulant.

Inima ei se revoltă în faţa unei asemenea nedreptăţi, ca şi cum ar fi privit un nobil sălbatic, arogant şi mândru, înlănţuit împotriva voinţei sale. Da, asta îi sfâşia inima, pentru că-l iubea.

- Te iubesc, Cord, murmură ea în sfârşit ridicându-şi privirea spre chipul lui.

El oftă adânc şi-i eliberă mâna, după care îşi luă paharul cu suc de portocale. Se simţea în el o violenţă reţinută, ca şi cum ar fi avut chef să arunce cu paharul în perete, să-l vadă spărgându-se în mii de cioburi.

Stacy îşi puse o mână pe braţul lui şi îl simţi crispându-se.

- Cord, tu trebuie să crezi că vei putea merge din nou, îi spuse ea cu convingere. Nu te purta de parcă n-ai mai avea nimic de sperat. După această ultimă operaţie, picioarele tale şi-au recăpătat puţin sensibilitatea. Este vorba doar de un lung proces de vindecare, până când medicii vor putea spune care va fi rezultatul lui.

- Sau limita lui, zise el cu cinism. Iartă-mă dacă mă gândesc numai la ce este mai rău.

Işi smulse braţul din mâna soţiei sale, eliberă frâna scaunului şi se îndepărtă de masă.

- Spune-i Mariei că nu-mi este foame.

- Cord! Trebuie să mănânci, protestă Stacy în timp ce el se îndrepta spre salon.

- Nu, nu trebuie să fac nimic, îi replică el fără să se întoarcă.

Stacy schiţă o mişcare pentru ca să-l urmeze, dar se
răzgândi. Discuţia lor amară îi tăiase pofta de mâncare şi ei. Scotea prea mult la iveală frustrarea pe care o cunoscuseră amândoi tot anul, de când motorul avionului lui Cord cedase exact după decolare şi acesta se zdrobise de sol.

Tatăl lui Stacy murise şi el într-un accident de avion, căruia ea îi supravieţuise, tot un avion particular.

Amintirea aceasta îi venise în minte cu o îngrozitoare precizie când luase în grabă avionul spre San Antonio, fără să ştie dacă, la sosire, îl va găsi pe Cord încă în viaţă. Si până să se pronunţe doctorii dacă va trăi. Grija lor imediată era să combată hemoragia internă şi să-l menţină în viaţă.

Operaţia pentru scăderea presiunii exercitate

asupra nervilor motori ai picioarelor era prea delicată şi complexă ca să fie încercată atunci când rănitul era încă într-o stare critică şi foarte slăbit în urma şocului. Aşa că, s-a hotărât să se aştepte ca el să-şi recapete puterile înainte de a-l opera. Pe moment, Stacy fusese fericită să-l ştie în viaţă şi deci se înclinase în faţa părerilor medicilor.

Stia că, dacă ar fi pusă din nou în aceeaşi situaţie, ar lua aceeaşi hotărâre.

Operaţia se efectuase în sfârşit recent. Reuşise, în sensul că el îşi regăsise o oarecare sensibilitate a picioarelor, dar tot nu putea să meargă.

Aceasta, spuneau doctorii, va depinde de procesul de vindecare a întregului corp, ceea ce cerea timp şi speranţă. Pentru Cord, această speranţă se subţiase foarte mult, se uzase. Nu se mai putea agăţa de ea cu certitudinea că dorinţele lui vor fi îndeplinite.

După ce, timp de un an de zile, fusese invalid, nu mai avea răbdare. Sperase de la operaţie rezultate imediate. Nişte picioare inerte fără să fie pe deplin moarte, nu erau o încurajare suficientă. După ce dusese o viaţă făcând exerciţii fizice în mod constant, înfrunta perspectiva unei activităţi limitate cu o amărăciune crescândă. In suferinţa lui, se lua de toată lumea şi în mod deosebit de Stacy.

Ea se întreba cât timp va mai putea rezista, dacă el continua s-o hărţuiască astfel, încercând să-i distrugă şi urma de speranţă pe care ea o mai păstra.

Işi spunea, de asemenea, cuvântul şi tensiunea ultimelor luni. Cu un oftat de resemnare, ea luă cafetiera.

- Stacy?

Era o voce gravă, masculină, neliniştită. Ea bănui

că o mai strigase, dar nu-l auzise, pierdută în gândurile ei sumbre. Ridicând privirea, îi zâmbi bărbatului înalt şi brunet care stătea în picioare lângă masă. Era un zâmbet fugar, o palidă rămăşiţă a obişnuitei ei expresii însufleţite şi calde.

- Bună dimineaţa, Travis. Scuză-mă, nu te-am. auzit venind, zise ea arătându-i un scaun din faţa ei. Iţi dau puţină cafea?

- L-am văzut pe Cord afară, pe verandă. Nu mănâncă cu noi?

Travis McCrea se aşeză, netezindu-şi singura şuviţă argintie din părul negru.

Atunci intră Maria, aducând farfuriile cu micul dejun pregătit pentru Stacy şi Cord, ceea ce îi permise tinerei femei să nu-i răspundă imediat lui Travis. Maria se încruntă când văzu locul liber din capul mesei.

- Unde este domnul Cord?

- Pe verandă. A spus că nu-i este foame, dar dacă îi duci o farfurie, poate că se va lăsa ispitit, îi sugeră Stacy, ştiind foarte bine că nu se va atinge de mâncare, sau i-o va da lui Cajun, câinele lor ciobănesc german.

Maria încuviinţă şi plecă bombănind.

- N-o să-şi recapete niciodată puterile dacă nu mănâncă.

Oftatul lui Stacy atrase privirea întunecată a lui Travis. Remarcă umerii ei puţin încovoiaţi, cearcănele de sub ochi, uşorul tremur al buzelor.

- Te-a sâcâit deja, atât de devreme? o întrebă el cu blândeţe.

- Da, murmură ea cu un zâmbet slab.

Era inutil să mintă sau să se prefacă a nu înţelege

ce voia să zică Travis. El îl cunoştea pe Cord de mult mai multă vreme decât ea. Fusese şi el de faţă când îl scoseseră dintre rămăşiţele avionului.

Pe vremea aceea, Travis era administratorul fermei lui Colter Langston, cel mai bun prieten al lui Cord, care le fusese şi martor la cununie. Travis fusese cel ce o întâmpinase pe Stacy la aeroportul din San Antonio şi o condusese la spitalul la care îl transportaseră pe Cord.

La câteva zile după accident, el venise să-l vadă pe Cord şi, cu ocazia asta, o anunţase pe tânăra femeie că tocmai plecase de la Colter ca să-şi încerce norocul în altă parte.

Stacy nu încercase niciodată să afle motivul precis pentru care Travis pleca, după ce lucrase atâţia ani la Colter, dar avea oarecari bănuieli.

Stiind că soţul ei va avea o convalescenţă lungă şi dificilă, ea îl întrebase pe Travis dacă nu acceptă să ocupe provizoriu postul de administrator la ferma „Circle H“ până ce Cord va putea să reia conducerea. Si, iată că de aproape un an, el se afla încă aici.

- Cu timpul, ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu izbucnirile de furie ale lui Cord, zise Stacy trecându-şi o mână obosită peste frunte.

- Nimeni nu se poate obişnui vreodată, zise Travis.

- Nu, fără îndoială...

Maria traversă încăperea cu un platou apetisant destinat lui Cord. Omleta din propria ei farfurie nu-i stimulă deloc pofta de mâncare lui Stacy dar se strădui totuşi s-o mănânce. Avea prea multe de făcut în dimineaţa asta ca să se poată apuca de treabă cu stomacul gol.

Zgomotul făcut de uşa glisantă ce dădea spre

verandă şi mersul apăsat al Mariei pe dalele de marmură, o făcură pe Stacy să se crispeze. Vocea ei melodioasă cu un uşor accent tărăgănat se auzi până în sufragerie, dar cuvintele nu se distingeau.

Cele ale lui Cord, dimpotrivă, ajunseră până la ei.

- Dumnezeule! I-am spus că nu-mi este foame! strigă el cu furie.

Acestor cuvinte le urmă un zgomot de farfurie spartă cu violenţă.

- Maria, eu...

Vocea lui Cord părea uşor stânjenită, dar nu-şi duse până la capăt scuzele.

In ochii căprui ai lui Stacy sclipiră lacrimi fierbinţi. Işi întoarse capul ca să se ferească de privirea întunecată a lui Travis şi făcu un efort supraomenesc ca
ˇ ı ˆ ˛
sa nu plângă.

- Este într-o formă afurisită, în dimineaţa asta, observă calm Travis. Sper că nu va exploda astfel şi în faţa mânjilor lui. Aceştia sunt întotdeauna foarte sensibili.

- N-are rost să-ţi faci griji, el nu va veni cu noi, zise Stacy printre dinţi, cu ochii plecaţi spre farfurie.

- Ah, nu?

- Nu.

- Ţi-a spus de ce?

- Oh, da! A declarat că o participare doar de formă nu-l interesează. Afirmă că-l tratăm cu condescendenţă,
i ’ v ˄ 1 1 w l j w y v • | l . y A • A
preracându-ne doar ca-l lasam sa ia el hotărâri in ce priveşte ferma.

- Dar el a fost cel care a pus la punct tot

programul crescătoriei de cai! I-ai reamintit asta? De unde să ştim noi ce anume voia el să dezvolte?

Stacy simţea dureros un nod în gât.

- Cred că nu-i mai pasă... Zice că noi am condus foarte bine ferma fără el şi că putem continua, murmură ea, cu privirea înceţoşată de lacrimi îndreptată spre bărbatul voinic din faţa ei. Este convins că nu va mai reuşi să meargă.

- Un bărbat precum Cord nu renunţă niciodată, orice-ar spune el. în adâncul sufletului, el continuă să lupte, afirmă Travis.

- Chiar crezi? Adineauri mi-a spus că regretă că a fost scos dintre rămăşiţele aparatului. Eu înţeleg ce simte, dar...

îşi puse palma peste gură ca să-şi reţină un suspin.

- ... Nu-l mai interesează nimic, nici măcar ferma.

„Nici măcar eu“, ar fi putut ea să adauge, dar nu o făcu.

- Spune aşa pentru că, dimpotrivă, ţine foarte mult la fermă.

- Mi-ar plăcea să pot crede! Numai din vina mea a devenit aşa. în tot acest an, de fiecare dată când se ivea vreo problemă, nu-ţi permiteam să-i spui despre ea decât după ce era rezolvată. Nu voiam ca el să fie îngrijorat. Era atât de important să se odihnească!... L-am făcut să creadă că totul merge perfect. Dacă te-aş fi ascultat, Travis, Cord nu şi-ar mai fi închipuit astăzi că-l tratăm cu condescendenţă.

- Stacy, nu trebuie să te distrugi imaginându-ţi că lucrurile ar fi fost mai uşoare dacă ai fi făcut altfel. Ce-a fost a fost, şi de aici va trebui să pornim. Astăzi, de exemplu, avem de examinat o herghelie de mânji

pur-sânge, aşa că mănâncă-ţi repede omleta.

Vorbea pe un ton ursuz, dar zâmbetul îi era cald şi înţelegător. Stacy îi zâmbi la rândul ei.

- Vrei să spui că trebuie să-mi revin? Iţi spun sincer că nu ştiu ce m-aş fi făcut anul ăsta dacă n-ai fi fost aici să mă ajuţi. Si să mă asculţi vorbind...

- Sper că asta te-a mai uşurat. Nu poţi ţine totul în tine, altfel clachezi până la urmă.

El îşi goli ceaşca de cafea şi o puse la loc pe farfurioară.

- Dar tu, Travis? întrebă ea simţindu-se dintr-o dată vinovată că-l înnebunise pe băiatul ăsta cu grijile ei, fără să se gândească vreodată că ar putea avea şi el problemele şi necazurile lui. Tu nu ai niciodată nevoie de o ureche prietenească?

O licărire de durere trecu prin ochii întunecaţi şi negri. In mintea lui Travis apăru imaginea obsedantă a unei femei tinere cu părul ca mierea şi ochii parcă stropiţi cu aur... Era Natalie, soţia fostului său patron Colter Langston.

- Timpul... murmură Travis cu un oftat, alungându-şi din minte imaginea, timpul le vindecă pe toate, în felul lui. Timpul şi munca...

Stacy nu mai insistă şi-şi termină omleta din farfurie.

- Vreau să-i spun o vorbă lui Cord înainte să pornim la drum.

Travis se ridică şi-şi luă de pe scaunul de alături pălăria mare de cowboy, pătată de sudoare.

- Vin cu tine, dacă asta nu te deranjează. Mă gândesc

v , 1 t V A . v

ca aş putea sa-l conving sa ne însoţeasca.

Cioburile rămase după ce farfuria şi paharul fuseseră sparte, le măturase Maria. Mai era încă o pată maronie pe dalele de marmură. Lichidul vărsat, cafeaua şi sucul de portocale, nu se uscase încă.
Cord stătea în scaunul lui, contemplând tăcut munţii din depărtare. Când ei ieşiră pe verandă, el nici nu se clinti, dar Stacy ştia că era conştient de prezenţa lor.

- Ne ducem la grajduri, îl anunţă ea calm.
- Si ce-i cu asta?

Vocea lui Cord părea să vină de undeva din adâncurile întunecate ale sufletului său, cu o notă sarcastică amestecată cu dispreţ.
Stacy nu se simţi în stare să-i spună că voia doar să fie sigură că el se simţea bine, că nu avea nevoie de nimic. Cord îşi arăta limpede dispreţul faţă de orice manifestare de îngrijorare la adresa lui. Ea îi aruncă o privire şovăitoare lui Travis, regretând că simţise nevoia ca el s-o însoţească pe verandă.
Travis, cu devotamentul şi perspicacitatea lui obişnuită, rupse tăcerea stânjenitoare.

- Cord, eu sunt un om care mă pricep la vite, la animale în general. Vorbeşte-mi despre Herefords sau despre Angus sau de Santa Gertrudis, aş putea să discut orice despre acestea, ca oricine. întreabă-mă despre ce cal i se potriveşte unui văcar, ţi-aş putea răspunde. Dar creşterea cailor, mânjii pur-sânge şi reproducerea acestora, nu sunt specialitatea mea.

O privire sumbră şi trufaşă se îndreptă spre Travis. Pometii înalţi făceau ca faţa să-i pară şi mai slabă, accentuau aroganţa nobilă a trăsăturilor tăiate parcă în piatră.

- Ei bine, te sfătuiesc să înveţi, trânti Cord cu o

indiferenţă de gheaţă.

- Cord!

Stacy îi şuieră numele, protestând încruntată împotriva atitudinii lui permanent detaşate.

Dar capul cu păr negru se întorsese deja în altă parte, punând astfel capăt acestui subiect de discuţie.

- Ia şi câinele cu tine, zise Cord, expediindu-i astfel cu răceală.

Răbdarea lui Stacy se evaporă.

- Cajun poate să rămână aici! strigă ea pe un ton tăios. După ce vei fi alungat pe toată lumea din jurul tău, Cord, poate că vei fi bucuros ca prietenul cel mai bun al omului să-ţi ţină companie!

Profilul indiferent al lui Cord se înclină uşor spre câinele culcat lângă roata din dreapta a scaunului.

- Poate că ai dreptate, Stacy, zise el cu aceeaşi detaşare.

Apoi îşi întoarse privirea spre ea, şi Stacy avu impresia
că încasează o palmă.

- Un câine nu rămâne niciodată lângă cineva din milă, adăugă el.

Ea întredeschise buzele ca să-i repete că-l iubeşte dar neîncrederea pe care Cord o avea în această dragoste profundă o răni îngrozitor.

- Asta a devenit o idee fixă pentru tine? strigă ea furioasă. Niciodată nu mi-ar putea fi milă de tine, Cord. Tu eşti mult prea plin de propria-ţi milă ca să mai fie loc şi pentru a mea.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi părăsi veranda cu un pas apăsat. Câteva clipe mai târziu, Travis o ajunse

din urmă pe drumul ce ducea la grajduri. Ea îi aruncă o privire fugară. în ochii ei, furia lăsase locul suferinţei.

- N-ar fi trebuit să-i spun asta, murmură Stacy oftând. Dar are darul să mă facă să-mi pierd răbdarea.

- Nu ştiu dacă ai greşit sau ai avut dreptate, răspunse administratorul cu o grimasă. Dar dacă Cord vrea să lovească, atunci trebuie să ştie să şi încaseze.

Vorbele lui păreau foarte rezonabile. Stacy înţelese că de prea multă vreme ea întindea şi obrazul celălalt. Dar nu simţea nici o uşurare dacă riposta. Stia că va fi profund nefericită atâta timp cât Cord n-o va ierta. El avea nevoie să fie înţeles. Aşa că ea trebuia să facă apel la raţiunea lui şi nu să-i alimenteze furia.

în faţa grajdurilor îi aştepta Hank. Faţa lui trudită, tăbăcită de soare, nu îmbătrânise deloc de cinci ani încoace de când îl cunoştea Stacy. Ridică o mână ca s-o salute, cu o licărire de respect în ochii lui vioi.

într-un ţarc ar hergheliei, un armăsar roib nechează uşor spre Stacy, scuturându-şi coama aurie şi întinzându-şi gâtul peste împrejmuire. Cum ea nu se apropia de el, Diablo se întoarse şi porni în galop, manifestându-şi astfel nemulţumirea.

Capitolul 2

Stacy trase uşa de la verandă. Apusul de soare aurea pereţii albi ai casei în stil spaniol, pe care se căţăra o cascadă de flori stacojii. Din pitoreşti ghivece mexicane, suspendate de sfori, se prăvăleau flori luxuriante.

Câinele, culcat pe jos, mătura cu coada dalele. Se ridică leneş de lângă scaunul lui Cord şi veni să-şi întâmpine stăpâna, punându-şi în palma ei botul umed în semn de salut afectuos.

Cord aruncă o privire peste umăr şi-şi măsură soţia din cap până-n picioare. Nu exista în privirea aceasta nici aprobare nici admiraţie, nici măcar o urmă de interes. Ar fi putut să fie îmbrăcată şi într-un sac de iută, în locul rochiei elegante de interior ale cărei broderii aurii îi scoteau în evidenţă pielea bronzată şi îi aprindea reflexe arămii în păr.

- Credeam că încă lucrezi în bibliotecă, zise el.

Tonul lui lăsa să se înţeleagă că, dacă ar fi ştiut că Stacy
va veni pe verandă, el n-ar fi rămas aici.

- Nu şi în astă-seară.

Ea se îndreptă, încordată, spre una din coloanele ce susţineau plafonul verandei. I se păru că-l simte pe Cord privind-o şi se întoarse, dar el contempla reflexele scânteietoare ale soarelui auriu pe suprafaţa apei din piscină.

- Scriptologia se adună dacă nu te ocupi de ea în mod regulat, zise el, după care ridică din umeri. Dar la urma urmei, este treaba ta...

El apucă roţile scaunului, îl răsuci cu îndemânare cu un minim de efort şi lui Stacy îi trebuiră câteva

secunde până să înţeleagă că el avea de gând să intre în casă şi s-o lase singură pe verandă.

- Cord, nu pleca!

Făcu un pas spre el, apoi şovăi.

El se opri şi întoarse scaunul un pic, astfel încât s-o poată vedea. Lumina aurie a apusului îi scălda faţa şi i-o transforma într-o mască de bronz.

El ridică, arogant, o sprânceană.

- De ce?

- Vreau să-ţi vorbesc.

Vocea tinerei femei se frânse un pic. De două zile el o evita in permanenţă şi asta o împingea la limita disperării.

- în legătură cu ce?

Expresia indiferentă a lui Cord nu se clinti. Nici măcar nu clipi când îi puse întrebarea.

- Despre ceea ce ţi-am spus zilele trecute... că tu îţi plângi de milă, bolborosi ea. N-ar fi trebuit să... îmi pare rău.

Ar fi dorit cumplit de mult să se repeadă spre el, să se aşeze la picioarele lui, să-şi pună capul pe genunchii lui. Avea nevoie să-i simtă mâna mângâindu-i părul. Dacă el i-ar fi zâmbit, măcar un pic, ea ar fi alergat spre el. Dar masca lui ramase încremenită şi mândria o împiedica sa iaca pasul.

- Ar trebui să înţeleg că te-ai gândit mai bine şi că nu crezi că-mi plâng de milă? Sau că regreţi că mi-ai spus-o? întrebă el cu un zâmbet ironic.

Ea îşi ridică bărbia.

- Ca să fiu sinceră, Cord, nu mai ştiu ce gândeşti sau ce simţi tu. M-ai îndepărtat complet. De fiecare

dată când
încerc sa ma apropii de tine, apare parca o bariera invizibilă şi eu rămân de partea cealaltă. Nu mai ştiu absolut deloc cum să ajung la tine.

- Eu nu te îndepărtez, îi replică el calm.

- Atunci ce se întâmplă?

Stacy ridică braţele într-un gest de implorare, cerând un pic de înţelegere.

- Poate că încă tu nu te-ai adaptat faptului că acum eşti soţia unui infirm. Lucrurile nu mai pot fi la fel ca înainte de accident.

- Dar de ce? strigă ea.

- Niciodată nu te poţi întoarce înapoi.

De data asta, când Cord întoarse scaunul şi-l îndreptă spre casă, Stacy nu-l mai strigă. Inima ei plângea în tăcere după bărbatul care odinioară râdea şi-i zâmbea, care o lua în braţe la cea mai mică ocazie.

Undeva, în spatele acestei bariere de amărăciune, acest bărbat exista încă, dar Stacy trebuia mai întâi să găsească cheia acestei bariere, sau, dacă nu, să dărâme zidul dintre ei. Nu se simţea însă în stare s-o facă. Nu avea forţa necesară.

In noaptea aceea, dormi prost. Singură în patul ei, se răsuci la nesfârşit, bântuită de amintirile nopţilor petrecute în braţele lui Cord, rugându-se ca ele să se reîntoarcă.

Teama că soţul ei ar putea să aibă dreptate şi că nu va mai putea merge niciodată, creştea neîncetat. Poate că se va confrunta şi cu această încercare, dar refuza totuşi să renunţe la orice speranţă. Când în sfârşit reuşi să se cufunde într-un somn greu, luase

hotărârea să nu-l lase pe Cord să-şi piardă speranţa.
*
* *

A doua zi, spre sfârşitul după-amiezii, era în bibliotecă şi punea la punct scriptologia pe care o neglijase în ajun, când auzi pe alee o portieră trântită, apoi alta. în acelaşi timp, răsunară nişte voci tinere, vesele.

Un zâmbet îi lumină chipul. Lăsând la o parte registrele, alergă în vestibul spre uşa de la intrare. O deschise exact în clipa în care un băieţel brunet cu ochii negri făcea acelaşi lucru.

- Mamă! strigă acesta.

Ea întinse mâinile şi-l ridică în braţe.

- Josh! Mi-ai lipsit, ştii? zise ea sărutând obrăjorii bronzaţi şi strângând copilul la piept.

El se desprinse, uşor iritat. Cu o lună în urmă, îi declarase mamei sale că era de acum prea mare pentru aceste îmbrăţişări destinate bebeluşilor, dar se vede treaba că obiceiurile mamelor se schimbă greu şi Stacy nu făcea excepţie. Totuşi, văzându-i pe Jeff şi Dougal Buchanan la câţiva paşi în urma lui Josh, îl lăsă încetişor pe acesta jos pentru a nu-l stânjeni prea mult în faţa prietenilor săi.

- Te-ai distrat bine? întrebă ea.

- Si încă cum! răspunse el entuziasmat.

Urmă o avalanşă de detalii, de la plimbarea pe ghidonul bicicletei lui Jeff până la colecţia de pietre pe care o strânsese. Când se întrerupse ca să-şi mai tragă sufletul, Stacy fu sigură că el abia atinsese subiectul.

- Ia-o încetişor! exclamă ea ridicând o mână ca să stăvilească torentul de cuvinte. Am impresia că ai

putea să-mi vorbeşti toată noaptea. Dar mai întâi, cred că ai face mai bine s-o ajuţi pe Maria să-ţi ducă lucrurile în casă, nu crezi?

Ochii negri ai lui Josh deveniră rotunzi şi nevinovaţi.

- O să facă Bill asta. El poate să care mult mai multe lucruri decât mine pentru că este mult mai mare.

Stacy nu se îndoi o clipă că ochii mari şi negri ai fiului său trebuie să-l fi ajutat să se sustragă, cu farmec, de la multe corvezi... Il luă de umeri şi-l întoarse cu fermitate spre maşina break parcată pe alee.

- Hai, dă-i drumul!

Il împinse uşor şi el se întoarse la maşină târându-şi picioarele.

O cută îngustă apăru între sprâncenele lui Stacy, la vederea bărbatului bondoc care tocmai descărca tricicleta lui Josh. Dacă Bill Buchanan era liber la această oră a după-amiezii, însemna că voia să combine o vizită medicală cu una amicală. Un calcul mental rapid îi confirmă lui Stacy că venise timpul pentru un nou examen medical al lui Cord. Inima i se strânse de îngrijorare.

Işi îndrepta atenţia către tânăra roşcată cu părul ca focul care se apropia de ea, cu micuţa valiză a lui Josh în mână.

- Mary! Bun-venit! Se pare că ai supravieţuit fără prea multe zgârieturi unei săptămâni petrecute cu Josh.

- Ştii, cu ceilalţi doi sălbatici ai mei, unul mai mult sau mai puţin nu mai contează, îi răspunse prietena ei râzând.

- Nu te-a supărat prea tare?

- Nici un pic, o asigură Mary Buchanan.

- Mi-am găsit pietrele! ţipă Josh repezindu-se din nou spre casă, ducând mândru cu el o pungă de hârtie umflată. Unde este tata? Vreau să i le arăt.

- Nu ştiu. în casă, o să-l găseşti tu, îi răspunse Stacy dându-se la o parte din drumul lui Josh care nu avea de gând să încetinească.

Ceilalţi doi băieţi mai măricei îl urmară, mai încet.

Bill Buchanan se apropie de cele două femei.

- Ce mai faci, Stacy?

- Bine, foarte bine, îi răspunse ea repede, prea repede poate.

El o privi cu un ochi profesional.

- Mi se pare că ai cearcănele şi mai adânci, zise el. Sederea lui Josh la noi avea în parte rolul să te lase să te mai odihneşti. Nu poţi continua s-o ţii întruna aşa, Stacy.

- Am vrut să mă odihnesc, zise Stacy cu un râs ce suna fals. Dar aveam atâtea lucruri rămase în urmă... Mi s-a părut că pe măsură ce le făceam, aveam tot mai multe de făcut.

- întotdeauna este aşa, zise Mary.

Stacy nu vru să ia în seamă expresia de îngrijorare profesională din privirea lui Bill. Stia că nu suferea doar din cauza surmenajului, dar nu se putea hotărî să mărturisească adevărul. Relaţia ei cu Cord era din ce în ce mai dificilă... Doar Travis ştia asta pentru că îi vedea mai des împreună.

- Dar intraţi în casă să beţi ceva. Nu ştiu unde-mi este capul, zise ea repezită, ca să schimbe subiectul. Cu siguranţă că Maria are pregătit un ceai rece sau o

citronadă în frigider. Sau poate preferaţi o cafea?

- Ceva răcoritor, cred, răspunse Mary intrând în casă. Si tu, Bill?

- Da, ceva rece ar fi perfect. Unde este Cord? întrebă el aruncând o privire în salon. Cât timp vă ocupaţi voi de răcoritoare, cred că eu as putea să profit ca să-l văd. De fapt, cum îi mai merge, Stacy?

- Tot la fel. Ii aud pe copii. Trebuie să fie cu el pe verandă.

- ... îngropaţi sub grămada de pietre a lui Josh, sugeră Mary. Băieţilor le place întotdeauna să adune pietre.

- Ca să nu mai vorbim despre broaşte sau sopârle, adăugă Stacy. Duceţi-vă amândoi. Eu mă duc să-i spun Mariei că sunteţi aici.

- Ai sa ma găseşti împreuna cu copiii, lansa Mary in timp ce Stacy se îndrepta spre bucătărie.

Câteva clipe mai târziu aceasta se întoarse cu un platou cu citronade şi fursecuri. Nici Cord nici Bill nu erau pe verandă. Mai trecu puţin timp până ce reuşiră să-i adune pe copii la o gustare.

Stacy se lăsă să cadă într-un şezlong alături de fotoliul lui Mary.

- Acum că te văd, mă gândesc că ar fi trebuit să-l mai ţin pe Josh vreo săptămână, observă frumoasa roşcată. Bill îşi face cu adevărat griji pentru tine, să ştii.

- Dacă l-ai mai fi ţinut pe Josh o săptămână, mi-aş fi făcut griji pentru el, îi răspunse Stacy cu un zâmbet, încercând să ia cu uşurinţă remarca prietenei sale.

- Nu, serios, cât timp crezi tu că vei mai rezista în

ritmul ăsta? încerci să conduci ferma, casa, să te ocupi de Josh, să fii infirmiera lui Cord şi Dumnezeu ştie mai ce!

- Sunt ajutată. Dacă nu i-aş avea pe Maria şi pe Travis, aş fi clacat de mult. Dar nu-i chiar atât de îngrozitor, doar puţin cam agitat, atâta tot!

- Da, sigur... Ei bine, eu cred că ar trebui să-ţi iei o vacanţă şi să pleci undeva... Chiar şi pentru puţin timp.

Un zâmbet dulce-amar pluti pe buzele lui Stacy.

- Cord are nevoie de mine. Dacă ar fi vorba despre Bill, tu l-ai părăsi?... Chiar şi câteva zile?

- Nu, îi răspunse Mary, strâmbându-se uşor. Ar trebui să mă ia cineva cu forţa de lângă el.

- Cine ar trebui să te ia cu forţa?

Bill apăruse împingând scaunul lui Cord din salon spre terasă. Stacy îi aruncă o privire de avertisment prietenei sale, făcând-o să tacă.

- Dacă n-ai auzit prima parte a discuţiei, n-am să ţi-o repet, îi răspunse Mary întorcându-se spre bărbatul impasibil din scaunul cu rotile. Acum că bărbatul meu a terminat să te examineze şi să te pipăie, vrei să bei cu noi ceva răcoritor?

- Da, fireşte.

Cord zâmbi dar Stacy remarcă focul întunecat din privirea lui îngândurată.

- Mă duc să mai aduc, zise ea repede când Cord îşi întoarse spre ea privirea pătrunzătoare.

- Nu, stai aici, interveni Mary cum Stacy încerca să se ridice din şezlong. Nu este cazul să te formalizezi cu noi. Mă duc eu. Tu rămâi aici şi odihneşte-te. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie ai.

Stacy se supuse şi se aşeză la loc în şezlong.

- De acord.

Dar regretă imediat când Cord o întrebă pe un ton ironic:

- Te simţi surmenată?

- Cine nu este? replică ea ridicând uşor din umeri fără sa răspundă la înţepătură.

- într-un fel sau altul, cei apropiaţi suferă în general tot atât de mult ca şi pacientul, murmură aproape distrat Bill.

Stacy se crispă. Era oare doar o simplă remarcă, sau Bill surprinsese tonul tăios al lui Cord? Ea îşi privi discret soţul. Un muşchi i se zbătea pe maxilarul încleştat. Ceva îl tulburase, îl iritase; ea îl cunoştea destul de bine ca să recunoască semnele.

Lui Cord i se aduse un pahar cu citronadă rece. El îl privi câteva secunde înainte de a-l lua şi a-l pune pe o măsuţă de fier forjat de lângă el. Cu un gest nervos, dădu la o parte farfuria cu fursecuri şi se întoarse spre Bill.

- Cât timp va mai trebui să aştept până când cineva o să-mi marturiseasca pâna la urma ca nu voi mai putea merge niciodată?

Bill îşi îngustă ochii albaştri cu un aer îngândurat în tăcerea apăsătoare care urmase acestei întrebări lansate ca o provocare.

- Depinde... zise el în sfârşit.

Cord îşi dădu capul pe spate, cu o mişcare agresivă a bărbiei.

- Depinde de ce?

- De tine. De ceea ce ai tu în cap... îi răspunse

calm prietenul lui. Minunile sunt rare. Nu te poţi pune pe picioare pocnind din degete. Este nevoie de un efort conjugat al medicului şi pacientului... şi de ajutorul lui Dumnezeu.

- Ceea ce nu răspunde întrebării mele.

Buzele aspre ale lui Cord fremătară cinic, ca şi cum se aşteptase la un asemenea răspuns evaziv.

- Din punct de vedere clinic, ai şanse să mergi, dar asta nu se poate întâmpla de pe o zi pe alta.

Lui Cord îi scăpă o exclamaţie, un fel de râs amestecat cu dispreţ.

- Este o uşurare ce-mi spui! Aproape că am crezut pentru o clipă că ai să-mi spui că paralizia mea este psihosomatică.

- Dacă aş fi crezut asta, te-aş fi sfătuit să te adresezi unui psihiatru şi nu...

- Fireşte! îl întrerupse Cord sec încleştându-şi degetele pe roţile scaunului până i se albiră. Scuză-mă...

înainte ca să aibă cineva timp să spună ceva, el intră din nou în casă. în faţa acestei manifestări de amărăciune, Stacy se simţi scuturată de un frison nestăpânit.

Bill o examină cu o atenţie profesională.

- De cât timp durează comportamentul ăsta?

- De când s-a întors ultima oară din spital; şi nu face decât să se înrăutăţească pe zi ce trece, mărturisi ea.

Cu ochii înecaţi în lacrimi fierbinţi, Stacy privea fix uşa prin care dispăruse Cord.

- încercarea aceasta ar fi îngrozitoare pentru oricine. Ar fi trebuit să înţeleg că va fi şi mai greu pentru un tip activ şi independent cum era Cord,

murmură sumbru Bill.

- I-ai mai sugerat ceva? întrebă Stacy. Vreo operaţie?

Nu era sigură că ar mai putea suporta angoasa unei noi
intervenţii chirurgicale şi a convalescenţie ulterioare, dar el o linişti în această privinţă.

- Nu. L-am sfătuit însă să facă psihoterapie. Exerciţiile elementare pe care el le face l-au ajutat fără îndoială să ajungă atât de departe cât poate ajunge singur.

- Si care a fost reacţia lui?

- Să spunem că este mai puţin decât entuziastă.

- Aş vrea să-l scutur, să-i destup capul! exclamă Mary. în mod sigur, nu invidiez persoana care va trebui să-l pună să lucreze. Poate avea o limbă teribil de ascuţită atunci când vrea să pună pe cineva la punct.

- De aceea am făcut în aşa fel ca s-o pot aduce pe Paula, zise Bill cu un zâmbet uşor, confirmând părerea soţiei sale. Este cea mai bună din câte cunosc.

- Paula? Paula Hanson?

Mary se ridică brusc, scuturându-şi părul ca focul, şi se întoarse spre Stacy.

- O să-ţi placă, ai să vezi.

- Dar, dar lui Cord o să-i placă?

- Mă îndoiesc, răspunse Bill râzând. Dar nu-ţi face griji, Paula ştie să se apere. Nu numai că fata asta îşi cunoaşte admirabil meseria, dar are şi un dar aproape magic de a şti ce tactici să folosească cu fiecare pacient.

- Este măritată? întrebă Stacy, curioasă.

- Doar cu meseria ei, deocamdată. S-a specializat în cazurile dificile, şi de aceea ţin la ea, îi explică Bill. Mi-a spus o dată că atunci când începe să se familiarizeze cu un caz, înseamnă că este timpul să treacă la altul. Este evident că-şi adoră meseria şi crede în ea.

- Va locui aici... cu noi?

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, lui Stacy i se părea această idee neplăcută. Bill îşi încruntă sprâncenele, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la nici o obiecţie în această privinţă.

- Aşa ar fi cel mai comod, dacă asta nu vă deranjează.

- Nu, fireşte că nu! îl asigură repede tânăra femeie. Mă întrebam doar ce va trebui să fac în acest sens.

- Scuza-ma, am impresia ca am făcut o gara, murmura Bill un pic jenat. Ar fi trebuit să te întreb înainte să-ţi spun că Paula va locui aici. Am fost lipsit de tact...

- Sunt gata să fac orice, numai să-l putem ajuta pe Cord, afirmă Stacy.

- Am fost fără îndoială atât de încântat azi-dimineaţă când mi-a telefonat că va fi liberă în câteva zile, încât nu mi-a trecut prin minte să te sun mai întâi ca să te avertizez, mărturisi el.

- Te rog, Bill, nu mă deranjează deloc. Va fi binevenită la noi, zise Stacy, neluând în seamă o uşoară undă de îndoială. Sunt sigură că ne vom înţelege foarte bine.

- Nu judeca prea repede, o preveni el. Uneori pare puţin brutală, un pic cam directă. Dar dacă se

poate spune că cineva are o inimă de aur, atunci aceasta este Paula. Te va uşura de o bună parte din povara îngrijirilor de care Cord are nevoie.

Stacy zâmbi.

- Da, bineînţeles...

îşi dădea foarte bine seama că fusese atinsă de demonul geloziei. Stia totuşi că este ridicol şi egoist din partea ei să se teamă de o femeie pe care nici măcar nu o cunoştea, numai pentru faptul că ea va îndeplini pentru Cord micile sarcini de care ea se achita în prezent.

Si aşa îi era greu să se apropie de el. Sosirea Paulei Hanson o va lipsi pe Stacy şi de ocaziile deja destul de rare. Totuşi, recunoscând motivele resentimentelor ei, Stacy îşi aminti de ce urma să vină Paula. Era deci gata să sacrifice acele câteva clipe de intimitate cu Cord dacă asta va putea să-l vindece.

Mary şi Bill Buchanan mai întârziaseră mai bine de o oră. Conversaţia trecu de la situaţia lui Cord la Josh şi la perioada cât stătuse la ei. Cord nu mai reveni. Când Stacy îi conduse pe prietenii ei până la uşă, observă că aceea de la camera soţului ei era închisă.

Tot aşa era şi când Maria veni să anunţe cina. Stacy ştia că dacă va bate la uşă, va auzi acelaşi veşnic „nu mi-e foame“. Aşa că-l trimise pe Josh. Cord nu putea să-l refuze pe fiul său.

Stratagema reuşi şi se întâlniră toţi trei la masă. Trăncăneala neîntreruptă a copilului nu putea ascunde tăcerea sumbră a tatălui său, dar numai Stacy remarcă asta.

- Am jucat şi base-ball, declară Josh, hotărât să povestească tot ce făcuse. Bill spune că eu lovesc

destul de bine. O dată, am aruncat mingea de la un capăt la altul al terenului. Este departe, nu-i aşa?

- Foarte departe, zise Stacy stăpânindu-şi un zâmbet.

- Spune-mi, tată, vrei să joci cu mine base-ball mâine? Am să-ţi arăt cum ştiu eu să lovesc mingea!

Ochii negri scânteietori ai copilului erau aţintiţi asupra tatălui său, pândindu-i aprobarea. Dar Cord rămase cu privirea în farfurie. Pălise însă uşor.

- Este greu să joci base-ball dintr-un scaun rulant, Josh, îi răspunse el cu un calm remarcabil.

Stacy interveni repede.

- Am o idee. O să jucăm amândoi, vrei? Tata va putea să ne privească şi să vadă cum ştii tu să loveşti mingea.

- Mda... probabil...

Josh îşi plimbă furculiţa prin farfurie câteva clipe, tăcut, cu sprâncenele încruntate, apoi ridică ochii spre Cord.

- Spune-mi, tată, nu te-ai săturat să nu faci nimic decât să priveşti, tot timpul?

Cord lăsă să-i cadă brusc tacâmul. Din nou, Stacy interveni:

- Fireşte că da, dar tata nu are de ales. Si acum, taci şi mănâncă.

- Nu-mi mai e foame.

Josh ridică din umeri, puse şervetul pe masă şi se sprijini de spateaza scaunului balansându-şi picioruşele.

- O să mai dureze mult până ce tata se va simţi mai bine?

Aruncând o privire spre figura întunecată a soţului ei, Stacy evită să răspundă clar.

- Destul de mult pentru ca tu să ne înnebuneşti cu întrebările. Dacă ai terminat, poţi să pleci de la masă. Roag-o pe Maria să-ţi pregătească un cornet de îngheţată ca să-l mănânci pe terasă.

Josh îşi dădu drumul pe de scaun şi se îndreptă fără entuziasm spre bucătărie. Lăsase în încăpere o tensiune apăsătoare. O vreme, Stacy îşi privi farfuria. în sfârşit ridică ochii spre Cord.

- Nu-i decât un copil. El nu înţelege tot ce se întâmplă, zise ea cu nervozitate, neştiind prea bine cum să liniştească durere pe care cuvintele nevinovate ale fiului lor o provocaseră.

El îşi aţinti asupra ei o privire pătrunzătoare, arogantă, distantă.

- Chiar crezi? Mi se pare că Josh a rezumat foarte bine situaţia. Mor de plictiseală şi m-am săturat să-mi petrec timpul privindu-i pe ceilalţi.

Spunând acestea, mototoli şervetul şi-l aruncă pe masă.

- Scuză-mă.

- Cord... Psihoterapeuta care urmează să vină... încercă Stacy să mai relaxeze atmosfera înainte ca el să-şi împingă scaunul.

Dar el îi tăie orice elan de a-i reda speranţa şi o întrerupse cu asprime:

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Capitolul 3

Stacy îşi săltă capul de pe pernă şi trase cu urechea. Era sigură că auzise ceva. Aşteptă... Oare o strigase Josh? Casa era cufundată în linişte. Aruncă o privire la cadranul luminos al pendulei. Era ora unu noaptea.

îşi muşcă buzele, mai lăsă să treacă vreo câteva secunde apoi, cu un oftat, se ridică. Stia că nu va putea adormi din nou până ce nu va fi sigură că Josh este bine.

Cât timp el fusese la familia Buchanan, nici măcar o dată nu se trezise în mijlocul nopţii, îngrijorată pentru el. Si acum, în prima seară a întoarcerii lui acasă, iată că deja, instinctiv, îi pândea chemările.

Capotul de mătase roz era pus la capătul patului. Si-l aruncă pe umeri şi ieşi, desculţă. Pe culoarul liniştit şi întunecos merse până în dreptul camerei lui Josh şi împinse uşa fără zgomot. Văzu imediat că băiatul dormea liniştit sub cuvertura roşie cu albastru. Razele de lună strecurate prin fereastră îi mângâiau părul negru şi-i aprindeau în el minunate reflexe argintii.

Când închise uşa, îi ajunse la urechi un geamăt surd. Era poate vântul care mişca vreo ramură pe afară? se întrebă ea. Dar nu era vânt, abia dacă adia o briză uşoară.

Zgomotul se repetă. Venea de undeva de jos, Stacy era sigură acum. Cord? Inima i se strânse de spaimă la gândul că poate căzuse şi nu se mai putea ridica.

Picioarele abia atingeau treptele când se repezi pe scara întunecată spre camera pe care o împărţise

cu soţul ei înainte de accident. Un geamăt lung şi disperat se auzi în spatele uşii când ea o deschise brusc.

O mică veioză lumina trupul întins pe pat. Pe pânza albă a pernei, părul lui părea şi mai negru.

îşi mişca violent capul dintr-o parte în alta. Un ţipăt de durere îi scăpă de pe buze. Ea alergă spre el, apoi rămase nemişcată o clipă, îngrozită să-i vadă fruntea acoperită de broboane de sudoare. Din nou, el îşi agita capul pe pernă.

Cu nespusă uşurare, Stacy înţelese că nu era nici bolnav şi nu avea nici febră. Era doar un coşmar. îşi puse o mână pe umărul lui.

- Cord, trezeşte-te, şopti ea. Totul este în ordine. Nu e decât un vis urât. Hai, trezeşte-te!

El făcu o grimasă de durere. îşi scutură capul ca pentru a alunga imaginea care-l înspăimântase. Stacy îl mai mişcă puţin.

- Cord, trezeşte-te, repetă ea.

Genele lungi şi negre fremătară, Cord deschise ochii şi o privi vag. îşi scoase o mână de sub cearşaf şi degetele lui reţinură încheietura mâinii lui Stacy pe umărul lui. Ea îl simţi luptându-se să scape din ceţurile visului care-l mai ţinea încă prizonier al fantasmelor.

- Josh? murmură el. Se simte bine?

- Sigur că da, foarte bine, îl asigură Stacy zâmbind.

Cord ridică un pic capul.

- Eşti sigură?

- Absolut. Am trecut să-l văd înainte să cobor. Doarme profund.

Cord se lăsă din nou să cadă pe pernă, cu un oftat

prelung.

- Dumnezeule... Am avut un coşmar...

Mâna lui era atât de crispată pe încheietura ei încât aproape că-i oprea circulaţia. Stacy se sprijini pe pat, pe jumătate aşezată pe saltea. Cu cealaltă mână, luă o batistă de pe noptieră şi-i şterse fruntea soţului său.

- N-a fost decât un vis...

Cord oftă.

- El era în piscină şi nu putea să înoate...

- Hai, lasă, ştii doar că Josh înoată ca un peşte.

- Da, dar în visul meu, nu putea. Nu ştiu de ce... Striga la mine să nu mai stau să-l privesc şi să-i sar în ajutor. Dar eu nu puteam să mă mişc. Eu...

- Ssst...

îi puse un deget pe buze şi el întoarse capul spre ea. Ochii lui încă exprimau toată spaima care-l chinuise.

- Nu mai spune nimic, uită toate astea... murmură ea.

Cord mai slăbi strânsoarea degetelor dar nu-i dădu
drumul mâinii. îi luă şi cealaltă mână şi şi-o lipi de obraz.

Cu un ultim suspin, părea să-şi alunge ultimele rămăşiţe ale coşmarului. Ca şi cum ar fi simţit nevoia să o ştie aproape pentru a împiedica revenirea visului urât, o înlănţui uşor şi o strânse la piept. Ea îşi cuibări capul pe umărul lui.

- Era atât de real, şopti el.

- Stiu...

Stacy simţea sub tâmpla ei bătăile accelerate ale inimii soţului său. Părul mătăsos de pe pieptul lui îi

gâdila obrazul. îşi întinse mâna şi-i cuprinse umărul gol.

Parfumul lui bărbătesc era accentuat acum de transpiraţia datorată spaimei coşmarului. Simţurile tinerei femei se îmbătară cu acest parfum. Inima începu să-i bată nebuneşte simţind răsuflarea lui caldă şi mângâietoare în
v i / » v w · · a a · 1 v
par. Aproape rara voia ei, mâna îi aluneca uşor, mângâindu-i muşchii netezi ai umărului, gâtul...

O mână frumoasă şi puternică alunecă de-a lungul spatelui ei, o trase mai aproape, o lipi de el, degetele îi frământară talia. Stacy se simţi cuprinsă de o fericire ameţitoare şi oftă. Nu mai existau bariere între ei. Pentru o clipă, Cord îşi lipi buzele de tâmpla ei, apoi îşi frecă obrazul aspru de părul ei mătăsos.

- Uneori, oftă el, rămân treaz noaptea întreagă, şi îmi amintesc de nopţile în care tu te odihneai, caldă şi dulce, alături de mine.

îşi rătăci mâna în părul des castaniu şi răsuci câteva şuviţe pe degete. Cu degetul mare îi mângâia gâtul. Fiori de plăcere îi străbătură trupul lui Stacy şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Cord îşi lipi obrazul de pielea caldă a gâtului ei.

- îmi amintesc de parfumul îmbătător al părului tău. De felul cum tremurai când te atingeam, de sânii tăi care se întăreau sub palmele mele... Văd şi acum strălucirea sidefie a pielii tale când erai culcată goală alături de mine, când aşteptai, cu ochii umezi, să se aprindă focul pe care noi îl aţâţam.

Stacy tremura acum şi acelaşi foc se aprinsese în venele sale. Glasul seducător al lui Cord îi trezea mai mult decât nişte amintiri. în braţele lui, îşi dădu capul

pe spate. Pleoapele i se închiseră când Cord i le atinse cu buzele, sărutându-i apoi şi pulberea aurie a pistruilor de pe nas.

- Si gura ta... Gustul gurii tale, ca un nectar care îmbată simţurile fără ca vreodată să-ţi potolească setea. Sorbeam, sorbeam fără încetare, nu mă mai săturam...

Stacy lăsă să-i scape un geamăt uşor de dorinţă. Cuvintele acestea o legănau, îi trezeau simţurile în aşa măsură încât crezu că nu se va mai trezi niciodată din această beţie. Simţi gura lui zâmbind lipită de pielea ei.

- îmi amintesc mai ales „mieunatul“ tău dulce de pisică fericită în braţele mele. în schimb, ceea ce nu-mi amintesc, zise el pe un ton amuzat şi uşor ironic, trecându-şi mâna prin decolteul capotului, este de faptul că tu erai atât de îmbrăcată când te aflai în pat.

- Asta pentru că nici nu stăteam vreodată destul de mult timp îmbrăcată încât tu să remarci, îi replică ea cu un râs uşor, fericit.

îşi pierdu degetele în părul des şi negru al lui Cord. Cuprinzându-i apăsat buzele, ea puse capăt rafinatei torturi la care o supunea gura lui. Inima i se topi la căldura acestui sărut pătimaş.

El îi gustă dulceaţa buzelor înainte de a merge mai departe. Cu îndemânare, îi desfăcu cordonul capotului şi-l aruncă pe covor. Breteaua fină a cămăşii de noapte alunecă, lăsând umărul gol în voia mângâierilor lui.

îmbrăţişarea lor pătimaşă descătuşă toate dorinţele arzătoare stăvilite de atâta vreme. Căldura mâinilor febrile ale lui Cord o făcea pe Stacy să se

simtă mai vie decât oricând în aceste ultime luni.

Zilele, săptămânile, încordarea de a fi împreună şi totuşi despărţiţi, îşi luară zborul pe aripi de argint, şi Stacy se abandonă toată bucuriei unei clipe ce trecea dincolo de o simplă reacţie fizică.

Ţinând în palmă un smoc de păr mătăsos, Cord îi dădu capul pe spate pentru ca ea să-şi ofere gâtul buzelor lui fierbinţi. Când, inexorabil, el se apropie de valea umbroasă dintre sânii ei, Stacy fu străbătută de un fior şi se arcui înspre el. Mâinile ei rătăceau nebune pe trupul musculos.

Brusc însă, Cord o respinse cu blândeţe, gemând. încă fremătând după mângâierile lui, ea-l privi cu ochi mari şi limpezi.

- Te iubesc, Cord, şopti încet.

îi auzea respiraţia accelerată şi înţelese că era la fel de tulburat ca şi ea. în lumina slabă a veiozei, văzu o cută adâncă brăzdându-i fruntea lată. El închisese ochii, cu pleoapele strânse, ca pentru a şi-o alunga din minte.

Cu o tânguire înăbuşită, ea se lăsă să cadă peste pieptul puternic şi-şi strecură un braţ pe după umerii lui ca să-l simtă mai aproape. Dar el o respinse cu brutalitate.

- Stacy, nu, o imploră el cu o voce încărcată de durere.

Ea îi mângâie cu vârful degetelor muşchii încordaţi ai
braţului care o ţinea îndepărtată. îşi lăsă toată greutatea apoi pe acest braţ pentru a diminua distanţa care-i despărţea.

- Vreau doar să mă ţii în braţe, protestă ea într-un murmur. Doar un pic. De atâta vreme n-am mai avut

parte de îmbrăţişarea şi de sărutările tale.

- Si la ce bun o îmbrăţişare neterminată? bombăni el. Să nu ne mai torturăm degeaba!

- Te înşeli, dragul meu. Eu pot să mă mulţumesc şi doar cu sărutări. Oricum, este mai bine decât să mă lipsesc total de tine, să nu pot să te ating, să nu-ţi simt mângâierile.

- Te cunosc mai bine decât îţi închipui, şopti Cord. Am petrecut împreună prea multe nopţi ca să pot uita pasiunea de care eşti în stare. Un sărut, o mângâiere, asta nu ne ajunge, ştii bine.

Cuvintele acestea o îngheţară.

- Ce vrei să spui? întrebă ea cu îngrijorare, temându-se aproape să audă răspunsul.

- Că eu nu accept firimituri, replică el sec. N-am să încetez să-mi doresc toată prăjitura.

Stacy se eliberă din braţele lui de fier.

- Dar ceea ce vreau eu? Ceea ce-mi doresc?

- Dumnezeule, Stacy, zise el abia auzit printre dinţi, cu buzele strânse. Eu nu pot să fiu pentru tine decât o jumătate de bărbat!

Gata să izbucnească în plâns, ea se ridică şi se îndepărtă de pat.

- Aşadar, nu voi avea nimic de la tine? întrebă ea, acuzator. Si nu va mai trebui să te mai ating sau să te sărut, în ciuda dorinţei mele? Aşa este?

- Când te lipseşti de mâncare mai multă vreme, la un moment dat nici nu-ţi mai este foame, îi răspunse Cord.

Ea îşi simţi inima zdrobită.

- Aşa crezi tu? Poţi, de asemenea, să şi mori!

- Nu de tot...

Un muşchi îi tresări pe maxilarul încleştat. îşi

întoarse capul, scotocind cu privirea colţurile întunecoase ale
încăperii. îşi freca apoi, nervos, o coapsa insensibila.

- Si totuşi, am dorit-o. Acum ştiu ce simte un animal sălbatic prins în capcană şi care nu poate scăpa.

- Dar tu nu vei rămâne veşnic prins în capcană! Vei reuşi să mergi din nou. De ce nu poţi să accepţi să crezi asta? De ce?

- Dar tu, tu de ce nu eşti în stare să accepţi ideea că n-am să mai merg niciodată?

- Si ce dacă? Vrei să ne petrecem restul vieţii în acest fel, tu într-o cameră şi eu în alta? Fără să ne mai atingem
vreodata? Fara sa ne mai sărutăm? Fara sa ne mai manifestăm vreodată dragostea unul pentru celălalt? strigă ea.

- Vreau ca tu să înţelegi! îi replică el iritat. Dumnezeule, nu-ţi dai seama în ce stare sunt?... Nu-ţi dai seama de durerea pe care mi-o trezesc amintirile a tot ceea ce am împărtăşit împreună? Si tu îmi ceri să te iubesc cu un trup pe jumătate mort? Aş prefera să am coşmaruri fără sfârşit decât să mă mai supui unor asemenea chinuri!

- Nu eşti mort pe jumătate! protestă furioasă Stacy.

Lumina slabă a veiozei făcea să scânteieze ici-colo
broboane de sudoare pe pieptul lui gol. întotdeauna, trupul lui fusese suplu şi musculos; acum însă părea lipsit de vlagă, slăbit.

Aceasta însă nu dăuna cu nimic frumuseţii lui virile. Păstra încă o oarecare vitalitate, o aură de

aroganţă trufaşă, şi alte zeci de calităţi nedefinite care făceau din el un personaj unic şi atrăgător.

Pe buze îi apăru un zâmbet cinic.

- Vei nega cumva că nu mă pot folosi de picioarele mele?

- Nu te poţi folosi de ele acum, dar... dar asta nu înseamnă că aşa va fi întotdeauna.

- Si nu înseamnă nici că va fi altfel!

- Psihoterapeuta pe care o va trimite Bill... N-ar fi trimis-o dacă n-ar fi crezut că poate să te ajute. Nu vrei deloc să înţelegi asta? îl imploră Stacy într-o izbucnire de furie disperată.

Cord respiră adânc şi privirea i se întunecă şi mai mult.

- Uneori am impresia că sunt un cobai. Sau un joc de

puzzle prost asamblat ale cărui piese nu se potrivesc şi atunci se încearcă a fi forţate.

Disperarea resemnată din tonul lui o emoţionă profund pe Stacy. Nu putea să nu se înfioare când percepea durerea crescândă ce făcea ca această voce să fie atât de ternă, atât de slabă.

- Nu trebuie să mai gândeşti astfel! protestă ea.

- De ce? întrebă el ridicând ironic o sprânceană. De aproape un an, îi ascult pe toţi spunând la nesfârşit că am toate şansele să-mi pot folosi din nou picioarele. Ascult, ascult, dar sunt în continuare într-un scaun rulant sau într-un pat. Cuvintele dătătoare de speranţă încep să se uzeze.

- Poate că totuşi psihoterapia te va ajuta, murmură Stacy slab.

- Iată un alt „poate“, scrâşni el cu un râs amar. Poate psihoterapia. Poate operaţia. Aceasta va fi încă o fundătură din care voi ieşi tot în scaunul cu rotile.

- Dar ce altceva ai de ales?! strigă Stacy. Să nu mai încerci nimic? Nu vrei să mai mergi?

- Nu asta-i problema, mormăi el.

- Scuză-mă, dar nu înţeleg. Unde-i problema?

Stacy se duse să se sprijine cu amândouă mâinile încleştate pe bara de fier forjat de la capătul patului.

Cord o contemplă îndelung, cu o privire încărcată de suferinţă.

- Am obosit să tot privesc speranţa umflându-se ca un balon, şi apoi s-o privesc desumflându-se încet fără nici un rezultat. Nu numai speranţa mea ci şi a ta, şi a lui Josh, a tuturor... Am văzut întâmplându-se asta şi ştiu că tu încerci să-mi ascunzi. Dar eu nu sunt orb...

Stacy scutură din cap.

- Nu lua în seamă reacţia noastră, a mea şi a lui Josh. Iată ce a făcut asta din tine! Ai devenit amar, aspru, dezgustat de viaţă. Eu nu mă mai pot apropia de tine. Nu vrei să te mai ating sau să te sărut. Te îndepărtezi din ce în ce, te închizi în propriul tău univers. Trebuie să fii teribil de singur acolo. Poate că ai obosit să te lupţi, ai obosit să mai încerci şi să vezi că dai greş... nu ştiu...

- N-ai ascultat nici un cuvânt din ce ţi-am spus! strigă Cord iritat.

- Ba da! Spui că nu mai ai nici o şansă să mergi din nou. Vrei ca şi eu să recunosc asta. Foarte bine. Recunosc. Eşti un infirm, Cord. Un infirm, auzi?!

Furia creştea în ea cu fiecare clipă, o furie provocată de încăpăţânarea lui Cord de a vedea doar partea negativă a lucrurilor. Simţi nevoia sa-i iaca rau, sa-l ranească cu cuvintele ei, aşa cum şi el o rănise.

- Vei fi întotdeauna un infirm! Dacă în felul acesta ai tu de gând să priveşti viaţa, ei bine, aşa voi face şi eu!

Stacy îşi simţi obrajii umezi şi-şi dădu seama că plânge. Privirea i se înceţoşase în aşa măsură încât nu mai distingea decât contururile vagi ale soţului ei. îşi stăpâni cu greu un geamăt de durere şi-i întoarse brusc spatele.

- Stacy!

Dar ea fugise din această încăpere, scuturată de hohote de plâns. Ajunsă în camera ei, se aruncă de-a latul patului şi-şi inundă perna cu lacrimi. De aproape un an şi le stăpânise, dar acum stavilele cedaseră şi torentul de lacrimi i se revărsa pe obraji.

A doua zi dimineaţa, chipul ei mai păstra încă urmele ravagiilor acestui potop. Maria se învârtea îngrijorată în jurul ei, sigură că ochii umflaţi, nasul roşu şi obrajii palizi erau simptomele unei răceli. Stacy o asigură că se simţea foarte bine dar privirea ei era neîncetat atrasă de uşa închisă a camerei stăpânului.

Cord nu aparu la masa şi ea mânca singura doar cu Josh. Când ieşi din casă, şovăi o clipă în faţa uşii lui. Ar fi vrut să intre şi să-şi ceară scuze dar nu ştia ce să zică. Până la urmă ieşi să se apuce de lucru împreună cu Travis.

Erau atâtea de făcut pentru a pregăti vânzarea anuală a cailor de crescătorie, încât Stacy regretă că nu renunţase la această tradiţie şi să fi amânat evenimentul pe mai târziu.

Era un pachet de nervi, şi nu se putea concentra. îşi aminti de prima vânzare pe care o organizase pentru Cord. în ziua aceea, când avea loc licitaţia, el îi spusese, exact când ea se pregătea să plece, îi spusese că o iubeşte şi că voia să se căsătorească cu ea...

Până la urmă, Travis o scuti de o mulţime de corvezi şi o sfătui să-şi ia o dimineaţă de odihnă. Stacy nu se putea însă hotărî să se întoarcă acasă. Nu voia să-l înfrunte pe Cord până ce nu s-ar fi liniştit de tot ca să se poată stăpâni. Stia că dacă cineva ar fi privit-o mai insistent, ar fi izbucnit în plâns.

Nici măcar o clipă nu clacase când aflase de accidentul lui Cord, nici în timpul zborului spre el, nici în orele şi zilele istovitoare care urmaseră operaţiei.

Se bucurase când el îşi recăpătase cunoştinţa, râsese chiar. Acum însă îşi pierduse orice control şi i se părea că nu se va mai putea opri vreodată din plâns.

O lacrimă îi căzu de pe pleoape. Si-o şterse cu o mână tremurând'. Cu un oftat adânc, schimbă direcţia dinspre casă şi o luă spre grajduri. Hank venea spre ea ieşindu-i în întâmpinare. Nimic nu scăpa privirii lui vioaie.

- Bună ziua, Hank, zise ea cu o veselie forţată. Ai vrea să îmi înşeuezi iapa, te rog? Am chef să fac o mică plimbare ca să mă mai relaxez puţin.

- Cu plăcere, îi răspunse el.

Câteva minute mai târziu, scoase din grajd iapa murgă, cu şaua pusă, gata de plecare. O briză uşoară îi flutură coama mătăsoasă când veni să-şi frece botul, afectuos, de Stacy.

Hank ţinea frâul, şi Stacy sări în şa luând hăţurile. Omul mai rămase o clipă în faţa calului, uşor încruntat, cu figura lui ridată.

- Stăpânului nu-i place să plecaţi singură călare, bombăni el.

- Promit să nu merg prea departe, zise Stacy zâmbind, dar glasul i se frânse pe ultimele cuvinte.

Exista o singură persoană pe lume căreia Hank îi zicea Stăpânul, şi acesta era Cord. Stacy îndemnă cu călcâiele iapa şi trase hăţul într-o parte mai înainte ca Hank să-i vadă lacrimile strălucind în ochi. Armăsarul roib din ţarc nechează trist privind-o cum se îndepărtează.

Capitolul 4

Primăvara texană este imposibil de ignorat. După ce ieşi dintre clădirile fermei, Stacy slăbi frâul calului. Galopa prin prerie unde iepele de reproducţie şi mânjii lor păşteau liniştiţi. Macii, albăstrelele şi păpădiile se înclinau la trecerea ei.

Albinele zumzăiau din floare-n floare, fluturii multicolori zburau în toate părţile. Scârţâitul pielii din care era făcută şaua şi tropotul regulat al calului o legănară pe Stacy şi-i mai liniştiră nervii încordaţi. Spre vest se înălţau munţii, odinioară fortăreţe ale populaţiei Mescaleros. Erau învăluiţi într-o ceaţă uşoară.

Deşi crescută la oraş, Stacy era totuşi o fată de la ţară. Pământul îi dădea putere, mai ales acest pământ pe care trăia împreună cu Cord. Era al lui şi ea îl iubea. Ar fi putut

sa calareasca ore întregi pe imensul domeniu, tara sa se mai sature.

în sfârşit, cu un oftat, îşi conduse iapa spre grajduri. Mai erau încă o mulţime de treburi de făcut la fermă peste zi.

Aşa că se gândi că era mai bine să le facă chiar acum, cât timp ochii îi erau uscaţi şi suferinţa din inima ei rămăsese undeva în adânc doar ca o strânsoare dureroasă.

Hank o aştepta la bariera dinspre păşune ca să-i deschidă poarta. Stacy bănui că el o pândea de o bună bucată de vreme, deşi ea avea impresia că fusese plecată de puţin timp. Grija lui o mişcă.

- Ai văzut, m-am întors vie şi nevătămată.

îi apărură în obraji gropiţe, când îl tachină astfel

cu afecţiune.

- Se poate spune că nu v-aţi grăbit să vă întoarceţi, bombăni el apucând frâul iepei ca s-o ţină până ce Stacy puse picioarele pe pământ. Tocmai voiam să trimit pe careva să vă caute, când v-am zărit la marginea câmpiei.

- Eşti mai rău decât o cloşcă!

- Mda!... Ei bine, pentru că în capul meu s-ar sparge toate oalele dacă Stăpânul ar afla că vi s-a întâmplat ceva...

- Ce-ar putea să mi se întâmple călărind pe Candy Bar?

- începeam şi eu să mă întreb, mormăi Hank.

- Vrei s-o ştergi tu în locul meu? îl întrebă Stacy.

Bătrânul încuviinţă din cap. Ea porni spre casa înălţată
pe un mic deal ce domina totul în jur. Josh se juca în faţa intrării. Când o văzu sosind, el sări pe tricicletă şi pedală în întâmpinarea ei pe aleea cu pietriş, strigând cât îl ţinea gura „vrum-vrum“.

- Unde ai fost, mamă? o întrebă el întorcându-se ca să meargă alături de ea.

- Am fost să fac o mică plimbare călare, zise ea zâmbind ochişorilor negri scânteietori.

Imediat, Josh se încruntă.

- Voiam să merg şi eu!

- Altă dată, poate.

- întotdeauna spui aşa. Si ai să uiţi, sunt sigur că ai să uiţi!

- Dumnezeule, cum aş putea să te uit?

Si în vreme ce urca panta uşoară, Stacy încetini ca să permită picioruşelor lui Josh să pedaleze în dreptul ei.

- Vrei să joci cu mine base-ball? întrebă copilul.

Cu o expresie bucuroasă pe faţă, îşi ridică repede capul spre mama sa şi în clipa aceea piciorul îi alunecă de pe o pedală. S-ar fi rostogolit până în josul pantei dacă Stacy n-ar fi apucat ghidonul.

- Mi-ai promis, îi reaminti el.

- Nu acum, Josh, acum nu pot. Am de lucru. Mai târziu, bine?

A

- îmi promiţi?

- îţi jur, îl asigură ea solemn.

Si Josh fu mulţumit.

- Mingile joase le arunc eu cel mai bine, declară el pe un ton plin de importanţă.

- Nici nu mă îndoiesc.

Ajunseseră pe mica esplanadă din faţa casei.

- Ai să stai afară să te joci până la prânz, zise Stacy. Dar să nu ieşi din curte, ai înţeles?

- O.K., mamă.

Esplanada oferea o linie dreaptă perfectă pentru tricicleta lui Josh şi micuţul o întinsese deja când îi răspunse.

Pe buzele tinerei femei înflori un zâmbet tandru în timp ce deschidea uşa de la intrare. întorcându-se s-o închidă, îi mai aruncă o ultimă privire afectuoasă fiului său.

- Era totuşi timpul să te întorci! o dojeni o voce aspră din spatele ei.

Ea tresări, deja în defensivă înainte de a înfrunta privirea pătrunzătoare a lui Cord. Se întoarse încetişor spre el. Nervii ei, abia liniştiţi un pic, ameninţau să se încordeze din nou în atmosfera încărcată.

Scaunul rulant al lui Cord bloca uşa de intrare din vestibul în salon. Maxilarele încleştate făceau ca faţa lui să pară ameninţătoare. Sprâncenele îi erau încruntate şi ochii negri aveau o strălucire îngrijorătoare. Stăpânindu-se, Stacy închise liniştită uşa şi întrebă:

- M-ai căutat?

- Nu, nu te-am căutat! Am ascultat pe toată lumea care-mi tot povestea cât de suferindă pari!

O înfruntă nemilos, privirea lui tăioasă reuşind aproape să spargă pojghiţa de stăpânire de sine pe care ea reuşise să şi-o încropească. îşi strânse buzele, bănuind că Maria era cea care trăncănise, şi blestemând-o că nu putuse să tacă.

- Cu siguranţă că nu toată lumea spune asta, replică ea evitând privirea ostilă a soţului ei.

- Mai întâi Maria, apoi Travis şi în sfârşit Bill, bombăni el.

- Bill? se miră Stacy.

- Bunul doctor a sunat adineaori să te anunţe că această Paula Hanson soseşte vineri.

- Si despre mine, ce avea de spus? De unde ştia?

Imediat însă îi păru rău că pusese întrebarea. Era într-un
fel mărturisirea că azi-dimineaţă ea nu se simţea prea bine. în ciuda declaraţiilor lui amare din noaptea trecută, nu voia ca el să-şi facă griji în privinţa ei. Avea nevoie de toate puterile ca să se consacre propriei lui vindecări.

- Maria i-a răspuns la telefon, îi explică el. Când în sfârşit am luat eu telefonul, Bill era îngrijorat să ştie unde te duseseşi.

- Am fost să fac o plimbare călare.

Stacy îşi scutură părul lung auriu, afişând o nonşalanţă pe care era departe de a o simţi.

- Singură!...

Acuzaţia fu lansată cu asprime. Ea îşi ridică uşor bărbia.

- Cine ţi-a spus? întrebă, sigură că nu fusese Hank.

- Te-am văzut când ai plecat de la grajduri.

Cu o violenţă abia stăpânită, el răsuci scaunul şi porni spre salon.

- Dumnezeule, Stacy, ştii bine că detest să te plimbi singură prin fermă!

- Mi-a amintit acest lucru şi Hank, mărturisi ea abia auzit.

- Si dacă iapa ar fi căzut, sau dacă tu ai fi căzut din şa?

Vrei să încep să am coşmaruri în care să te visez zăcând fără cunoştinţă, în cine ştie ce colţ pierdut al fermei? De aceea faci asta?

Stacy îl urmă în salon, cu mâinile încleştate nervos.

- Nu... Am simţit nevoia să mă îndepărtez o vreme, să fiu singură ca să mă pot gândi.

- Singură... pe un cal? Nu ştiam că prezenţa lui Candy Bar îţi este indispensabilă ca să te gândeşti, o ironiză el.

- Nu înţelegi. Trebuia să mă izolez un pic, insistă ea cu disperare.

- Nu, nu înţeleg. Dacă ai fi vrut să fii singură, n-aveai decât să te încui în camera ta. Asta ar fi fost mai puţin periculos decât să porneşti în galop cine

ştie încotro.

- Nu puteam să rămân în casă. Aici parcă totul mă sufoca. Trebuia să mă îndepărtez de...

Se întrerupse brusc şi îl privi. El îşi ridică, ironic, o sprânceană neagră.

- De mine?

Stacy şovăi, apoi recunoscu:

- Da, de tine. Aseară... în noaptea asta...

Voia să spună că regretă cuvintele aspre pe care le spusese, dar nu fu în stare, simţea un nod în gât. El îşi plecă pe o parte capul brunet şi o observa cu atenţie.

- Ce vrei să spui despre aseară?

Incapabilă să-i susţină privirea pătrunzătoare, ea îi întoarse spatele. Simţea că îşi pierde stăpânirea de sine şi o durere cumplită îi cuprinse tâmplele.

- Nu mai pot suporta certurile acestea dureroase. Aveam nevoie să scap din această atmosferă...

Un suspin o făcu să se întrerupă ca să-şi poată înghiţi lacrimile. Nu voia ca soţul ei s-o vadă încă o dată cedând nervos.

- Stiam că vom ajunge aici, zise Cord cu un oftat de exasperare. Mă miră doar faptul că ţi-a trebuit atât de mult timp.

Stacy se răsuci brusc ca să-l privească. Dezgustul pe care i-l citi pe faţa trasă îi tăie răsuflarea. în ochii lui licăreau două flăcări sumbre, transformându-i parcă în două diamante negre, la fel de dure şi tăioase.

- Nu face mutra asta uimită, zise el cu dispreţ. Bill ţi-a pavat deja calea. Nu ai plâns pe umărul lui ieri?

- Nu înţeleg ce vrei să spui, murmură ea, sincer perplexă.

- Ah, nu? Păi tocmai mi-ai spus că simţeai nevoia să te îndepărtezi.

- Da, dar...

- Asta este şi părerea profesională a lui Bill: că ai nevoie de câteva săptămâni de odihnă, departe de mine şi de fermă. Se pare că el crede că eşti supusă unei prea mari tensiuni. Că nervii tăi încep să cedeze şi că eşti în pragul depresiei, după părerea lui.

Stacy deschise gura să protesteze, dar în adâncul inimii,

şi ea se temea de acelaşi lucru ca şi Bill. Fără voia ei, tremura violent.

- Nu a fost uşor pentru mine... şopti ea în sfârşit.

- Ieşirea ta nervoasă de aseară avea rolul să mă convingă de acest lucru pentru astăzi, când Bill urma să-mi vorbească? Stiai precis că el va telefona? o acuză Cord.

- Nu! strigă ea, rănită şi revoltată.

- Si ai făcut în aşa fel încât, azi-dimineaţă, să te poată vedea toată lumea în ce stare jalnică eşti!

- Tu ai avut un coşmar! se indignă Stacy. M-ai trezit, şi de aceea am intrat în camera ta. Si tu ai început toată această discuţie cu mândria ta stupidă, înduioşându-te de soarta ta, insistând ca între noi să nu mai existe nici un contact fizic! Te aşteptai ca eu să-mi plec cu umilinţă capul şi să-ţi spun „cum vrei dumneata, stăpâne“?

- Nu juca teatru, Stacy! o mustră el cu furie. Ar fi trebuit să înţeleg mai de mult că situaţia asta n-o să dureze. Ar fi trebuit să bănuiesc de ce te cramponai cu atâta disperare de speranţa că voi putea merge din nou într-o zi. Trebuie să-mi scot pălăria în faţa ta, a fost o încercare bună!

- Joc teatru? încercare? Despre ce vorbeşti?! exclamă ea complet nedumerită. Tot ceea ce ţi-am spus este adevărat. Nu i-am cerut lui Bill să-ţi spună că am nevoie de câteva săptămâni de odihnă... Când el mi-a sugerat asta, eu am refuzat!

Cord râse cu amărăciune.

- Orice ai face, nu distruge imaginea femeii iubitoare pe care ţi-ai creat-o, zise el ironic. Nu mai lipseşte decât să încurci astfel lucrurile încât să se

creadă că tu eşti cea rănită!

- Nu am pretins niciodată că aş fi rănită, în nici un fel, protestă Stacy.

- O fac alţii pentru tine.

- De ce ar face-o?

- Din compasiune pentru că eşti nevasta unui infirm, a unui bărbat dezgustat de viaţă şi iritabil, îi răspunse Cord.

- Măcar recunoşti asta, şopti ea.

- Da, recunosc. De ce refuzi tu însă să recunoşti că ceea ce spun eu este adevărat?

- Dar nici nu ştiu ce spui! strigă ea.

- Până la urmă, te-ai săturat de viaţa de la fermă, nu-i aşa?

Cord o examina cu o privire rece. Stacy simţi că se sufoca, parca-i dăduse cu ceva în cap.

- Ce tot vorbeşti?

- înainte de accident, nu era aşa de rău, e adevărat? Călătoream mult, mergeam peste tot să cumpărăm cai, să facem vânzări. Cât a fost mic, Josh ţi-a mai ocupat şi el timpul. Si la început, viaţa la fermă era ceva nou pentru tine. Si apoi, zise el făcând o grimasă şi încleştându-şi mâna pe mânerul scaunului, a venit accidentul...

Stacy era atât de şocată de ceea ce insinua el încât nu fu în stare nici să se apere. îl privea doar, stupefiată. El continuă:

- în acest ultim an, totul s-a schimbat. Te-ai trezit dintr-o dată legată în lanţuri fie de fermă, fie de spital. Viaţa ta a devenit monotonă, fără mici călătorii în care să te mai distrezi. Te plictiseşti. Eşti tânără şi

visezi la o viaţă mai pasionantă. Vrei să vezi, să faci o mulţime de lucruri, să te mai şi distrezi din când în când.

- Tatăl meu m-a purtat cu el prin toată lumea, protestă ea amintindu-şi de călătoriile făcute împreună cu tatăl său în calitatea acestuia de fotograf independent. Am văzut tot ce se poate vedea.

- Este deci de înţeles că nu poţi să te mulţumeşti cu existenţa ternă şi rutina dintr-o fermă, departe de orice mare centru cosmopolit. Nu vrei să accepţi posibilitatea ca eu să rămân impotent până la sfârşitul zilelor mele, pentru că asta ar însemna că plictiseala va dura o veşnicie. Nu vor mai exista călătorii improvizate, nici vacanţe, nici dans, nici distracţii. Nimic altceva decât o viaţă petrecută îngrijind un infirm.

- Nu mă deranjează deloc asta.

- Pentru câtă vreme? în momentul acesta, te simţi vinovată dacă mă laşi singur. De aceea ai pus la cale acest incident: altcineva să-mi sugereze că tu ai nevoie să pleci ca să te odihneşti... în felul acesta, ideea nu vine din partea ta.

- N-am făcut nimic din tot ce spui! negă ea cu înflăcărare, întrebându-se cum putea s-o acuze Cord astfel.

- Ba da, fir-ar să fie! Recunoaşte! strigă Cord. Crezi că dacă mă vei abandona câteva săptămâni, lucrurile vor merge mai bine la întoarcere? Asta speri. Dar peste şase luni, vei reîncepe să te plictiseşti şi iar vei vrea să pleci pentru un „scurt“ răgaz. La alte două luni după ce te vei întoarce totul va reîncepe şi, până la urmă, nu vei mai vrea să te întorci deloc.

- Nu-i adevărat! Aceasta este casa mea, căminul meu! strigă ea, revoltată de atâta nedreptate. Nu ştii ce vorbeşti!

- Ba ştiu perfect! tună el cu o voce furioasă. Uiţi cum a făcut mama mea! Era obişnuită cu o viaţă de lux, la fel ca tine. Era răsfăţată şi alintată. La început, asprimea vieţii într-o fermă i-a cucerit latura aventuroasă a personalităţii, dar s-a plictisit repede şi până la urmă s-a întors la aşa-zisa ei viaţă civilizată.

- Eu nu sunt la fel ca mama ta! protestă Stacy cu vehemenţă, privirea ei aruncând fulgere.

- Ah, nu? Pun pariu că nici măcar nu aveai de gând să-l iei şi pe Josh cu tine când plecai în vacanţa prescrisă de acest bun doctor Bill. L-ai fi abandonat şi pe el aşa cum m-a abandonat pe mine mama.

- Nu l-aş abandona niciodată! Si n-am de gând să plec în nici o vacanţă! ţipă ea.

- De asta poţi să fii sigură! răcni Cord. Pentru că eu nu sunt ca tatăl meu! N-am să te las niciodată să pleci. Vei rămâne aici, cu mine!

- Voi rămâne pentru că aşa vreau eu, nu pentru că îmi ordoni tu!

El îşi încleştă mâinile pe mânerele scaunului şi muşchii braţelor lui se încordară sub pielea încă bronzată. îţi venea greu sa crezi ca nu era în stare sa mearga, sa pornească spre Stacy cu paşi mari, la fel ca odinioară.

- Vei rămâne aici şi vei fi soţia mea, declară el ca şi cum n-o auzise ce spusese. Vei respecta jurămintele pe care ni le-am făcut. „La bine şi la rău, la suferinţă şi la bucurie“...

- Unul dintre ele era fals, îi replică ea cu voce tremurată şi cu furie nestăpânită. Ar fi trebuit să spună „la nenorocire şi la suferinţă“!

Întorcându-i spatele, Stacy vru să fugă din încăpere. Dar un băieţel cu părul negru stătea în uşa verandei. Ochii lui rotunzi şi speriaţi se plimbau de la figura ameninţătoare a tatălui său la chipul livid al mamei sale.

Tăcerea apăsătoare nu dură decât o clipă, dar fu o adevărată tortură pentru Cord şi Stacy care îşi dădeau seama că băiatul auzise cearta lor violentă. Stacy fu prima care îşi reveni. Făcu un pas nesigur spre el. Imediat însă,

Josh vru să bată în retragere, să o ia la fugă. Vocea autoritară a lui Cord îl ţintui pe loc.

- Josh!

Copilul îi aruncă o privire speriată tatălui său. Cord reuşi să se stăpânească, de bine - de rău.

- Vino încoace, Josh, totul e-n ordine.

Chiar dacă mânia dispăruse din vocea lui, nu era mai puţin imperativă. Josh şovăi şi se întoarse spre Stacy. Aceasta îi zâmbi şi-i întinse mâna.

Fără prea multă tragere de inimă, se apropie de ea târându-şi picioarele. îşi plecase căpşorul brunet dar ochii neliniştiţi priveau cu teamă spre părinţii lui printre genele negre şi dese.

Inima lui Stacy se strânse dureros când Josh se opri în faţa ei, neluând în seamă mâna întinsă. Ea îngenunche şi-l prinse de umeri. îi simţi rigizi, respingând parcă îmbrăţişarea ei.

- Totul e-n ordine, Josh, îl linişti ea cu o voce ezitantă. Ne certam un pic, atâta tot. Doar nu-i prima dată când îi auzi pe mama şi pe tata certându-se. Nu-i nimic grav.

- Dar ţipaţi amândoi unul la altul, zise micuţul cu o mutră îmbufnată.

îşi dăduse seama că de data asta fusese altfel, că nu era vorba despre o simplă neînţelegere. Muşcându-şi buzele, Stacy se întoarse spre soţul ei. Expresia acestuia era aspră. Cu dinţii strânşi, cu buzele subţiate, îşi frământa nervos mâinile pe genunchi.

- Tatăl tău era supărat pe mine, bolborosi ea încercând să-i dea lui Josh o explicaţie pe înţelesul lui.

Dar era greu. Scena violentă de adineauri nu-i

ieşea din minte. Nenumăratele înţepături de pumnal provocate de acuzaţiile lui o împiedicau să gândească.

- De ce? întrebă Josh fără prea mare convingere.

- Pentru că... pentru că am plecat să mă plimb călare singură, zise ea zâmbind şi mângâindu-l pe braţe, neîndrăznind să-l strângă la piept. înţelegi, tata a fost îngrijorat, s-a temut să nu mi se întâmple vreun accident, să cad de pe cal şi să mă rănesc. Si din moment ce eram singură, nimeni n-ar fi ştiut. Si adeseori, când eşti foarte îngrijorat, când te temi pentru cineva pe care-l iubeşti, începi să ţipi, să-l certi.

Josh îl privi pe Cord cu coada ochiului, pândind o confirmare. Cord respiră adânc şi mâinile i se relaxară.

- Este adevărat, Josh.

Copilul îşi privi din nou mama, examină atent calmul incert din ochii ei. Se vedea bine că încă nu era convins.

- Ai să pleci, mamă?

- Nici gând! Ce vorbe-s astea? Dacă aş pleca, cine ţi-ar mai lega şireturile?

- Tata a zis că vei pleca, îi reaminti copilul.

Stacy simţi un nod în gât.

- Tata a zis că eu voi rămâne aici împreună cu el şi cu tine, pentru totdeauna. Pentru că suntem o familie.

- Este sigur?

- Absolut sigur!

- Bine, de acord, zise Josh cu un zâmbet brusc de mulţumire.

Stacy îi dădu un bobârnac uşor în vârful nasului.

- Am o idee!

- Ce idee? întrebă Josh, cu ochii din nou scânteietori.

- în loc sa aşteptam pâna dupa-amiaza, ce-ai zice sa mergem acum să jucăm base-ball, imediat?

- Oh, da, da! strigă vesel copilul. Dar tata poate să vină afară cu noi, ce zici?

- întreabă-l.

Nu cu multă vreme în urmă, ea ar fi putut răspunde în locul lui Cord. Dar după tot ceea ce-i spusese, i se părea că devenise un străin. Avea impresia că nu-l mai cunoaşte deloc.

Josh se întoarse plin de entuziasm spre tatăl său.

- Vrei să vii cu noi să ne priveşti, tată?

- Fireşte, răspunse Cord.

Stacy se ridică din genunchi şi-i zburli buclele brune.

- Du-te şi caută-ţi mingea şi bâta. Venim şi noi afară într- o clipă.

Josh nu se lăsă rugat a doua oară şi plecă alergând. Stacy îl urmări cu privirea şi rămase cu ochii aţintiţi încă o clipă pe uşa pe care el dispăruse. îşi trecu apoi prin păr o mână obosită, îndepărtându-şi şuviţele ce-i căzuseră pe frunte. Se întoarse în sfârşit spre Cord. Se simţea istovită.

- Am să te împing eu afară, murmură ea îndreptându-se spre scaunul rulant.

Când trecu pe lângă el, Cord o prinse de mână. Ea îşi plecă ochii spre el, înfruntându-i cu stoicism privirea întunecată.

- îţi datorez scuze, zise el calm şi inima lui Stacy tresăltă de bucurie, dar imediat se întristă din nou

auzind cuvintele ce urmară. Ai fi putut să te foloseşti de Josh ca de o armă împotriva mea, dar n-ai făcut-o.

Ea îşi smulse mâna din menghina de oţel a degetelor lui.

- Este oribil să spui un asemenea lucru! Josh este fiul nostru, nici al meu nici al tău. N-am să-l oblig niciodată să fie de partea cuiva!

- îmi cer din nou scuze că am gândit astfel, îi reaminti el sec.

- De câtva timp nu te mai recunosc. Am impresia că trăiesc alături de un străin. Nu înţeleg cum de ţi-ai putut imagina chiar şi o clipă că sentimentele mele faţă de tine şi faţă de căminul nostru pot fi asemănătoare cu cele ale mamei tale!

Cord o privi în tăcere, cu un zâmbet cinic.

- Dar tu însăţi mi-ai spus că nu mai suporţi şi că ai nevoie să te îndepărtezi. Nu mi-am imaginat eu asta...

- Dar...

începutul unei noi dispute fremăta pe buzele lui Stacy. Se întrerupse însă şi dădu din cap.

- Să n-o luăm de la capăt, vrei?

- Bine. Vreau doar să-ţi reamintesc că tu eşti soţia mea şi că n-am să te las niciodată să pleci.

Stacy se înfioră auzind acest ton posesiv. Era acelaşi glas care o vrăjise atunci când îi vorbea de dragoste în loc să-i dea ordine. Câte lucruri se schimbaseră!

îşi stăpâni tentaţia de a-i trânti o replică usturătoare şi trecu în spatele scaunului.

- Am face mai bine să ieşim. Josh ne aşteaptă.

Si foarte încet, ea îşi împinse soţul spre uşile deschise ale verandei.

Capitolul 5

- María!

Stacy intră în bucătărie în tímp ce-sí punea pălăria cu boruri largi. In faţa chiuvetei, mexicana cea voinică spăla vasele de la micul dejun si aruncă doar o privire peste

V f v V V l A . v . 1

umar, fara sa-si întrerupă treaba.

- Si?

- Eu plec acum cu Travis să supraveghem vitele pe care băieţii le duc la păsunatul de vară. Dacă întreabă cineva de mine, spune că mă întorc la prânz. Josh se joacă în faţa casei.

- O să fiu cu ochii pe el, promise Maria.

- Mulţumesc... Ah! Era să uit. Maria, domnişoara Hanson, terapeuta pe care doctorul Buchanan a angajat-o ca să-l îngrijească pe Cord, trebuie să sosească în timpul zilei. Dacă vine în lipsa mea, să-i pui bagajele în camera alăturată camerei mele.

- Am aerisit-o deja şi am pregătit-o, răspunse Maria.

- Perfect. Pe curând!

Stacy îi adresă un zâmbet scurt şi ieşi în grabă. Trecând prin faţa uşii lui Cord, auzi aparatul de radio dar nu se opri ca să-l anunţe că pleacă. Dacă era curios unde poate fi ea, nu avea decât s-o întrebe pe Maria.

între ei doi, bariera care se instalase era la fel de masivă şi rece ca o banchiză. Si nu exista nici un semn de dezgheţ la orizont. Acuzaţiile nedrepte şi crude ale lui Cord o răniseră profund pe Stacy. Nu se simţea în stare să nu le ia în seamă şi cu atât mai puţin să le uite. îi era imposibil să ignore lucrurile pe

care el i le spusese, atribuindu-le frustrării; prea o făcuse să sufere cu toate aceste afirmaţii.

Dacă el credea într-adevăr ceea ce-i spusese, atunci cu siguranţă că nu o iubea aşa cum îl iubea ea. Si aceasta era lovitura cea mai crudă. Mândria n-o lăsa pe Stacy să facă primul pas, să încerce să repare stricăciunile produse de discuţiile lor violente.

Nu putea nici să se prefacă sub nici o formă că această ceartă nu avusese loc. Dacă bariera dintre ei trebuia dărâmată, atunci era de datoria lui Cord s-o facă, nu a ei.

Până să iasă din casă, muzica de la aparatul de radio o urmări pe tânăra femeie dar încetă imediat ce fu afară. Nu era chiar atât de uşor să facă să dispară amintirea obsedantă a acuzaţiilor nedrepte ale lui Cord.

Camioneta era trasă pe alee. Ghemuit lângă tricicleta roşie, pe esplanadă, Travis înşuruba ghidonul sub privirea atentă a lui Josh. Ridicară amândoi capetele când auziră uşa de la intrare închizându-se. Stacy se strădui să le zâmbească.

- Dacă te apuci să-i repari jucăriile lui Josh, Travis, n-o să te mai lase nici o clipă în pace, zise ea amintindu-şi de grija pentru perfecţiune a fiului său, fără îndoială o trăsătură de caracter moştenită de la tatăl lui.

- Nu mă deranjează, o asigură administratorul ridicându-se.

La urma urmei, nu poţi conduce ca lumea o tricicletă dacă ghidonul are prea mult joc, nu-i aşa?

- Asta-i sigur, îl aprobă cu înflăcărare Josh.

Stacy oftă cu o tandră indulgenţă.

- Nu-i de mirare că este răsfăţat... Toată lumea de

la fermă este la ordinele lui. I-ai mulţumit lui Travis că ţi-a reparat tricicleta? Ştii bine că nu era obligat s-o facă.

Josh îşi muşcă buzele aruncându-i pe furiş o privire lui Travis, apoi mormăi un „mulţumesc“ grăbit.

- N-ai de ce, îi răspunse administratorul.

- Să mergem, e timpul, zise Stacy.

Apoi către Josh:

- încearcă să fii cuminte, ne-am înţeles?

- Nu pot să vin şi eu cu voi?

- Nu, nu astăzi. Şi să rămâi aici, lângă casă, pentru ca Maria să nu-şi facă griji din pricina ta.

- Ah, fir-ar să fie! Travis mi-a spus că sunt doi mânji noi la grajduri. Nu pot nici măcar să-i văd?

- Nu, ai să aştepţi până mă întorc şi vom merge împreună după prânz să-i vedem. Rămâi aici unde te poate supraveghea Maria, ai înţeles?

- Mda...

- Da, cine?

- Da, mamă, am să rămân aici, mormăi Josh fără entuziasm.

- Voi fi aici pentru prânz, îi promise ea înainte să urce în camionetă, urmată de Travis.

- Este un ştrengar adorabil! zise administratorul în timp ce se aşeza la volan.

- Da, într-adevăr, recunoscu destul de mândră Stacy.

Când maşina demară, ea se întoarse ca să-i facă cu mâna lui Josh. Când îl zări privind-o cum pleacă, avu din nou o strângere de inimă. Dacă soţul ei şi-a putut imagina că ea ar vrea să-l părăsească din

cauza infirmităţii lui, era una, dar s-o acuze că vrea să-şi abandoneze fiul, era de neiertat.

Disperarea îi încovoie umerii. îşi sprijini cotul pe portiera cu geamul coborât, apăsându-şi mâna făcută pumn pe gura care începuse să-i tremure. Privea înaintea ei rara sa scoata o vorba, rara sa vada nimic.

- îmi pare într-adevăr rău că l-ai lăsat pe Cord să te convingă să nu pleci, măcar câteva zile, zise Travis după câteva minute de tăcere.

Surprinsă, încurcată, Stacy tresări şi-l privi.

- Poftim?

- Josh mi-a spus în timp ce-i reparam tricicleta. Am completat eu însumi lacunele relatării lui.

- Ce... ce ţi-a spus de fapt?

- Că v-a auzit certându-vă, în legătură cu plecarea ta. Josh zicea că nu te lasă Cord să pleci.

Se apropiau de un ţarc şi Travis încetini. Când el o privi, Stacy se feri repede de ochii lui pătrunzători. El era mult prea perspicace.

- înţeleg, murmură ea vag.

- Ar fi trebuit să te ţii tare măcar o dată, Stacy! Ai nevoie de odihnă, ai nevoie să te îndepărtezi o vreme de fermă şi de Cord. Să evadezi un pic.

Stacy trebuia să spună ceva. Prima soluţie ar fi fost să nege pur şi simplu totul. Dar atunci trebuia să explice de ce se înşelase Josh. Sau să-l lase pe Travis să creadă că ea ceruse să plece şi Cord refuzase să-i acorde o scurtă vacanţă. Se hotărî pentru a doua soluţie, pentru că ar fi fost prea dureros să-i spună adevărata natură a disputei.

- Da, ar fi trebuit, fără îndoială, zise ea în

momentul când Travis oprea în faţa împrejmuirii. Cobor eu să deschid poarta.

Sărind jos, alergă spre barieră şi o împinse. După ce camioneta trecu, o închise la loc şi urcă iar în maşină, sperând că discuţia nu va merge mai departe. Aproape doi kilometri merseră în tăcere.

- Nu i-ai cerut lui Cord să te lase să evadezi câteva zile, nu-i aşa?

Travis privea drept în faţă, cu o cută amară în colţul gurii. Stacy îi privi cu coada ochiului profilul ascuţit, şuviţa argintie din părul negru, vizibilă chiar şi sub borurile largi ale pălăriei. Da, într-adevăr era prea perspicace. Când el întoarse o clipă capul spre ea, Stacy se feri repede.

- De ce spui asta? întrebă ea cu o indiferenţă prefăcută.

- Prea de multe ori ai refuzat vehement să-l laşi pe Cord singur. Şi dacă te-ai fi răzgândit, ai fi fost la fel de încăpăţânată ca şi el. Nu l-ai fi lăsat să-ţi schimbe hotărârea. Asta înseamnă că Josh n-a înţeles discuţia, nu-i aşa?

- Cine poate înţelege cu adevărat o ceartă, sau să ştie cum a început? ripostă cu ambiguitate Stacy.

- Aşa este, recunoscu Travis. Vrei să vorbeşti despre asta?

Ea oftă ridicând uşor din umeri.

- Cord a fost un pic mai neînţelegător ca de obicei, atâta tot.

- El ţi-a sugerat să pleci? întrebă Travis.

- Ceva în genul ăsta.

Travis se încruntă şi exclamă:

- Nu încerca să mă faci să cred că a avut bunăvoinţa să-ţi ceară să-l părăseşti definitiv, decât

să fii înlănţuită toată viaţa de un pretins infirm!

- La drept vorbind, răspunse ea cu un surâs trist, el credea că asta vreau eu. Ba mi-a amintit chiar şi de legământul făcut la cununie, de jurămintele noastre, „la bine şi la rău“, „la bucurie şi la durere“, repetă ea şi îi scăpă şi propria ei parafrază: „la nenorocire şi la suferinţă“.

- Nu-mi vine să cred! exclamă el cu o grimasă de dezgust.

- Din păcate este adevărat...

- Dar cum a...

- Te rog, Travis... Nu mai am chef să discutăm despre asta acum. N-ar folosi la nimic.

- Cu siguranţă că eu aş putea să-i vorbesc lui Cord şi să-l fac să înţeleagă câteva adevăruri, bombăni Travis printre dinţi.

- Nu! Să nu cumva să faci aşa ceva. Am greşit că ţi-am făcut confidenţe.

- Nu mi le-ai făcut tu, ci Josh.

- Dar eu ţi-am explicat despre ce era vorba în realitate. Am greşit, repetă Stacy. Problemele noastre personale nu ne privesc decât pe noi, pe Cord şi pe mine. Cu timpul o să le rezolvăm.

Travis nu mai insistă. Tăcerea se prelungi până ce ajunseră la cireada de vite. Când reluară discuţia, o făcură ca să vorbească despre viţeii din anul acela, despre transhumanţă, starea păşunilor şi nivelul apei în diverse puţuri.

După ce cireada ajunse pe o creastă mai îndepărtată, gândurile lui Stacy se desprinseră de conversaţia dintre Travis şi Ike, văcarul principal. Ceaţa şi praful învăluiau vitele, mugetele surde îi trezeau nostalgice amintiri. îşi aminti de prima

transhumanţă la care participase.

După ce se căsătoriseră, petrecuseră o noapte de îndrăgostiţi pe drumul pe care mânau vitele. împărţeau acelaşi sac de dormit şi se întinseseră amândoi în faţa focului lor, mai la distanţă de tabăra principală. Râseseră, se amuzaseră. Când vorbeau despre această primă deplasare, ea îl acuza întotdeauna că fusese un tiran arogant. El îi replica doar că ea nu era decât o fetiţă răsfăţată de la oraş...

închizând ochii, Stacy auzea şi acum râsetele lor şi vocile calde ce se pierdeau inevitabil în tăcere. Timp de câteva minute, se priviseră intens în ochi, apoi Cord o strânsese în braţe, stelele scânteiaseră mai puternic, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândeau aceşti doi îndrăgostiţi.

Fuseseră atunci atât de apropiaţi, şi fizic şi spiritual... Un pumnal se înfipse încă o dată în inima rănită a lui Stacy: acum erau mai îndepărtaţi unul de altul decât fuseseră vreodată.

Dintr-o dată, îi păru rău că vrusese să supravegheze chiar ea transhumanţa vitelor. Amintirile dulci-amare erau o povară prea grea...

Se întoarse la discuţia dintre Travis şi Ike. Voia să se piardă în prezent ca să poată uita trecutul. Dar nu reuşi să se sustragă în totalitate suferinţei şi se simţi uşurată când Travis, la un moment dat, propuse să se întoarcă la fermă.

Travis porni spre fermă exact când furgoanele aduceau cai odihniţi pentru oameni. Pe drumul de întoarcere, Stacy simţi de mai multe ori privirea administratorului aţintită asupra ei. Cu toate acestea, când îi vorbi, discutară doar despre problemele fermei.

Când ajunseră, pe aleea ce ducea spre casă era parcată o mică maşină sport. Stacy o privi cu uimire, uitând pentru o clipă că în ziua aceea era aşteptată să sosească Paula Hanson. Când îşi aminti, simţi un ciudat amestec de speranţă şi nelinişte.

- Crezi că este maşina psihoterapeutei? întrebă Travis oprind camioneta în spatele vehiculului.

- Fără îndoială. Nu aştept pe nimeni altcineva astăzi.

Stacy puse mâna pe clanţă să deschidă uşa şi ezită o
clipă înainte să întrebe impulsiv:

- Vrei să cinezi cu noi astă-seară, Travis?

El o privi cu un aer puţin îngândurat. Nu se întâmpla totuşi prea rar să cineze împreună. Stacy îl invita destul de des.

- Ce crede Cord despre sosirea psihoterapeutei? întrebă el înainte să accepte.

Stacy îşi plecă privirea. Ar fi fost o prostie să ascundă adevărul. Cord îl va dezvălui cu promptitudine, dacă i se ivea ocazia.

- Este aproape convins că e pierdere de timp, zise ea gândindu-se că, în mod sigur, Cord îşi va exprima cu mai multă violenţă părerea.

- Aşadar, vrei ca astă-seară eu să fiu pe post de tampon? zise Travis cu un zâmbet înţelegător.

- Cam aşa ceva. Aş vrea ca prima seară a domnişoarei Hanson la noi să fie cât se poate de cordială.

- Nu este căsătorită?

- Nu.

A

- în cazul acesta, contează pe mine, îi promise

Travis făcându-i cu ochiul.

în ciuda tonului şugubăţ, Stacy nu remarcă totuşi un interes real pentru disponibilitatea aparentă a tinerei. îşi aminti o dată în plus de rana pe care Travis o ascunde în adâncul inimii lui.

- îţi mulţumesc, zise ea. Atunci, vino la ora şapte. Nu-i prea devreme pentru tine, sper.

- Nu, nu, nicidecum, o să mă descurc.

Si, ducându-şi un deget la pălărie, demară, ocoli micul autoturism şi se îndreptă spre acareturile de dincolo de casă. Stacy aruncă o ultimă privire maşinii de culoare verde-deschis, apoi intră încordându-şi involuntar umerii.

Se opri în uşa salonului şi o privi pe tânăra femeie care şedea pe canapea. Avea părul blond-cenuşiu dat pe spate şi legat cu o eşarfă de mătase imprimată.

Pantalonii bleu se mulau perfect pe picioarele-i lungi. Cajun îşi pusese botul exact lângă vârful unei sandale albe. Un tricou fără mâneci de aceeaşi culoare bleu ca şi pantalonii lăsa să se vadă nişte umeri largi, rotunzi. Fata aceasta avea ceea ce se cheamă în mod obişnuit un corp sculptural.

- Ei bine, doamnă Harris? zise Paula Hanson cu o voce limpede după ce Stacy îşi termină examinarea. Credeţi că voi fi în stare să-l manevrez?

Zâmbi şi imediat Stacy uită de trăsăturile puţin cam masculine. Sprâncenele îi erau prea drepte, nasul uşor într-o parte şi bărbia un pic cam proeminentă între maxilarele puternice. Dar zâmbetul îi transfigura chipul. Contribuiau la asta chiar şi ochii albaştri scânteietori.

- Poftim? întrebă Stacy, uitând întrebarea care-i fusese pusă.

Paula Hanson îşi recăpătă imediat aerul serios şi se ridică de pe canapea. După cum bănuise Stacy, ea era foarte înaltă.

- Dumneavoastră sunteţi doamna Harris, nu-i aşa?

- Da, da, eu sunt Stacy Harris, răspunse ea repede, intrând în salon cu mâna întinsă. Este evident că dumneata eşti Paula Hanson. Regret că n-am fost aici să te întâmpin.

- Nu are importanţă, înţeleg foarte bine, Maria... parcă aşa o cheamă pe menajera dumneavoastră, nu? Maria mi-a arătat camera şi m-a ajutat să mă instalez. Mi-a şi spus că vă întoarceţi la prânz.

- Sper că eşti mulţumită de cameră?

Stacy remarcase că nu făcuse totuşi aluzie la Cord. Oare nu se văzuseră încă?

- Totul este perfect, o asigură Paula.

Se întoarse să se aşeze pe canapea şi luă de pe măsuţa joasă un pahar plin cu o băutură roşie în care pluteau câteva cuburi de gheaţă.

- Suc de roşii cu o picătură de „tabasco“, îi explică ea cu o voce uşor amuzată. Maria ar fi vrut să-mi pregătească ceva mai tare, dar nu voiam să vă fac să credeţi că v-aţi trezit dintr-o dată cu o beţivă sub acoperiş.

Zâmbetul de pe chipul lui Stacy deveni sincer şi mai relaxat. Uşoara ei neîncredere în privinţa străinei se risipea.

- Dacă preferi, nu mă deranjează să te servesc şi cu o băutură mai tare, zise ea.

- Credeţi că voi avea nevoie?

Paula se întoarse spre uşa închisă a camerei lui Cord, cu o sprânceană ridicată.

- Nu l-ai cunoscut încă pe... soţul meu, nu-i aşa?

- Nu încă. Am impresia că doreşte să mă ignore ca şi cum aş fi un vis urât, cu speranţa că mă va vedea dispărând.

Stacy nu încercă să nege.

- Dar cred că ştie că eşti aici, nu?

- Oh, da! Maria a bătut la uşa lui şi i-a spus, dar vestea nu pare să-l fi bucurat peste măsură.

- îmi pare rău...

- Nu esta cazul să vă scuzaţi. Bill... doctorul Buchanan mi-a explicat situaţia. Credeţi-mă, pentru mine nu este nimic nou.

- Mă duc să văd dacă vrea să ia prânzul cu noi.

- Să nu vă faceţi probleme pentru mine, vă rog, zise Paula ridicând indiferentă din umeri. Mai devreme sau mai târziu, va trebui totuşi să iasă din cameră.

Stacy îi aruncă o privire peste umăr tinerei blonde. Era derutată de atitudinea ei nonşalantă şi lipsa ei aparentă de interes pentru bolnav.

- Credeam că vrei să-l vezi pe Cord cât mai curând posibil.

- Am tot timpul să înfrunt fiara... declară Paula Hanson. Doamnă Harris, să ştiţi că am obiceiul să fiu foarte directă.

Aşa ca va rog sa nu va simţiţi vexata daca am sa va spun ca tot ceea ce am aflat despre soţul dumneavoastră mă face să cred că va fi un pacient groaznic. Deci nu mă interesează deloc dacă amân această întâlnire cu câteva ore.

- Cu siguranţă că ai dreptate.

Pe buzele lui Stacy pluti un zâmbet uşor amuzat când se întoarse spre tânăra femeie. De când nu mai

zâmbise ea astfel? De prea multă vreme, cu siguranţă. Simţea că avea nevoie de umorul Paulei Hanson, la fel cum Cord avea nevoie de îngrijirile acesteia.

- Si spune-mi Stacy, te rog, adăugă ea.

- Mulţumesc, cu plăcere, zise tânăra aplecându-se să-i scarpine urechea lui Cajun, culcat la picioarele ei. Dar pe individul ăsta cum îl cheamă?

- Cajun.

Auzindu-şi numele rostit de buzele stăpânei sale, câinele începu să dea din coadă pe podea şi ridică spre ea nişte ochi plini de adoraţie.

- S-ar zice că deja te iubeşte, observă Stacy.

- Toate speciile de animale sfârşesc prin a mă iubi...

Aluzia la Cord era evidentă. Era o profeţie care, spera ea, poate se va realiza. Acum că o cunoscuse pe Paula Hanson, se eliberase de acea umbră de gelozie care fusese prima ei reacţie. Psihoterapeuta aducea deja cu ea un val de aer proaspăt în casa aceasta impregnată cu atâta amărăciune.

Maria apăru în uşa salonului ca să anunţe că prânzul va fi gata în câteva minute. Stacy îi mulţumi zâmbind, şi o întrebă:

- Dar Josh unde este? L-ai chemat să se spele pe mâini?

- Este afară. I-am pregătit un picnic. Dar domnul Cord? Vine şi dumnealui la masă, sau îi duc în cameră o tavă?

- Va trebui să-l întrebi chiar tu, Maria. Eu nu l-am văzut de când m-am întors.

în timp ce menajera se îndrepta cu pasul ei greoi spre camera stăpânului, Stacy se întoarse spre Paula.

- Din fericire, eu m-am întors pentru prânz, altfel s-ar fi putut să iei prima masă singură în această casă. L-ai cunoscut pe fiul meu Josh?

- Da. Când am sosit, el se juca pe afară. Băiatul ăsta o să frângă multe inimi când va fi mare. Mie îmi plac toţi copiii, dar acesta este un adevărat seducător.

- Cum era şi tatăl lui.

Zâmbetul se şterse de pe chipul lui Stacy când îşi dădu seama că vorbise la trecut. Dar într-adevăr trecuse mult prea multă vreme de când Cord nu se mai purtase fermecător cu nimeni.

- Caracterele nesuferite sunt specialitatea mea. Eu sunt obişnuită să-i aud răcnind sau bombănind în loc să fie fermecători, aşa că nu te simţi stânjenită, doamnă Har... Stacy. Este treaba mea să-i aduc la starea normală.

Stacy nu găsi nimic de spus. Se rugase deja prea mult să se întâmple această minune. Se mulţumi să zâmbească trist la această remarcă.

- Vrei să mă scuzi o clipă, domnişoară Hanson, zise ea. Trebuie să mă scutur puţin de praful de pe drum. Ne întâlnim la masă în câteva minute.

- Foarte bine.

Stacy urca în camera ei când Maria ieşi din cea a stăpânului închizând uşa în urma ei. Nici nu se opri s-o întrebe dacă Cord venea să mănânce la masă.

Aşa cum spusese Paula, el încerca să ignore prezenţa ei în casă şi pentru asta mijlocul cel mai bun era să se închidă în camera lui. încăpăţânarea soţului ei o făcu să ofteze o dată în plus.

Capitolul 6

Când cobora să i se alăture Paulei Hanson la masă, Stacy zări speteaza scaunului rulant al lui Cord dispărând spre sufragerie şi nu-şi putu reţine surprinderea. Ar fi putut jura

V | t t V t 1 w a V / I • • 1 • V

că el va insista să i se aducă masa în cameră. Cu inima plină de bucurie, ea spera că el se răzgândise şi că va accepta această nouă terapie.

Coborî repede treptele şi intră în salon tocmai când Cord intra în sufragerie. îl văzu oprindu-se după ce evident o observase pe noua-venită. Stacy ezită, dornică să asiste la această întâlnire, dar fără să fie văzută. în mod reflex, îşi ţinu respiraţia, fără să piardă din ochi profilul soţului său.

- Aşadar, dumneata eşti făcătoarea de minuni, zise el pe tonul lui cel mai cinic.

Scepticismul lui era la fel de neclintit şi umbra de speranţă a lui Stacy se risipi.

- Aşadar, dumneata eşti infirmul, îi replică Paula Hanson.

Cord păli şi nările îi fremătară.

- Exact, mormăi el, şi probabil că aşa voi rămâne! Deci ai putea să pleci imediat.

- Unul din avantajele situaţiei mele, răspunse Paula fără să se tulbure, este că o dată ce am luat în primire un caz, doar medicul curant poate să-mi spună când să plec. Nu am cum să primesc ordine de la dumneata, domnule Harris. La drept vorbind, lucrurile stau invers. Eu îţi voi da ordine.

- Să fiu al naibii dacă am să le accept! tună el, un muşchi tresărindu-i pe maxilarele încleştate.

- Oh, ba da! îl asigură tânăra femeie cu o voce mieroasă. Vezi dumneata, muşchii îţi sunt slăbiţi din cauza inactivităţii, pe când eu sunt puternică precum un bou. în afară de asta, eu pot să mă deplasez. Dumneata, iată, eşti un infirm. Aşa că, dacă nu vei vrea să mă asculţi, am să te forţez.

- Mă îndoiesc, rânji el.

- Am pus la pământ bărbaţi mai solizi ca dumneata, zise ea cu indiferenţă.

Cord îşi plecă puţin capul pe o parte şi părul lui ca smoala străluci în lumină.

- N-aş fi crezut că asta este o ispravă cu care unei femei să-i placă să se mândrească. Este cumva un mecanism de autoapărare, pentru că nu ai nimic cu care să cucereşti un bărbat?

- Cord!

Stacy fu îngrozită că el putea s-o insulte pe Paula cu atâta cruzime. Tânăra era o femeie drăguţă şi nu lipsită de farmec. Stacy se repezi în încăpere, stupefiată că el se purta cu o asemenea grosolănie faţă de un musafir, sub acoperişul lor. Stânjenită, se întoarse spre Paula.

- îmi pare rău, domnişoară Hanson.

- Nu este nici o problemă, o linişti ea imperturbabilă. Uneori, copiii mi-au spus cuvinte şi mai crude. Aceste cuvinte însă reflectă propria lui teamă de a nu fi în stare să seducă sexul opus pentru că este ţintuit într-un scaun rulant.

- Eşti obraznică! strigă furios Cord.

- Sunt şi impertinentă, şi arogantă, şi neruşinată, ripostă Paula, tot calmă. Aşa că n-o să-ţi folosească la nimic să încerci să mă repezi, pentru că-ţi întorc

mingea la fel de repede cum mi-ai aruncat-o.

El îşi subţie buzele şi se încruntă ameninţător.

- Eşti dată afară!

- Ai uitat? Dumneata nu poţi să mă dai afară. Nu lucrez pentru dumneata ci pentru doctorul Buchanan.

- Neglijezi un detaliu, scrâşni Cord cu o sumbră satisfacţie. Este de ajuns să nu mai fiu clientul lui Bill, şi astfel să scap de dumneata.

- Ajunge! protestă Stacy furioasă. Cum poţi să refuzi această şansă, Cord, numai din cauza stupidei tale mândrii?

Cu o mişcare violentă el îşi împinse scaunul spre masă.

- Când vei recunoaşte în sfârşit că toată această poveste cu terapia este doar o pierdere de timp? întrebă el abia auzit.

- De când timpul îţi este atât de preţios? ripostă ea, cu fulgere luminoase în ochii căprui. Toate zilele ţi le petreci aşezat în fotoliul tău rulant, privindu-ţi ceasul. Cum tot nu ai nimic altceva de făcut, ai putea măcar să încerci psihoterapia. Cu siguranţă că nu ai nimic de pierdut!

- Este foarte bine pusă problema, domnule Harris, interveni Paula când Cord tocmai îşi întorcea capul spre Stacy. Dar mă îndoiesc că ai curajul să recunoşti. Acestea fiind zise, ai tot timpul să te gândeşti. Nu-mi displace să-mi petrec aici o vacanţă plătită, în timpul ăsta. Dar până la urmă, tot mă plictisesc nefăcând nimic, dumneata nu? zise ea cu o blândeţe înşelătoare.

- Nu încerca să mă faci să spun ce nu am spus! Stacy, fă-o să plece! Am trăit destul în infern ca să

mai trebuiască să suport şi o pisăloagă ca ea!

îngrozită de atâta grosolănie, Stacy îşi privi soţul cu stupefacţie. Dar replica de adineauri n-o luase şi pe Paula prin surprindere.

- Credeam că doar picioarele sunt insensibile, domnule Harris, zise ea cu un râs sănătos. Nu ai aflat încă faptul că nu este bine să te laşi pradă furiei? S-ar putea ca soţia dumitale sau eu să-ţi plătim însutit, cu aceeaşi monedă.

- încă o părere de acest fel, şi te dau eu însumi afară pe uşă, mormăi Cord.

Paula stătea în picioare lângă masă. O ocoli şi veni să se planteze, cu mâinile în şolduri, în faţa scaunului rulant. îl domina cu înălţimea ei de un metru şaptezeci şi doi.

- Ce aştepţi, domnule Harris? întrebă ea pe un ton amabil. De ce nu te ridici din fotoliu şi să mă dai afară pe uşă? Dacă te crezi în stare!

El îşi crispă mâinile pe mânerele cromate, tremurând de o furie neputincioasă.

- Dar nu poţi, nu-i aşa? susură Paula.

Cord o fulgeră o clipă cu privirea, apoi îşi răsuci scaunul şi se îndreptă spre telefon.

- Inutil să-l suni pe doctorul Buchanan, reluă ea când îl văzu că ridică receptorul. Chiar dacă dumneata renunţi să mai fii pacientul lui, soţia dumitale nu are decât să-l cheme să te consulte, spunându-i că dumneata nu eşti capabil să hotărăşti singur. N-ai încotro, domnule Harris, mă ai pe cap, nu poţi să scapi de mine.

Cord o privi fix pe Stacy, îndemnând-o parcă să-i ţină parte.

- Nu voi ezita s-o fac dacă va fi neovie, afirmă ea cu vehemenţă.

El închise brutal telefonul.

- Ar fi trebuit să ştiu că nu pot avea încredere în tine!

- Priveşte lucrurile altfel, domnule Harris, zise Paula. Dacă după câteva săptămâni de tratament vei fi în stare să te ridici din acest fotoliu, gândeşte-te la bucuria pe care o vei simţi când mă vei da afară. Este o plăcere pe care o aştepţi cu siguranţă cu nerăbdare.

- Ar fi o adevărată fericire, scrâşni Cord printre dinţi.

- Bun. Problema este rezolvată. Acum, ce mai aştepţi şi n-o ştergi în camera dumitale, ca un băieţel cuminte? Mâncarea este întotdeauna mai bună când nu sunt la masă copii bosumflaţi.

- Să fiu al naibii dacă am să te ascult! exclamă Cord, în culmea furiei.

- Dacă rămâi, atunci va trebui să fii cuminte. Nu uita că eu comand. Dumneata primeşti ordine.

Stacy privi ochii negri ai soţului ei care aruncau fulgere înspre tânăra blondă, dar Paula îşi păstră seninătatea trufaşă. După câteva clipe încărcate de tensiune, el îşi

A • 1*1 W P. V 1 • A V

împinse scaunul şi-l manevră furios afară din încăpere. Stacy nu crezuse o clipă că el se va supune. Cord plecase doar ca să nu cedeze dorinţei de a ucide.

- Uf! oftă Paula după ce el ieşi din încăpere şi n-o mai putea auzi. în ultimele momente, chiar că am crezut că voi avea nevoie de o cravaşă şi un scaun ca

să-l ţin la distanţă. Afurisit om!

Coama ei de păr lung şi blond legat cu eşarfa de mătase îi dansa între umeri când îşi scutură capul cu un aer de admiraţie respectuoasă.

Cu un nod în gât şi cu inima strânsă, Stacy rămăsese cu privirea întoarsă spre uşa prin care dispăruse Cord.

- Aşa era, murmură ea.

Acum însă, bărbatul acesta înăcrit şi grosolan nu mai era cel cu care ea se căsătorise, nici măcar tiranul dispreţuitor şi arogant de la prima lor întâlnire.

- Nu a fost. Este un afurisit, o corectă Paula. Problema mea este să-i canalizez toată această ferocitate şi amărăciune în exerciţii... Si iată cum dispare hotărârea mea de a nu mă mai îndrăgosti de pacienţi!

Stacy tresări, sigură că nu auzise bine.

- Poftim?

Ochii albaştri nevinovaţi îi susţinură privirea.

- Este bine să ştii de la bun început că, până la urmă, întotdeauna mă îndrăgostesc de bolnavii mei. Recunosc că cei mai mulţi dintre ei nu sunt încă nici măcar adolescenţi. Aşa că sentimentele mele au fost rareori împărtăşite, sau doar la nivel platonic. Având în vedere însă felul cum arată soţul dumitale, ştiu că nu voi fi imunizată împotriva lui... Nu vrei să revii asupra hotărârii mele de a mă păstra, Stacy? Aş înţelege. Cu siguranţă că, dacă ar fi soţul meu, şi eu aş fi teribil de geloasă pe orice femeie care s-ar apropia de el. Reţine însă că niciodată n-am să mă ridiculizez lăsându-l să-mi bănuiască sentimentele...

în capul lui Stacy năvăliseră mii de gânduri în timp ce ezita să răspundă. Simţea admiraţie faţă de sinceritatea Paulei, o simpatie instinctivă faţă de ea şi certitudinea că ar fi în stare să-l ajute pe Cord. Dar exista şi teama ca el să nu se îndrăgostească de Paula. N-ar fi fost prima oară când un bolnav se îndrăgosteşte de cea care-l îngrijeşte... Si de mai multe săptămâni, Stacy nu mai era sigură de ea, nici de Cord.

- Nu, nu vreau să mă răzgândesc, zise ea în sfârşit, refuzând să cedeze unei frici egoiste. Vreau să rămâi.

- Mă bucur că te-ai gândit bine înainte de a-mi răspunde, Stacy, zise Paula. Pentru că voi avea tot atâta nevoie de încrederea dumitale cât şi de a lui. Nu vreau să-mi risipesc forţele luptând împotriva amândurora.

- Nu-ţi face griji, murmură Stacy zâmbind uşor. De altfel, l-am invitat astă-seară la cină şi pe administratorul nostru. Este un brunet frumos şi musculos şi este celibatar. Poate că-ţi vom putea deturna spre el sentimentele faţă de Cord?

- Bună idee! zise Paula râzând, absolut relaxată. Ah, iat-o pe Maria cu prânzul! Mă tem că îmi este o foame de lup, pe măsura forţei mele!

Fidelă spuselor ei, Paula mâncă cu tot zelul unei persoane care ştie să aprecieze o masă bună. Josh apăru şi el tocmai când Maria servea salata de fructe şi reuşi să-i mai fure o porţie.

-ai promis că mergem să vedem mânjii, mamă, îi reaminti el lui Stacy între două înghiţituri.

- Imediat ce terminăm de mâncat.

- Ai să vii şi tu, Paula? întrebă el vesel. Mânjii abia s-au născut.

- I-ai cerut voie domnişoarei Hanson să-i spui pe nume? îl întrebă Stacy.

- Mi-a zis că pot. Nu-i aşa?

- Aşa este, îl asigură Paula cu zâmbetul ei fermecător. Adeseori mi se spune că sunt o fată bătrână! Dacă îmi mai spune şi un băieţel „domnişoară Hanson“... Te rog, Stacy, spune-mi Paula.

Stacy repetă invitaţia făcută de Josh.

- Aş fi încântată să vii cu noi la grajduri, dacă asta îţi face plăcere, Paula.

- Abia aştept. Sunt născută în Texas dar trebuie să mărturisesc că n-am fost niciodată într-o fermă adevărată. Am fost în câteva ferme cu crescătorii, dar niciodată atât de vaste.

- Eu şi cu Josh te vom conduce s-o vizitezi, nu-i aşa, Josh?

- Sigur! strigă el aruncând linguriţa şi lăsându-se să alunece de pe scaun. O să-ţi arătăm totul. Avem oi şi capre, şi cai, şi vite, şi... Stii să călăreşti?

- îmi pare rău, nu ştiu să deosebesc faţa de spatele unui cal...

- Spatele este acolo unde e coada, îi explică el foarte serios, uluit de atâta ignoranţă.

- Va trebui să-mi arăţi.

Paula îi întinse mâna şi el i-o apucă imediat, grăbit s-o ducă să vadă turnul fermei.

- Uşurel, mai la pas, Josh. Eu nu sunt atât de tânără ca tine.

- Mergeţi înainte amândoi, le zise Stacy. Eu am

să-i spun un cuvânt Mariei. Ne întâlnim afară peste câteva minute.

în tot timpul vizitării fermei, Paula nu conteni să-şi exprime uimirea faţă de întinderea domeniului. Privindu-l acum cu ochii unui străin, Stacy fu ea însăşi uimită. în decursul anilor, totul îi devenise atât de familiar, încât nu mai dădea atenţie lucrurilor.

- Si într-adevăr dumneata conduci toate astea? întrebă Paula oprindu-se pe drumul ce urca spre casă şi întorcând capul ca să privească imensa întindere a fermei, peste dealuri cât vedeai cu ochii.

- Da, răspunse zâmbind Stacy, la fel de uimită. împreună cu Travis McCrea, administratorul nostru. Nu sunt atât
de proastă încât să cred că aş fi în stare s-o fac fără ajutor.

- N-aş vrea să par o feministă convinsă, se grăbi să-i explice Paula. Dar nu există nici un motiv ca o femeie să nu fie la fel de capabilă ca un bărbat să conducă o fermă. Mă întrebam doar care este reacţia soţului dumitale la această situaţie.

Stacy îşi încruntă sprâncenele, cu o figură perplexă.

- Cord? Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui.

- Mi-l imaginam oarecum vexat că totul merge atât de bine fără el. Mândru şi independent cum este, pun pariu că i-ar fi plăcut să vadă ducându-se totul pe apa Sâmbetei, cel puţin în secret. Doar dacă nu participă şi el cumva la unele decizii?
Reamintindu-şi cum o acuzase Cord de condescen-denţă, Stacy scutură din cap negativ şi-şi întoarse privirea.

- Travis şi cu mine am încercat să-l facem să ia parte la unele decizii, la conducerea afacerilor, dar refuză să se intereseze

- înţeleg, murmură distrată Paula.

- Veniţi? strigă nerăbdător Josh, grăbit să se ducă la Maria să-i ceară o gustare.

- îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să vizităm ferma, zise Paula în timp ce urcau împreună cu Josh spre casă. A fost o revelaţie pentru mine. Sper să nu-ţi fi încurcat prea mult celelalte treburi?

- Nu, nicidecum. în general îmi petrec după-amiezile foarte călduroase în birou, făcând scriptologie, după ce i-am consacrat vreo oră sau două lui Josh. De altfel, am încă timp să mai fac o mulţime de treburi până la cină. I-am şi spus lui Travis să vină pe la ora şapte şi Maria a zis că vom lua cina la şapte şi jumătate.

- Cât timp mai lucrezi, eu mă voi strădui să mă fac frumoasă, zise Paula cu un uşor râs ironic, ca să-l pot impresiona pe chipeşul vostru administrator!

Uşa de la camera lui Cord era întredeschisă. Când Stacy vru să-i răspundă ceva Paulei, el o strigă pe un ton aspru:

- Stacy!

Paula ridică ochii spre cer, ca şi cum ar fi spus că fiara răcnise şi cerea prezenţa ei la picioarele tronului său, cu o expresie atât de comică încât Stacy zâmbi.

- Scuză-mă, Paula, murmură ea. Pe curând.

Imediat ce Stacy intră în cameră, Cord bombăni:

- Unde ai fost?

- După prânz, Josh a vrut să vadă mânjii nou-născuţi. Si cum domnişoara Hanson n-a văzut

niciodată o fermă adevărată, am luat-o cu noi.

Lui Stacy îi era greu să vorbească potolit, să nu lase să se simtă furia pe care i-o provocase tonul autoritar al soţului ei.

- Netrebnica asta are o limbă de viperă!...

- N-a fost mai grosolană şi mai obraznică decât tine. Dacă ai fi văzut-o astăzi după-amiază împreună cu Josh, ţi-ai fi dat seama că ai judecat-o greşit. Este absolut în largul ei când e cu el, mai naturală decât mulţi părinţi cu copiii lor. Domnişoara Hanson ştie exact cum să se poarte...

- Asta e cumva o aprobare disimulată a felului cum se poartă cu mine?

- Nicidecum! Dar n-am să neg că te-ai purtat la prânz ca un puşti prost crescut. Ai meritat să fii pus la punct.

- Te-ai exprimat deja destul de limpede că nu eşti de partea mea. O faci ca să te răzbuni, pentru că nu te las să pleci?

- De ce eşti atât de neînţelegător? întrebă ea cu amărăciune. Nu era vorba să fiu de partea sau împotriva ta.

Am făcut doar ceea ce am crezut că este bine pentru tine. Acesta este singurul meu motiv.

încerca să evite conflictul, abţinându-se să-i spună că ea niciodată nu spusese că vrea să plece.

- Cum este vorba despre viaţa şi corpul meu, mi se pare că eu trebuie să hotărăsc ce trebuie să fac, zise Cord. Nu tu.

- Atâta vreme cât viaţa ta are influenţă asupra vieţii mele şi a lui Josh, am şi eu drepturi.

- Nu mi-am dat seama că viaţa de aici te plictisea

în aşa măsură încât să fii în stare să apreciezi compania acestei vipere blonde.

îşi împinse scaunul spre fereastră. Se vedea bine că nu reuşise să găsească o replică valabilă la remarca făcută de soţia lui şi preferase să schimbe subiectul discuţiei.

- Sunt prea ocupată ca să mă plictisesc, îl asigură Stacy cu un oftat. Si obosită, da... Domnişoara Hanson se află aici ca să muncească, dar este totuşi oaspetele nostru. Aş vrea să-ţi aminteşti asta diseară la cină şi să te porţi în consecinţă.

- Cum, îmi dă voie să vin la masă?! exclamă Cord cu o ironie apăsată. Ar trebui cumva să mă simt onorat că ea consimte să-mi suporte prezenţa? Sau recunoscător pentru că nu-mi ordonă să mă duc la culcare fără să cinez? Femeia asta are un tupeu nemaipomenit, să-mi dea ordine în propria mea casă!

- Are nevoie de îndrăzneală ca să-ţi ţină piept! îi replică Stacy. Nu vreau să mă mai cert cu tine pe tema asta, am lucruri mult mai importante de făcut. L-am invitat şi pe Travis astă-seară. Va fi aici pe la şapte.

- Ce-ai făcut? Ai transformat cina într-un dineu de gală în onoarea acestei vrăjitoare? Dacă tot ai început, atunci întinde-i şi covorul roşu şi cheamă o fanfară!

Si Cord pufni cu dispreţ. Stacy îşi păstră greu calmul.

- O cheamă Paula Hanson. Ai vrea să-ţi aminteşti, te rog? Si nu este chiar un dineu de gală. Aş dori să fie doar o seară amicală, fără scene stânjenitoare.

- Iată că acum te şi stânjenesc! Ce va mai urma după asta, Stacy? N-o să suporţi să mă mai vezi?

- Te rog, Cord! Denaturezi tot ce spun. Nu vreau ca toată seara s-o insulţi pe domnişoara Hanson, atâta tot.

- De asta l-ai invitat pe Travis? Ca să-i oferi domnişoarei Hanson o companie masculină, sau ca să menţii discuţia pe subiecte nepericuloase?

- Din amândouă motivele, cred.

Se făcu linişte. Apoi Cord oftă obosit, de^ parcă l-ar fi

yyi i y1 - yvi x'Tv c

părăsit orice urma de sarcasm şi amaraciune. îşi freca ceafa câteva clipe.

- Nu te-am chemat aici ca să-ţi fac o scenă, Stacy, mormăi el. Nici măcar nu ştiu de la ce a pornit. De o vreme încoace, mă iau de toată lumea...

- De ce voiai să mă vezi? întrebă ea străduindu-se să se adapteze schimbării de atmosferă.

- Mi-am făcut griji pentru tine. Ai lipsit mai mult timp decât mă aşteptam, şi Maria mi-a spus că Josh este cu tine, atunci eu... Nu-ţi face griji pentru astă-seară. Voi fi fermecător cu făcătoarea ta de minuni.

- Mulţumesc, Cord, zise Stacy muşcându-şi limba ca să nu-i răspundă şi ea pe acelaşi ton cinic. Dacă ai nevoie de mine, sunt în birou. Am de rezolvat nişte probleme înainte de cină.

Atmosfera amicală de la masa de seară era o schimbare plăcută faţă de tăcerea încordată şi stânjenitoare a serilor precedente. Asta se datora în parte lui Travis şi Paulei care părură să se împrietenească imediat. Nu se mai rostiră fraze banale, nu mai există nici un moment de tensiune

sau stinghereală obişnuită a doi necunoscuţi la prima lor întâlnire.

Mai ales ei doi însufleţiră conversaţia, Stacy punând şi ea din când în când sarea şi piperul. Scurta vizită pe care o făcuse prin fermă îi trezise Paulei dorinţa de a şti mai multe, îndeosebi despre transhumantă. Lui Travis îi făcu plăcere să-i explice totul.

Cord, care ajunsese să deteste orice discuţie despre domeniu şi toate lucrările necesare la o fermă, dădu dovadă de o reţinere remarcabilă şi tăcu aproape tot timpul cât dură cina. în mod discret, Stacy îi observa expresia feţei, căutând să descearnă câteva fisuri cât de mici pe această mască de indiferenţă. Nimic însă nu arăta că el ascultă la fel de interesat ca şi Paula ce se întâmpla acum la ferma lui.

Stacy nu zări nici o licărire de interes. Cord îşi respecta promisiunea de a fi amabil în timpul serii. în afară de asta, în ciuda eforturilor ei, Stacy nu putu găsi nimic în tăcerea lui.

îi păru bine totuşi că el nu-i adresă tinerei blonde cuvinte insultătoare sau remarci răutăcioase, dar pentru asta era o consolare jalnică. începuse şi ea să fie la fel de greu de mulţumit ca şi el... Oftă în sinea ei când Maria strânse masa şi aduse cafeaua.

Puse o ceaşcă în faţa lui Cord.

- Nu!

Cuvântul părea să fi izbucnit aproape fără voia lui. Cu o violenţă stăpânită, îşi împinse scaunul de la masă. Făcu un efort teribil să nu vorbească pe un ton tăios, şi mormăi:

- Eu îmi beau cafeaua pe verandă, Maria.

Nu invită pe nimeni să-l însoţească şi, fără să mai rostească un cuvânt, îşi răsuci scaunul spre uşa glisantă. Atitudinea lui era prea evidentă ca să scape celorlalţi comeseni. Paula făcu o strâmbătură şi murmură:

- De ce nu ne spune verde-n faţă că nu-i place compania noastră? Aş fi înţeles aluzia.

Travis râse pe înfundate de acest umor caustic. Stacy se strădui să zâmbească. Nu era cazul să încerce să-l scuze pe Cord. Cu toate acestea, n-o lăsa inima să-i dea voie să se exileze astfel. Se întoarse spre Maria care tocmai punea ceaşca lui Cord pe o tavă, şi îi spuse:

- Si eu o să-mi beau cafeaua pe verandă, Maria.

Apoi se ridică, făcându-le un uşor semn cu capul lui Travis şi Paulei.

- Scuzaţi-mă, şopti ea.

Capitolul 1

După căldura după-amiezii, aerul nopţii era încă apăsător. Stelele scânteiau pe cer aruncând umbre uşoare pe arcadele albe ale verandei.

Când Maria puse tava pe masa de lângă scaunul lui, Cord mormăi un vag „mulţumesc“. Apoi privi cele două ceşti şi înţelese că nu era singur.

Stacy poposi lângă el, simţind parcă descărcări electrice în noaptea liniştită. Tocurile ei se auziră pe dalele de marmură când se duse să se aşeze pe şezlongul alăturat, neluând în seamă ordinul lui nerostit de a-l lăsa singur.

- Ce cauţi aici? mormăi Cord în sfârşit, şi fără să-i lase timp sa răspundă, adauga: daca vii sa-mi spui ca mi-am abandonat în mod grosolan invitaţii, poţi să nici nu-ţi mai dai osteneala. Dacă aş fi rămas, cu siguranţă că n-aş fi putut să-mi mai ţin promisiunea. Aşa că mai degrabă ai putea să-mi fii recunoscătoare pentru această mică manifestare de lipsă de maniere.

- Aşa şi sunt.

Stacy se întinse pe şezlong şi sorbi o gură de cafea, refuzând să reacţioneze la sarcasmele lui. El îşi încleştă maxilarele.

- Nu crezi că ar trebui să te întorci la oaspeţii noştri? zise el cu o ironie crâncenă. Măcar unul dintre noi trebuie să fie acolo ca să-i distreze.

- Travis nu este chiar un oaspete. Deocamdată, poate să-i ţină el companie Paulei.

- După spusele tale, el ar face parte practic din

familie, în loc să fie numai un administrator, zise Cord cu dispreţ.

- Recunosc că îl consider într-un fel aşa. Nu cred că tu îţi dai seama de ajutorul pe care ni l-a dat în toată această perioadă grea.

- Ajutorul pe care ţi l-a dat, vrei să spui. îi mărturiseşti necazurile tale şi îi plângi pe umăr?

- Eu nu plâng pe umărul nimănui.

Stacy era mult prea independentă pentru asta, şi el ştia bine acest lucru, chiar dacă uneori şi ea visa să-şi poată descărca povara de pe suflet cuiva.

- Voiam să spun, reluă ea, că Travis şi-a asumat aproape toată munca la fermă. Nu mă referam la un ajutor personal.

Dacă Travis era la curent cu problemele lor, asta era
1» v v 1w•w •(v w1w • v
din cauza că putuse să audă şi să vadă, sau să bănuiască diverse lucruri, şi nu pentru că Stacy i-ar fi făcut confidenţe, în ciuda a ceea ce-şi imagina Cord.

- Si îi eşti atât de recunoscătoare încât îl laşi singur în casă cu această femeie-rechin! rânji Cord.

Stacy respiră adânc, luptându-se să-şi stăpânească furia înainte să izbucnească. El părea hotărât să caute ceartă şi ea era la fel de hotărâtă să nu se lase antrenată într-o astfel de discuţie.

- Cord! rosti ea rar şi distinct, am venit aici ca să respir un pic de aer proaspăt, în nici un caz ca să mă las antrenată într-o discuţie amară. Dacă tu nu vrei să savurezi pacea şi liniştea, atunci o să mă duc în alt colţ al verandei...

Ceaşca lui Cord se lovi violent de farfurioară. Inima lui Stacy începu să bată mai repede, în tăcerea

apăsătoare care se lăsase. Nu nevoia de aer proaspăt o adusese pe ea aici, ci impresia că soţul ei îi dorea compania. Si ea vrusese să fie alături de el, doar dacă acest lucru nu dădea naştere la o altă ceartă. îndurase toate cuvintele tăioase şi pline de mânie pe care le putea suporta într-o zi.

încet-încet, încordarea ei se mai potoli şi se relaxa, punându-şi capul pe salteaua moale a şezlongului. în depărtare, se auzi un coiot urlând. Sunetul răsuna limpede în noapte.

Contemplând cerul presărat cu stele, Stacy se gândi la cireada de vite care era acum în drum spre păşune. Undeva, acolo în umbră, un cowboy supraveghea vitele, în timp ce ceilalţi dormeau în sacii lor de dormit, în jurul focului de tabără. Inima i se strânse la amintirea nopţilor petrecute împreună cu Cord sub cerul liber.

Ca să-şi alunge această imagine obsedantă, îşi concen- tră toată atenţia pe amănuntele materiale ale transhu- manţei, se gândi la toate greutăţile pe care, după spusele lui Travis, le depăşiseră atât de bine în acest an. Totul se petrecuse cu o surprinzătoare uşurinţă, practic fără nici cel mai mic incident.

- Este o adevărată uşurare să ştiu că transhumanţa decurge atât de bine.

Gândul acesta îi scăpă lui Stacy înainte chiar ca să-şi dea seama că ea rupsese tăcerea.

Aruncând o privire fugară spre Cord, îşi ţinu răsuflarea. Maxilarele puternice nu se încleştaseră ca de obicei când vorbeau despre lucrările din fermă.

El părea calm şi relaxat, contemplând cerul. Stacy

îşi zise că probabil n-o auzise şi oftă uşurată. îşi întoarse din nou privirea spre stele.

- Aproape că pot simţi fumul focului de tabără, şopti încetişor Cord.

Limpezimea cerului părea să scânteieze mai viu, umplând ochii stropiţi cu aur ai lui Stacy de o lumină plină de speranţă în timp ce vocea caldă i se păru ca o mângâiere. Cu teamă, îşi întoarse capul întrebându-se dacă şi el îşi amintea de nopţile petrecute pe drum. Găsi în ochii lui negri aţintiţi asupra ei un răspuns afirmativ.

Se priviră, fără să rostească un cuvânt. La un moment dat, în această eternitate de secunde, scaunul rulant alunecă în linişte spre şezlongul ei. Stacy aproape că nici nu-şi dădu seama de mişcare. Nu era sigură că el o făcuse într-adevăr.

Dintr-o dată era aici, pur şi simplu, atât de aproape de ea încât ar fi putut să-l atingă cu mâna. Dar ea nu făcu nici un gest. Precedentele respingeri ale oricărui contact fizic cu ea îi erau încă prea dureros gravate în minte şi în inimă. Prima mângâiere trebuia să vină de la Cord.

în timp ce şedea nemişcată, ardea de dorinţa cumplită de a se afla în braţele lui. în sfârşit el se aplecă şi o cuprinse de umeri ca s-o atragă spre el. Stacy nu avu nevoie de nici un ajutor ca să-i ofere buzele.

Pasiunea înflăcărată a acestui sărut şi focul pe care-l simţi alergându-i prin vene o făcură pe Stacy să-i răspundă cu aceeaşi pătimaşă înflăcărare. îi

cuprinse în palme faţa cu maxilarele puternice.

Dar mult prea repede, el o respinse cu hotărâre şi fermitate. Ea mai păstra încă în căuşul palmelor forma chipului lui în timp ce Cord o făcea să se reaşeze în şezlong. îşi ridică încet pleoapele, trezită parcă dintr-un vis. Ochii lui Cord erau ca nişte fântâni adânci în care nu puteai citi nimic, tulburi.

- Stacy, viaţa mea, gemu el, ce fac? Ne distrugem amândoi. Ai spus să ne fim alături, „la rău şi la nenorocire“. Dar câtă nenorocire vom mai putea suporta?

îşi întoarse faţa şi profilul său părea şi mai aspru în lumina rece a stelelor.

- Dumnezeule, nu te pot lăsa să pleci. N-am să te las niciodată să pleci!

- Nici nu vreau, Cord, murmură ea cu o voce frântă. îţi cer doar să nu mă mai respingi. Vreau să-mi împart viaţa cu tine, să fac parte din ea.

Sprâncenele lui negre se arcuiră cu cinism.

- Ce vrei să împarţi cu mine? Ce-ţi mai pot eu dărui? Scaunul meu rulant? Acesta este închisoarea mea. Este ridicol... Scaunul rulant este închisoarea mea şi totuşi eu sunt temnicerul tău. N-am să te eliberez niciodată, Stacy.

- Dar nu vreau să mă eliberezi, protestă ea îndurerată.

El zâmbi sarcastic, încât Stacy îngheţă.

- Stii de ce mă tem? Că tot auzindu-te spunându-mi asta atât de des, până la urmă am să te cred... chiar ştiind că nu-i adevărat.

- Ba da...

Cuvintele ei se pierdură într-un hohot de plâns

înăbuşit pe care Cord nu-l auzi.

Roţile scaunului se întoarseră cu un scârţâit uşor. Stacy îşi plecase privirea, aşa că nu-l văzu pe Cord intrând în casă. îşi împreunase mâinile în faţa ochilor într-un gest de rugă disperată. Tot corpul îi era cuprins de suferinţă, îi încorda muşchii în aşa măsură încât ar fi vrut să ţipe de durere, dar reuşi până la urmă să-şi reţină lacrimile.

Mai zăbovi câteva minute ca să-şi revină suficient pentru a da ochii cu Paula şi Travis în salon. Cu o mână obosită, îşi dădu părul pe spate de pe frunte când trecu pragul.

Prezenţa lui Cord în salon o făcu însă să se oprească brusc. Fusese sigură că el se retrăsese în camera lui.

El îşi întoarse spre ea privirea pătrunzătoare, constatând ravagiile furtunii din sufletul lui Stacy. Ţinea

^ ^v .l w1w-P *1t^| fv l
v

în mână o ţigară al cărei fum ridicându-se făcea o aureolă în jurul părului bogat, negru ca abanosul.

Nici un zgomot nu trădase intrarea lui Stacy în încăpere şi totuşi Paula ridică privirea ca şi cum ar fi simţit o schimbare în atmosferă. Pleoapele i se îngustară uşor peste ochii azurii când îşi aţinti privirea pe obrajii livizi ai lui Stacy. Dar aproape imediat, un zâmbet cald îi lumină faţa.

- Ai sosit exact la timp, Stacy, zise ea aruncându-i o privire administratorului. Tocmai voiam să-l rog pe Travis să-mi spună mai multe despre vânzarea voastră anuală de cai. Mi-a spus că te ocupi personal

de asta de mai mulţi ani.

Stacy înaintă, bucuroasă că este un subiect de conversaţie nepericulos şi că nimeni n-o întreabă unde fusese.

- Este adevărat. Ce vrei să ştii?

- Ei bine, eu...

- N-am putea vorbi despre altceva? o întrerupse Cord sec.

îşi strivi ţigara într-o scrumieră cu un gest furios. Paula îşi ridică bărbia spre el cu un aer agresiv:

- Voiam doar s-o întreb pe Stacy ce face ea acum, în legătură cu această vânzare.

- De ce te interesează? ripostă Cord.

- Mă interesează pur şi simplu.

- Ei bine, nu şi pe mine!

- Poftim? Nu-ţi pasă de ce se întâmplă în fermă?

- Exact.

- Mi s-a părut că am înţeles că domeniul este al dumitale.

Paula luă o ţigară din pachetul de pe măsuţă, o lovi uşor de unghie şi-şi puse capătul cu filtru între buze. Instantaneu, bricheta de aur a lui Cord îi aprinse ţigara. Stacy văzu cum privirile lor se înfruntau peste mica flacără.

- A fost, zise Cord insistând pe timpul trecut. De la accidentul meu încoace, Stacy şi Travis au preluat conducerea. Nu mai este treaba mea ce se întâmplă.

- De ce?

- Ei iau toate hotărârile.

Paula lăsă să-i scape printre buze un fir de fum albăstrui.

- De ce nu le iei dumneata, din moment ce este

ferma dumitale?

- în cazul că nu ţi-a trecut prin minte această idee, domnişoară Hanson, zise el ironic, nu este prea comod să conduci o proprietate de asemenea dimensiuni dintr-un scaun rulant.

- Nu este comod dar nici imposibil, domnule Harris, îi replică Paula pe acelaşi ton ironic. Alţi bărbaţi în situaţia dumitale conduc întreprinderi mult mai importante şi mai complexe ca ferma aceasta.

Un muşchi se încordă pe maxilarul lui Cord, singurul semn al furiei lui abia stăpânite.

- Nu-mi spui nici o noutate... murmură el cu indiferenţă.

- Când te-am văzut prima oară, continuă tânăra femeie, am crezut că eşti unul dintre aceştia. Nu mi-aş fi închipuit nici o clipă că laşi o femeie să-ţi conducă viaţa, chiar dacă această femeie este soţia dumitale. Dar fireşte, te credeam bărbat.

- Ce vrei să spui?

- Mi se pare că nu mai este nevoie de explicaţii. Te ascunzi după fustele lui Stacy, o laşi pe ea să ia hotărâri. Nu se poate spune deloc că eşti stăpân pe soarta dumitale.

Stacy se înfioră de teamă şi-şi muşcă buzele când auzi această insultă adresată virilităţii lui Cord. Făcu un gest uşor de a interveni dar Travis îi prinse privirea şi dădu imperceptibil din cap.

în clipa aceea, Stacy tresări de uimire când îl văzu pe Cord dându-şi capul pe spate şi începând să râdă încetişor, chiar dacă nu era un râs vesel.

- Nu eziţi să loveşti sub centură, după câte văd, zise el ironic examinând-o cu un oarecare interes pe

blonda lui adversară.

- De ce aş face-o? Pe dumneata nu pare să te jeneze peste măsură faptul că îi faci să sufere pe cei ce te iubesc.

în cazul în care Cord n-ar fi înţeles aluzia evidentă la Stacy, Paula o privi fix pe aceasta, lăsându-şi ochii să poposească îndelung pe semnele vizibile de încordare şi epuizare de pe chipul ei. Cord îi urmări privirea. Pe trăsăturile lui impasibile nu exista nici umbră de remuşcare sau regrete. Se întoarse din nou spre Paula, cu o notă de aroganţă în expresie.

- Poţi să loveşti sub centură cât vrei, domnişoară Hanson, zise el calm. Nu mă deranjează deloc. în ceea ce o priveşte pe soţia mea... eu şi cu Stacy ne înţelegem unul pe altul. Eu ştiu perfect ce-şi doreşte. Si mă îndoiesc foarte tare că dumneata ştii... Acum am să vă doresc tuturor noapte bună, şi vă scutesc de prezenţa mea stânjenitoare.

în momentul când el porni cu scaunul său rulant, Paula declară cu o voce mieroasă:

- Cred că dumneata te simţi stânjenit, domnule Harris...

Cord se opri, susţinu o clipă provocarea din privirea ei şi zâmbi.

- Mă plictisesc dar nu mă simt stânjenit deloc. De fapt, domnişoară Hanson, încep să cred că aceste mici bătălii cu dumneata ar putea să-mi alunge plictiseala.

Plecarea lui fu urmată de o tăcere apăsătoare; trei perechi de ochi îl priveau îndepărtându-se. Toţi erau un pic stupefiaţi de ciudata lui schimbare de atitudine şi de ce ar putea ea să însemne.

- Egalitate în runda a doua, murmură în sfârşit Paula. Mâine dimineaţă va trebui într-adevăr să am grijă dacă vreau să obţin victoria.

- Cord nu este genul care să se lase dominat de cineva prea multă vreme, observă distrat Travis, fără să-şi dea seama că gândea cu voce tare. întotdeauna cade în picioare, ca o pisică.

- Sper să fiu şi eu la fel de agilă...

Lui Stacy, un fior de gheaţă îi trecu pe şira spinării şi o făcu să tremure uşor. Universul ei fusese răsturnat şi i se parea ca nu putea face nimic ca sa-l repună pe picioare. Adineauri, Cord îi spusese „viaţa mea“, şi imediat după aceea îi declarase că nu o crede când ea spunea că nu vrea să-l părăsească.

Dar timpul acţiona în favoarea ei şi va depăşi şi acest moment, ştia bine. Ceea ce însă o făcuse să-i îngheţe sângele în vene, era ceea ce spusese Cord: că Paula va fi fără îndoială un remediu împotriva plictiselii lui. Stacy se temea de semnificaţia acestor cuvinte. Pentru ea, Cord devenise un străin. Nu-l mai recunoştea.

La aceste gânduri, simţi un nod în gât şi i se înmuiară picioarele. Se clătină uşor şi-şi puse o mână în capul pieptului ca să-şi potolească bătăile inimii.

- Mă... mă duc să văd dacă Josh a adormit.

Simţea nevoia să scape de aici şi se folosi de primul pretext logic ce-i veni în minte. Vocea Paulei o opri din drum.

A

- Stacy... înainte să uit, spune-mi, vei fi aici mâine dimineaţă?

- Păi...

Stacy îşi simţi mintea goală. Până mâine era o

veşnicie şi ea nu era în stare să se concentreze.

- Ai spus că ai de făcut nişte cumpărături în oraş în cursul dimineţii, interveni Travis.

Stacy râse nervos, trecându-şi o mână tremurândă peste tâmplă.

- Ah, da, fireşte. Trebuie să duc lista mânjilor pur-sânge la imprimerie, pentru catalogul de vânzare. Aveai nevoie de ceva, Paula? întrebă ea, cu nervii încordaţi.

- Nu. Am de gând să încep să-l învăţ pe soţul dumitale exerciţiile de recuperare şi mă întrebam doar pe unde vei fi.

- Dacă vrei să te ajut, pot să-mi amân vizita la imprimerie pentru poimâine.

Era o ofertă disperată, pentru a păstra contactul cu Cord, pentru a menţine cu orice preţ o legătură cu el.

- Nu, nu, nu-i nevoie.

- Nu m-ar deranja. Vreau... vreau să particip şi eu...

Pentru prima oară, Stacy remarcă o oarecare nesiguranţă în expresia Paulei. Ochii albaştri se întoarseră spre ea dar fără s-o privească în faţă.

- La drept vorbind, Stacy, ar fi mai bine să nu fii aici, cel puţin la început. Mă tem să nu fii mai mult un punct de distragere a atenţiei decât un ajutor, în ciuda bunelor intenţii pe care le ai. Relaţia dintre terapeut şi pacient este capitală, mai ales în cazul soţului dumitale. De altfel, primele zile vor fi destul de dure pentru Cord. Si iubindu-l aşa cum îl iubeşti, vei căuta instinctiv să uşurezi lucrurile.

îmi pare rău, nu este nimic personal în ce-ţi spun.

- înţeleg.

Oare chiar înţelegea? Stacy habar nu avea. Existau atâtea lucruri pe care nu le mai ştia, nu le mai înţelegea! Pe Cord, mai ales.

- Scuzaţi-mă, murmură ea şi de această dată nimeni nu încercă s-o mai reţină.

*

* *

A doua zi dimineaţa, Stacy chiar avea de gând să plece de acasă înainte ca Paula să-şi înceapă programul de recuperare şi exerciţiile cu Cord. Dar interveniră diverse treburi mărunte şi o reţinură în birou până la nouă şi jumătate.

în sfârşit, luă lista mânjilor destinaţi spre vânzare în acest an, şi ieşi din birou. Uşa camerei lui Cord era întredeschisă. îi atrase atenţia ca un magnet. O exclamaţie de durere o făcu să ezite.

- Fir-ar să fie, mă doare! protestă furios Cord.

- Fir-ar să fie, aşa trebuie! îi replică Paula pe acelaşi ton, dar fără să se lase impresionată. O să te doară şi mai rău până ce o să terminăm.

- Nu-mi plac femeile care înjură, îi replică el cu o ciudată stânjeneală.

- Măcar de data asta, suntem de aceeaşi părere, domnule Harris. Detest bărbaţii care înjură.

Deodată, Stacy îşi dădu seama că ascultă la uşă. Imediat după aceea, avu o îndoială enervantă: îşi făcuse de lucru acasă cu tot felul de prostii când ar fi putut să plece mult mai devreme, aşa cum avusese de gând iniţial. Cu o tresărire de vinovăţie, se repezi spre uşa de la intrare înainte ca prezenţa sa să fie

descoperită.

*

* *

A doua zi, Stacy făcu în aşa fel încât să poată pleca foarte devreme şi să nu se întoarcă decât la ora prânzului. Nesiguranţa ultimelor luni lăsase ca gelozia să se trezească în sufletul ei şi prefera să se îndepărteze decât să devină o soţie bănuitoare şi indiscretă

Aşa cum prevăzuse Paula, prima săptămână fu îngrozitoare. Exilul pe care Stacy şi-l impunea în fiecare dimineaţă începea să-i dea impresia că este o intrusă în propria-i casă; ca şi cum ar fi trebuit să ceară o autorizaţie de fiecare dată când ar fi vrut, peste zi, să stea acasă câteva momente.

Eforturile fizice şi mentale îl făceau pe Cord să fie posac şi capricios. Dispoziţia lui era foarte schimbătoare, mergând de la tăcerea posomorâtă la sarcasmul tăios. Lui Stacy i se păru că ea devenise ţinta lui favorită, deşi şi Paula îşi primea porţia de cuvinte injurioase.

Poate că Stacy se simţea îndeosebi vizată pentru că dragostea ei faţă de Cord îi dădea acestuia o teribilă putere de călău asupra ei. Când cuvintele lui crude îi sfâşiau inima, Stacy gemea pe înfundate, dar nu lăsa să i se vadă suferinţa. încerca s-o imite pe Paula, pretinzând că vorbele lui n-o atingeau, la fel cum n-o atingeau nici pe terapeută.

în timp ce se juca distrată cu furculiţa prin salata de ton ce umplea roşia din faţa ei, Stacy căuta ceva de spus. O apăsa atmosfera grea provocată de tăcerea sumbră a lui Cord. Vârful furculiţei scârţâi pe

farfurie, şi ochii de cărbune o străfulgerară.

- O să te hotărăşti odată să mănânci, sau o să continui să plimbi roşia aia prin toată farfuria?

Brusca atenţie pe care i-o acorda Cord o descumpăni. Cu stângăcie, puse jos furculiţa şi-şi încleştă mâinile ce tremurau pe genunchi ca să le ascundă de privirea pătrunzătoare a soţului ei.

- Nu prea mi-e foame, răspunse ea cu un calm forţat.

- Atunci încetează să te mai joci cu mâncarea, o dojeni el.

Din nou se lăsă tăcerea. Stacy îi aruncă o privire Paulei,
întrebându-se cum de putea aceasta să fie atât de indiferentă la tensiunea exasperantă din încăpere. Sau poate ea era o actriţă mai bună chiar decât Stacy?

- Cum merge... recuperarea? bolborosi ea, atrăgându-şi din nou o privire cumplită din partea lui Cord.

- întreab-o pe Paula. Ea este expertul.

- Pentru dumneata sunt domnişoara Hanson, domnule Harris, îl corectă Paula fără să se tulbure. Când vei deveni o persoană pe care să pot s-o apreciez şi s-o respect, atunci vei avea permisiunea să-mi spui Paula, nu înainte.

- Domnişoara Hanson, zise el cu un zâmbet sarcastic.
Puţin mă interesează dacă vei reuşi vreodată să mă apreciezi sau nu.

- Si viceversa, domnule Harris, ripostă Paula pe un ton dulceag, apoi se întoarse cu ochii scânteind de

disperare reţinută spre Stacy. Ca să-ţi răspund la întrebare, treaba nu merge prea repede când trebuie să te lupţi neîncetat.

- Pe scurt, asta vrea să însemne multă durere şi puţin progres, interveni sec Cord.

- De când ai devenit atât de optimist, Cord? întrebă Stacy.

- Poftim?

- Tocmai ai mărturisit că există un oarecare progres, ceea ce este mai bine decât nimic.

El lăsă să-i scape un zâmbet agasat.

- Al naibii de puţin, fir-ar să fie! bombăni el şi imediat o privi ridicându-şi o sprânceană pe Paula. Iartă-mă, domnişoară Hanson.

- N-ar trebui să te iert dar, „fir-ar să fie“, asta voi face.

Pe buzele cărnoase ale frumoasei blonde pluti un zâmbet.

La acest scurt schimb de cuvinte, gelozia se aprinse iar în inima lui Stacy. înainte ca acest lucru să ia amploare, ea se ridică brusc. Violenţa abia stăpânită a mişcării sale fu cât pe-aci să răstoarne un pahar.

- Scuzaţi-mă, am de lucru, mormăi ea ferindu-se de privirile celorlalţi.

Ajunsa în birou, închise uşa în urma ei şi se sprijini cu spatele de ea. Dacă nu le-ar fi surprins conversaţia de zilele trecute, n-ar fi înţeles acum subtilitatea glumeaţă privind aşa-zisele înjurături din acest schimb de replici.

Iată că împărtăşeau glume secrete! Pradă chinurilor

geloziei, ea se întrebă ce urmau să mai împartă încă, în dimineţile în care ea îi lăsa singuri.
Se apropie de birou. Dar ştia că nu va fi în stare să se concentreze asupra lucrărilor care-o aşteptau. Mintea îi hoinărea aiurea, făcea tot felul de presupuneri despre ce
se întâmpla în casă în lipsa ei.
îşi luă pălăria Stetson cu boruri largi de pe coşul cu corespondenţă unde o lăsase încă de dimineaţă, şi ieşi grăbită din casă.
Când ajunse la grajduri, Hank o privi stupefiat.
- Să pun şaua pe iapă? întrebă el. Vreţi să călăriţi pe căldura asta?
O privi pe Stacy, cu ochii îngustaţi pe chipul tăbăcit şi ridat de soare.
- Spuneţi-mi, doamnă Stacy, vă simţiţi bine?
- Fireşte, îi replică ea iritată.
Apoi îşi muşcă buzele ca să se împiedice să-şi verse nervii pe Hank.
- Dacă eşti prea ocupat, Hank, pun chiar eu şaua pe Candy Bar.
- Mă duc s-o pun, bombăni el.
Si plecă spre ţarc târându-şi picioarele, dar Stacy putu să-l audă mormăind:
- E cineva pe-aici care nu-i prea întreg la minte, şi ăsta sigur nu sunt eu!

Capitolul 8

Camioneta verde se zgâlţâia pe drumul ce ducea la grajduri. Stacy, care se întoarse spre casă, se opri văzând maşina încetinind şi îi zâmbi obosită bărbatului brunet care se sprijinea cu cotul pe geamul lăsat al portierei.

- Bună ziua, Travis, zise ea. Am impresia că au trecut secole de când nu te-am văzut.

Travis era singura persoană faţă de care nu se simţea în permanenţă în alertă. Lăsând motorul să meargă la relanti, el îi răspunse:

- în ultimele trei zile, am avut amândoi destul de multă treabă. Cum merg pregătirile pentru vânzare?

- Foarte bine, cred.

- Si Cord? Curând sunt două săptămâni de când Paula este aici. A constatat vreo ameliorare?

îngrijorat, el examină faţa trasă a lui Stacy, obrajii supţi, umerii încovoiaţi. Ea îşi feri privirea.

- După câte ştiu, nu.

Nu i se spusese nimic despre progresele lui Cord; fusese de mai multe ori pe punctul de a o întreba pe Paula, dar simplul fapt că nu o ţinuse la curent o făcuse să se abţină.

- Trebuie timp pentru asta, fără îndoială, murmură Travis.

- Da, bineînţeles. Tocmai mă duceam să mănânc. Nu vii şi tu cu mine?

El îşi încruntă sprâncenele, uimit.

- Cord şi Paula nu sunt aici?

- Ba da, bineînţeles că sunt, bolborosi Stacy.

Fără voia ei, spusese „cu mine“. La drept vorbind,

întotdeauna în ultima vreme avea impresia că este o intrusă la propria-i masă. Invitaţia pe care i-o făcuse lui Travis era un mijloc de a se simţi inclusă în grup şi nu respinsă. Stia bine că acestea erau doar impresii de-ale ei, dar cu toate astea se simţea de fiecare dată stânjenită.

Travis ezită.

- Aş vrea, dar...

- înţeleg. Ai de lucru... Poate altă dată?

- Cu plăcere, zise el zâmbindu-i, şi camioneta demară.

Stacy oftă cu nostalgie. Dacă măcar s-ar fi legat ceva
între Paula şi Travis! Dar nu, nu se întâmplase nimic. Erau doar prieteni, atâta tot.

Ea porni din nou la drum spre casă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se simţea mai încordată. Avea gura uscată şi ştia că nici de data asta nu va simţi gustul mâncării. De câtva timp trebuia să se forţeze ca să mănânce şi nu reuşea întotdeauna.

- Mamă!

Josh alergă spre ea pe peluza în pantă. Pe pieptul lui gol ars de soare scânteiau picături de apă. Sortul mic şi roşu i se lipise de coapse. Părul ud strălucea ca o aripă de corb în soare.

- Iar te-ai jucat cu furtunul de stropit, după câte văd, îi zise Stacy cu un zâmbet indulgent.

- Nu, am înotat!

Zâmbetul dispăru complet de pe chipul lui Stacy. îşi luă fiul de umeri şi-l scutură.

- Josh Harris! Ţi s-a spus de atâtea ori să nu te scalzi niciodată singur! Nu ai voie să intri în piscină

decât dacă... (Fusese cât pe-aci să spună „tatăl tău“ dar se reţinu imediat.) dacă este şi o persoană adultă cu tine în apă! O să-mi faci plăcerea să-ţi petreci după-amiaza în camera ta!

El o privi de jos în sus, cu un aer posomorât.

- Dar tata şi Paula au fost cu mine! protestă el.

Nervii încordaţi ai lui Stacy cedară şi, pierzându-şi calmul, îşi mustră sever fiul.

- Nu-i suport pe micii mincinoşi, Josh!

- Dar nu mint! Este adevărat! Am înotat împreună.

în faţa unui ton atât de ofensat al copilului, Stacy fu cuprinsă de o bănuială. îşi plecă pe o parte capul.

- Si cu tatăl tău?

- Paula a zis că asta este recuperare, ca să-l facă pe tata să fie mai puternic. Au înotat în fiecare zi, şi azi-dimineaţă mi-au zis că pot veni şi eu.

îşi încheie explicaţia cu o mişcare hotărâtă a bărbiei, care voia să însemne „asta e!“ spus apăsat. Stacy fu mai întâi derutată. Auzise că înotul era folosit în recuperarea musculară dar nu ştia că şi Paula folosea această metodă.

- Nu... nu ştiam. Scuză-mă, Josh.

Copilul îi acceptă scuzele, cu buza inferioară împinsă în faţă într-o mutră bosumflată. Stacy îşi zise că ar fi trebuit să ştie că el nu i-ar fi ieşit din cuvânt în mod deliberat. Sau dacă ar fi fost neascultător şi s-ar fi scăldat singur în piscină, nu s-ar fi lăudat cu asta. N-ar fi trebuit să-l certe înainte de a-i lăsa timp să-i explice ce se întâmplase. Era un semn că nervii ei nu mai rezistau.

- Am greşit şi retrag tot ce-am spus. Nu va mai trebui să stai încuiat în camera ta, fireşte, îl asigură

ea, apoi încercă să schimbe subiectul. Crezi că Maria este gata să servească masa? Ce-ar fi să mergem să vedem?

Puştiul, jucându-se cu picioruşul gol într-o tufă de iarbă, mormăi fără entuziasm:

- Dacă vrei tu...

Dar nu merse alături de mama sa. I-o luă înainte alergând. Cearta nedreaptă pe care o încasase îi risipise toată bucuria scăldatului de dimineaţă şi, era evident, n-o va lăsa să uite prea curând. Conştientă că greşise, Stacy se simţea şi mai stânjenită.

Dacă măcar Paula sau Cord i-ar fi spus ceva despre aceste ore de înot zilnic, încerca ea să-şi găsească o scuză, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Resentimentele ei erau ca un foc mocnit, asemeni celui al lui Josh acum.

Uşa era deschisă. Stacy rămase încremenită în prag, când îl văzu pe soţul ei întins gol-puşcă pe o masă acoperită cu un cearşaf. Avea doar un prosop albastru înnodat în jurul taliei. Fâşia îngustă a prosopului lăsa să i se vadă muşchii puternici ai umerilor şi spatelui, părul negru şi creţ de pe picioare. Culcat pe burtă, cu capul pus pe braţele încrucişate, avea faţa întoarsă spre partea opusă uşii. Umezeala făcea ca părul lui să pară şi mai negru şi i-l încreţise.

Stacy o văzu atunci pe Paula trecându-şi mâinile mari peste spatele gol al lui Cord, întinzând un ulei ce făcea ca pielea să strălucească. O privi.

Părul ei blond-cenuşiu era ridicat într-un coc lejer. Câteva şuviţe umede scăpaseră şi i se lipiseră de gât. O vestă scurtă de plajă din dantelă albă lăsa să se

întrevadă costumul de baie şi dădea la iveală spectaculoasa lungime a picioarelor ei bronzate.

Degetele lungi masau spatele lui Cord, făcând să pătrundă uleiul în piele. Cât de neatentă fusese! gândi Stacy. Nici măcar o dată nu observase că faţa lui Cord era mai bronzată. Trupul îi fremătă, inima îi bătu mai puternic văzând acest corp splendid, atât de viril. Simţi o durere cumplită şi un gol imens în suflet.

Invidia îi strânse dureros inima când privi mâinile Paulei mângâind cu intimitate familiară spatele şi umerii goi. Aproape că îi veni să ţipe de furie că Paula era aceea care-l atingea, că Paula îl mângâia şi nu ea. înăbuşindu-şi cu palma un suspin sfâşietor, se retrase din prag pe picioarele care abia o mai ţineau.

Trebuia să se retragă imediat, altfel s-ar năpusti în această cameră urlând şi zgâriind-o cu unghiile pe Paula. Violenţa emoţiei pe care o resimţea o buimăci. Niciodată, nici măcar când fusese vorba despre Lydia cu care, crezuse ea odinioară, Cord vrusese să se căsătorească, niciodată deci nu avusese acest impuls de a declanşa un scandal oribil şi să-i încreţească cocul Paulei. Era o nebunie, pentru că în vreme ce pe Lydia o dispreţuise, Paula îi plăcea cu adevărat. Dar nu şi când era vorba de Cord... nu cu Cord!

Făcuse deja trei paşi de-a-ndăratelea în vestibul când auzi vocea lui Cord şi se opri ca să asculte, dispreţuindu-se pentru indiscreţia ei.

- Ai putea să faci avere cu mâinile astea, Paula, murmură el cu acea voce mângâietoare şi caldă care făcuse atât de des ca inima lui Stacy să bată mai tare şi aprindea în ea un jar de dorinţă.

Paula! strigă în mintea ei o voce încărcată de gelozie. îi spunea Paula! Cuvintele pe care tânăra blondă le rostise la masă îi reveniră obsedant în amintire lui Stacy... „Când vei deveni cineva pe care să-l pot aprecia şi respecta, atunci vei avea dreptul să-mi spui Paula“. Oare acum îl va dojeni iar? Stacy îşi ţinu răsuflarea, lipindu-şi palma de buze.

- Nu mă interesează să fac avere.

Aşadar, nu-l corectase, nu-l dojenise. Stacy simţi un pumnal înroşit înfigându-i-se în inimă şi fu cât pe-aci să ţipe.

- Dar ce ţi-ai dori? întrebă Cord.

Tonul ce denota un interes evident arăta că întrebarea nu era inspirată doar din curiozitate.

- Ceea ce-şi doreşte orice femeie. O carieră strălucitoare, un cămin şi un bărbat... Nu neapărat în această ordine, adăugă Paula după o clipă de tăcere.

„Nu Cord! Nu-l vei avea pe Cord!“ urlă în sinea ei Stacy.

- Eşti greu de mulţumit? o ironiză el.

- Foarte greu.

- Cel care te va avea va trebui să merite asta, zise el pe un ton amuzat.

- Si să fie suficient de viril ca să facă faţă.

în ciuda tonului nepăsător cu care vorbea, spusele Paulei impresionau prin seriozitate.

- S-ar zice că-ţi place să te joci, îi replică râzând Cord.

- Accepţi provocarea?

Stacy nu fu în stare să spună dacă Paula glumea sau încerca să-l facă pe Cord să înţeleagă interesul ei faţă de el. Chiar în ziua în care sosise, ea o avertizase

de fapt pe Stacy că întotdeauna se îndrăgostea de pacienţii ei.

Când intră, aproape clătinându-se, în salon, ochii lui
Stacy ardeau dar erau uscaţi. Nu voia să audă mai mult, se temea prea tare.

O teroare de gheaţă îi amorţise parcă toate simţurile, nu mai era conştientă de nimic decât de faptul că le vedea pe aceste două persoane aproape dezbrăcate în încăperea vastă, că vedea mâini de femeie mângâind atât de liber trupul lui Cord când ea însăşi nu avea acest drept.

Se lăsă să cadă pe canapea muşcându-şi pumnul. întoarsă spre ferestrele largi ale verandei, privea fără să-l vadă cerul albastru. Simţi cum în ea ceva se zdrobea în mii de cioburi. Ce era oare? Inima ei?

Ruptă de lumea înconjurătoare, n-o auzi pe Maria când aceasta o strigă de mai multe ori. în sfârşit îşi dădu seama confuz că nu mai era singură în încăpere. Se întoarse încet.

- Da? Ce doreşti, Maria? întrebă ea cu o voce plată.

- Sunteţi chemată la telefon.

- Ia numele şi numărul celui care mă sună şi spune-i că voi suna eu mai târziu. Deocamdată nu vreau să vorbesc cu nimeni.

- Bun, am să spun că veţi suna după-amiază.

- Nu în după-amiaza asta. Nu voi fi aici, zise Stacy cu aceeaşi voce posomorâtă.

- Nu sunteţi niciodată acasă, bombăni femeia.

- Nu, nu mai sunt deloc acasă...

Pentru Stacy, aceste cuvinte sunară ca o definiţie a destinului ei. Se strădui totuşi să revină la realitate şi să întrebe dacă masa era gata.

- Momento, îi răspunse Maria.

După ce menajera plecă, Stacy se ridică şi se duse să se spele, din reflex, pe mâini.

La masă se comportă ca un robot, mâncându-şi tăcută salata de fructe, fără să-i simtă gustul.

Cu toate acestea nu tăcerea ei trezi interesul Paulei care privea în faţa ei un Josh neobişnuit de tăcut.

- Eşti destul de potolit astăzi, Josh. Te simţi obosit?

El îşi scutură negativ buclele negre, fără să ridice însă
ochii din farfurie.

- în general, trăncăneşti ca o coţofană, îl tachină Paula. Probabil că ai vreun necaz foarte mare.

- L-am certat eu pentru că s-a scăldat azi-dimineaţă în piscină, interveni Stacy cum Josh nu răspundea. Atunci am aflat că voi doi, Cord şi cu dumneata, înotaţi în fiecare dimineaţă pentru recuperare. Aşa că el n-a fost singur cum crezusem eu. După cum se vede, scuzele mele n-au fost pe deplin acceptate.

- Scuză-mă, Stacy, credeam că ştii.

- N-are importanţă. Acum ştiu. Si... înotul dă ceva rezultate?

Stacy ridică ochii exact la timp ca să surprindă un schimb de priviri între Cord şi Paula, şi complicitatea acestei priviri îi frânse inima.

- Nu face nici rău, răspunse Paula fără alte

precizări.

Un fior dureros străbătu tot corpul lui Stacy.

- Scuzaţi-mă, bolborosi ea. Tocmai mi-am amintit că Maria mi-a spus că m-a căutat cineva la telefon pentru o problemă importantă şi că trebuie să telefonez imediat.

Era un pretext transparent, dar singurul care-i venise în minte ca să poată pleca la mijlocul mesei. Plecă deci, bântuită de gândul altor priviri complice pe care ei le-au mai schimbat fără ştirea ei.

îşi blestemă imaginaţia prea bogată dar aceasta era alimentată de o vagă licărire de mulţumire în ochii întunecaţi ai lui Cord şi de dispariţia cutei amare din colţul gurii lui.

Ieşind din casă, Stacy se gândi că niciodată nu va mai putea lua masa împreună cu ei fără să se întrebe ce mesaje secrete îşi transmiteau. Refuza să se supună acestei terori.

*
* *

în zilele următoare, începu să reorganizeze lucrurile. Travis devenise unica ei legătură cu un mod raţional de a gândi şi-l folosea fără scrupule pe post de tampon. De la sosirea Paulei, îl invitase la cină de mai multe ori pe săptămână. Acum ea hotărâse să rezerve orele prânzului pentru discuţiile lor în legătură cu problemele fermei. Chiar dacă lui Travis i se păru bizar comportamentul ei, avu grijă să nu spună nimic, şi luă nevoia ei aproape constantă de companie ca pe un lucru absolut natural.

A

întrebarea pe care Stacy nu voia să şi-o pună era aceea de a şti când se vor sfârşi toate astea.

Supravieţuirea aceasta de pe o zi pe alta nu putea să dureze veşnic. Cât timp va mai fi în stare să nu ia în seamă raporturile care se înfiripau sub nasul ei între Cord şi Paula?

Dar ce altă soluţie avea? Trebuia oare să-i împărtăşească soţului ei suspiciunile pe care le avea şi să se facă de râs în caz că se înşela? Sau s-o acuze pe Paula şi s-o avertizeze să nu se apropie de Cord?

Cu un oftat obosit, Stacy îşi dădu după urechi părul castaniu. Picioarele continuau să o ducă spre casă, ochii îndureraţi privind în jos.

Ajunse până la ea un ţipăt copilăresc de bucurie, urmat de o cădere răsunătoare în apă. Ajunsă în vârful înălţimii care domina partea de grădină unde se afla piscina, Stacy se opri. Acoperişul de ţiglă roşie sclipea în soare, contrastând cu pereţii albi ai casei.

încă doi paşi şi va putea vedea piscina şi pe cei trei ocupanţi ai ei. îi ajunse la urechi râsul lui Cord. Inima i se strânse încercând să-şi amintească ultima dată când auzise ea acest râs fericit. Trebuie să fi fost imediat după accident, când el era fericit că scăpase cu viaţă...

Observă capul blond al Paulei în apă, alături de cel al lui Cord. Când tânăra femeie se întoarse şi-i spuse ceva, Cord izbucni din nou în râs. Stacy îşi muşcă buzele până ce simţi în gură gustul sărat al sângelui. Ea nu reuşise niciodată să-l facă să râdă astfel dar Paula, da.

Gelozia marcă un nou punct. Spectacolul pe care-l ofereau bărbatul, femeia şi copilul jucându-se în piscină era tabloul ideal al unei familii fericite. Dar era ceva fals în acest tablou, din moment ce Stacy ar

fi trebuit să reprezinte mama, şi nu Paula. De ce trebuia ca ei să pară atât de fericiţi împreună? gândi ea cu inima îndurerată.

- S-ar zice că se distrează de minune, nu?

Vocea masculină o făcu pe Stacy să tresară şi se întoarse repede, alarmată, pălind brusc. îngrijorarea se putea citi în ochii lui Travis.

- N-am vrut să te sperii.

- Eu... nu... Nu-i nimic, eu... Nu te-am auzit apropiindu-te, se bâlbâi ea străduindu-se să-şi revină. Ai sosit destul de devreme. Nu te aşteptam înainte de prânz.

Cu un mers sacadat, ea se îndreptă spre casă, grăbită să nu se mai gândească la cei de la piscină. Era sigură că n-ar fi putut vorbi despre ei cu calm.

- Nu pot să stau la prânz astăzi. De aceea am trecut pe

. . A . V t W . V A » | t V .

aici, în speranţa că te voi găsi acasă, îi explică Travis mergând alături de ea. Dacă nu eşti prea ocupată în acest moment, am putea să revedem împreună borderourile acelea de comandă de cereale ca să încercăm să descoperim de ce concordă cu livrările noastre.

- Sunt liberă, murmură Stacy, mulţumită că nu mai trebuia să privească scena la care tocmai asistase.

Din păcate, munca de birou nu-i oferi deconectarea sperată. Nu se putea nici concentra. Privirea îi rătăci pe fereastră. De o vreme râsetele şi ţipetele venind dinspre piscină încetaseră, şi totuşi în capul ei încă răsunau.

- Stacy, ce nu este în ordine?

Auzind vocea lui Travis, ea reveni încet la realitate dar nu-i înţelese întrebarea.

- Poftim?

- Te-am întrebat ce nu este în regulă, Stacy. De ce plângi?

Ea îşi duse o mână la obraz şi fu surprinsă să-l găsească
umed. îşi şterse în grabă lacrimile dar valul nu se opri dintr-atât şi noi şuvoaie de lacrimi se prelinseră pe urmele primelor. îngrozitor de stânjenită, se ridică şi-i întoarse spatele lui Travis.

- Nu, nu-i nimic...

Vocea ei frântă îi trăda însă minciuna şi alte lacrimi se iviră între gene. Auzi când Travis îşi împinse scaunul de la birou. Ea ştia bine că nu reuşise să-l înşele. îşi şterse cu febrilitate obrajii şi vru să râdă. în loc de asta, izbucni într-un hohot de plâns.

- Nu ştiu ce am. Scuză-mă, Travis, mormăi ea înăbuşindu-şi cuvintele cu mâna care încerca să-i potolească tremurul buzelor şi al bărbiei. Probabil crezi că sunt nebună.

Stacy însăşi se întreba asta. Dar el îi răspunse calm:

- Cred că aproape sigur ceva nu este în ordine. Ti-ar face bine dacă ai vorbi despre asta?

- Da... Nu... Nu ştiu... Sunt complet tâmpită, ştiu, dar i-ai văzut şi tu adineauri, acolo, afară.

- Pe Paula şi Cord?

- Ai auzit râsul lui Cord?

Aruncă o privire chipului frumos al lui Travis, cu şuviţa lui argintie în părul negru ondulat. îşi întoarse

faţa, ferindu-se de privirea lui îngrijorată.

- Aş fi vrut să fiu eu aceea care-l face să râdă din nou. Eu... îţi par egoistă, nu-i aşa? Egoistă şi geloasă? Ei bine, da... Sunt geloasă. Dar au devenit amândoi atât de familiari, atât de intimi. Stiu... Sunt sigură că...

Zdrobită, îşi mai şterse o dată obrajii, incapabilă să-şi formuleze bănuielile. Simţea un nod în gât şi hohotele de plâns o scuturau. Era îngrozită că i se destăinuise astfel lui Travis, era prea umilitor.

El îşi puse mâinile puternice pe umerii ei, o întoarse şi o strânse la piept. Gestul lui afectuos îi frânse şi ultimele reţineri lui Stacy şi ea îşi ascunse faţa pe cămaşa în carouri, abandonându-se suferinţei sale. Travis o legăna uşor ca pe un copil, mângâindu-i părul lung şi mătăsos. Ea continua să suspine înnebunită, murmurând la nesfârşit scuze pentru purtarea ei.

- Hai, hai, şopti Travis. Calmează-te. Trăieşti de prea multă vreme în tensiune, ţii totul în tine. Nu se putea să nu izbucneşti o dată.

- N-am vrut, gemu ea.

- Nu asta-i problema, zise el cu un zâmbet cald.

- Dacă măcar nu m-aş gândi că Paula... Cord...

îşi scutură capul şi-şi muşcă buzele.

- Dacă-ţi închipui că se petrece ceva între ei, înseamnă că te-ai lăsat pradă imaginaţiei, îi reproşă cu blândeţe Travis.

- Aş vrea să cred şi eu asta.

Travis îi ridică bărbia şi o privi zâmbind.

- Totul o să se aranjeze, ai să vezi. Nu este decât o chestiune de timp.

Ea lăsă să-i scape un uşor oftat nostalgic şi-şi forţă buzele fremătătoare să surâdă; aprecia cuvintele lui încurajatoare, sperând ca el să aibă dreptate. Nesiguranţa însă întârzia în ochii ei înecaţi în lacrimi. Cu mâna lui bătătorită, Travis îi şterse cu tandreţe obrazul stâng.

Clipind din ochi, ea îşi întoarse privirea spre mâna lui Travis. Deodată însă încremeni. Uşa biroului era deschisă şi în prag se afla o siluetă înaltă. Licărirea de bucurie din ochii negri se transformă într-o furie ameninţătoare, care o străpunse pe Stacy până în adâncul inimii.

Rămase cu gura căscată privindu-l pe Cord. Acesta stătea în picioare, cu toată greutatea sprijinită pe un fel de cârje. Dar era pe picioarele lui! Ea vru să ţipe de bucurie dar nu putu să articuleze nici un cuvânt.

Văzându-i expresia schimbată, faţa luminându-i-se, Travis privi peste umăr şi imediat îşi lăsă mâna să cadă. Pentru o clipă, chipul lui exprimă aceeaşi surprindere şi bucurie ca şi al lui Stacy. Dar imediat remarcă asprimea de pe trăsăturile aristocratice ale lui Cord. Stacy era încă prea tulburată de această evoluţie surprinzătoare ca să remarce crisparea bruscă a bărbatului din faţa ei.

- Mai întâi nevasta lui Colter şi acum a mea, ce zici, McCrea? rânji Cord. Nu poţi să-ţi găseşti şi tu una care să nu aparţină altcuiva?

- Te înşeli, Cord, replică potolit Travis.

Sufocată de violenţa tonului cu care vorbise Cord, Stacy înţelese în sfârşit cum interpretase el situaţia. Fără grabă, Travis o îndepărtă de el.

- Singurul lucru asupra căruia m-am înşelat este faptul că am fost suficient de prost să am încredere în voi! şuieră Cord. Ieşi de aici, McCrea!

Ridicând cârjele pe care se sprijinea el le împinse puţin mai departe în faţa lui, târându-şi apoi uşor călcâiele. După câteva mişcări de acest fel, se dădu la o parte din prag.

- Ceea ce gândeşti tu nu este adevărat, Cord! strigă Stacy în timp ce el continua să-l fulgere pe Travis cu privirea.

- Nu-ţi face griji, Stacy, zise Travis stăpânindu-se cu greutate. Deocamdată am să plec.

Si, cu paşi mari, ieşi din încăpere. După ce uşa biroului fu închisă cu furie, Cord îşi îndreptă diamantele negre ale ochilor săi spre Stacy. Dispreţul din expresia lor o făcu pe aceasta să îngheţe.

- Nu eram în apele mele, se apără ea. Travis încerca doar să mă încurajeze, atâta tot.

- Vrei să mă faci să cred asta? rânji el răutăcios.

- Acesta-i adevărul!

Dădu din cap, încă buimăcită, privindu-şi soţul stând în picioare.

- Ah, Cord! Te-ai ridicat din scaunul rulant! Nu-mi vine să cred...

Se apropie de el clătinându-se uşor, vrând să uite stupida neînţelegere de adineauri, vrând să se bucure de vindecarea rapidă a lui Cord. Dar el îşi strânse buzele cu amărăciune.

- Ar fi trebuit să fie o surpriză. A naibii surpriză!...

Flăcările întunecate din ochii săi o făcură pe Stacy să
înţeleagă că el revedea în minte scena cu Travis, din

clipa în care intrase în birou.

- Te rog, să nu ne certăm, îl imploră ea în şoaptă, întinzând spre el o mână şovăitoare. Sunt atât de fericită să te văd din nou în picioare! De când? Când s-a întâmplat?

Cord îi respinse mâna.

- De ce te mai interesează? Spune-mi, Stacy, cum ţi s-a părut să te afli în braţele unui bărbat?

Respingerea brutală a intenţiei ei de a-l mângâia o răni cumplit pe Stacy. Se retrase, ridicându-şi provocator bărbia. Cord o domina cu înălţimea lui, era distant, arogant.

- Spune-mi tu cum ţi se pare când Paula te mângâie, îţi masează spatele, umerii? ripostă ea.

- Asta n-are nimic de-a face! tună el, furios că ea îi pusese această întrebare. Nu încerca să te foloseşti de Paula pentru a-ţi justifica infidelitatea!

- Unde este diferenţa?

Stătea în faţa lui, crispată, inima ei aşteptând o negare, cele câteva cuvinte necesare ca s-o convingă că se înşelase, că nu exista nimic între el şi Paula. Dar el nu-i luă în seamă întrebarea.

- Ştiam că până la urmă viaţa la fermă te va plictisi, că o să te saturi să stai legată în acelaşi loc, dar nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că vei căuta consolare în braţele altui bărbat, zise el cu o expresie de dezgust.

Stacy păli la această jignire dar îşi reveni repede.

- Ai să mă crezi dacă-ţi voi spune că Travis şi cu mine suntem doar buni prieteni?

- Nu sunt orb! V-am văzut sărutându-vă când am deschis uşa!

- Şi tu crezi tot ceea ce vezi? Atunci, şi eu! Presupun că nu mai avem ce să ne spunem, nu-i aşa?

Ea părea foarte calmă dar genunchii îi tremurau când porni spre uşă.

- Vreau ca Travis să părăsească această fermă în mai puţin de o oră! strigă Cord.

Ea puse o mână pe clanţă şi se întoarse, înfruntând privirea întunecată şi rece.

- Eu conduc ferma, Cord, nu tu, declară ea foarte încet pentru a evita ca vocea să-i trădeze tremurul întregului corp. Eu l-am angajat pe Travis şi eu îi voi spune când să plece... Or, nu am nici cea mai mică intenţie în acest sens.

Si, fără să mai spună o vorbă, deschise uşa şi ieşi în vestibul. îl auzi pe Cord înjurând în timp ce încerca s-o urmeze, târându-şi cu greu un picior după altul.

Lui Stacy îi fu teamă de furia pe care o provocase. închise repede uşa în urma ei şi se îndepărtă de casă alergând.

Capitolul 9

Travis era sprijinit cu cotul de camionetă, pălăria prăfuită cu boruri largi era dată pe spate; cu o ţigară în mână o privea, impasibil, pe Stacy apropiindu-se.

- I-ai explicat? întrebă el remarcând expresia ei întunecată, bărbia agresivă.

- Cord este prea convins de ceea ce crede încât să vrea să mă asculte.

- îmi pare rău. îmi pare sincer rău.

Travis îşi aruncă ţigara şi o strivi cu tocul cizmei.

- N-am făcut nimic de care să ne pară rău, ripostă ea cu o mândrie indignată.

- Ştiu. Dar cred totuşi că el avea dreptate când mi-a spus să plec. Aşa ar fi mai bine probabil pentru toată lumea. După ce eu nu voi mai fi aici, atunci cu siguranţă că te va asculta.

- Nu! protestă violent Stacy. în nici un caz nu vreau să pleci, doar dacă te voi ruga eu.

Scuturându-şi capul brunet, Travis oftă.

- Nu faci altceva decât să complici o situaţie deja dificilă. Gelozia lui dovedeşte că între el şi Paula nu există nimic. Ti-ai făcut tu o părere greşită.

Stacy simţi un nod în gât.

- Te înşeli.

- Stacy! exclamă Travis fără să-şi mai poată stăpâni exasperarea. Doar nu crezi aşa ceva!

Lacrimi fierbinţi îi inundară ochii tinerei femei şi-şi lăsă capul în jos ca să se ascundă de Travis.

- L-am acuzat de asta... Vechea poveste: ceea ce este permis unora, le este interzis altora. Este vorba de două măsuri pentru aceeaşi vină. Dacă el este

infidel, e una; dar pentru el este de neiertat ca şi eu să fiu la fel.

Travis se încruntă.

- Nu pot să cred.

- Acesta-i adevărul, afirmă Stacy înghiţindu-şi lacrimile. Travis, vreau să-mi dai cuvântul tău că vei rămâne.

El şovăi, cântărind cu prudenţă această cerere.

- Deocamdată am să rămân.

Acordul acesta dat fără tragere de inima arăta evident
v 1 w v 1 • pw |w A 1 w 1
că, după părerea lui, ea făcea o mare greşeală vrând să-l păstreze aici la fermă.

- îţi mulţumesc, murmură ea recunoscătoare înainte să adauge, după o scurtă tăcere... şi-mi pare rău de aluzia aceea pe care Cord a făcut-o la Natalie...

Travis respiră adânc şi se întoarse cu privirea spre orizontul îndepărtat al Texasului.

- O iubesc... Mă tem că n-am ajuns încă să fiu în stare să vorbesc despre ea la trecut. Poate că nu voi reuşi niciodată. Dar între noi n-a existat nici o relaţie fizică. întotdeauna ea a fost a lui Colter, niciodată a mea, nu a vrut să fie niciodată a mea. Acum, ei sunt fericiţi, şi nu pot să-mi doresc altceva.

Se întoarse brusc şi deschise portiera camionetei.

- Ei, gata, din moment ce încă mai sunt angajat la fermă, măcar să mă duc să lucrez.
o . A w w l w
Stacy nu încercă să-l oprească.

- Ne vedem mai târziu, Travis. Si mulţumesc... pentru tot!

Când se întoarse acasă pentru prânz, Stacy se aştepta la
o nouă înfruntare cu Cord, dar nu se întâmplă nimic de acest fel, doar o tăcere glacială când se aflară faţă-n faţă la masă. înainte de sfârşitul mesei, ea regreta deja că nu se produsese mai devreme nici o izbucnire.

în următoarele trei zile, atitudinea glacială a lui Cord se menţinu, şi Stacy nu făcu nimic ca să provoace un dezgheţ. încercase o dată să se explica şi Cord refuzase s-o asculte. Era prea mândră şi prea încăpăţânată ca să repete gestul.

*
* *

Stătea aşezată turceşte în pat şi-şi peria metodic părul mătăsos şi lung. Nu de mult, crezuse că lucrurile dintre ea şi Cord nu se puteau înrăutăţi mai mult. Cât se înşelase!...

Auzi la uşa ei o bătaie uşoară şi se crispă, dar inima îi tresăltă de speranţă.

- Cine este?

Nu auzise paşii târşâiţi şi greoi ai lui Cord, dar covorul ar fi putut să-i înăbuşe.

- Eu unt, Paula. Pot intra?

- Da, intră.

Stacy aproape avea impresia că primeşte un duşman pe teritoriul ei. Când uşa se deschise, reîncepu să-şi perie insistent părul, fără să ridice privirea.

- Ce vrei, Paula? întrebă ea cu răceală.

- Speram să nu te fi culcat încă. Există un lucru despre care vreau să-ţi vorbesc.

Nimic nu arăta că Paula remarcase răceala primirii pe care i-o făcuse Stacy.

- Despre ce este vorba?

Cu bună-ştiinţă, Stacy nu-şi invită musafira să ia loc. Aceasta însă nu aşteptă nici o invitaţie şi se lăsă să cadă în fotoliul de pluş albastru.

- Despre Cord.

- Ce-i cu el?

- De câtva timp, şi-a recăpătat manierele odioase.

întinzându-şi picioarele, Stacy se ridică din pat şi se
apropie de oglinda de la toaletă.

- Am remarcat şi eu, zise ea cu indiferenţă.

La drept vorbind, Cord nu-i adresase nici un cuvânt, dar ea îl auzi pornit împotriva tuturor. Paula se ridică şi ea şi chipul ei veni să se alăture celui al lui Stacy din oglindă.

- într-un fel, mă aşteptam la asta. Este din nou pe picioarele lui, şi-a înlocuit cârjele cu altele mai mici, dar tot nu se poate deplasa cu atâta uşurinţă cum ar vrea el. Când am venit aici, a trebuit să-l scutur niţel, să-l oblig să-şi facă exerciţiile de forţă, acum însă face prea multe.

- înţeleg, murmură Stacy concentrându-şi toată atenţia asupra părului său pe care continua să-l perie.

- Dacă nu găsesc un mijloc să-l potolesc, o să exagereze.

Paula aşteptă un comentariu din partea lui Stacy, dar nu
se întâmplă nimic. Şe ea avea impresia că Paula ar dori să-i facă o sugestie şi, la rândul ei, aştepta.

- Nu mai există nici un motiv ca el să nu participe la unele lucrări ale fermei, aşa că vreau să-i vorbeşti.

- Nu!

Refuzul izbucni de pe buzele lui Stacy, în timp ce privirea ei încărcată de fulgere se întoarse spre imaginea din oglindă a Paulei. în nici un caz nu va face ea primul pas spre Cord! îşi puse peria pe toaletă şi se duse la fereastră.

- N-ar folosi la nimic, declară Stacy. Travis şi cu mine am încercat deja adeseori, dar în zadar.

- Va trebui să mai încerci, zise Paula calm dar ferm.

- N-o să mă asculte. Ai face mai bine să-i sugerezi chiar dumneata.

- Poate că nu te va asculta, dacă încă mai crede că nu ai nevoie într-adevăr de ajutorul lui şi continui să-l tratezi cu condescendenţă. Dar este de ajuns să te privească omul, Stacy, ca să-şi dea seama cât eşti de surmenată. N-ai decât să spui că eşti obosită, că nu mai eşti în stare să-ţi asumi prea multă vreme o asemenea sarcină. Este un fapt indiscutabil.

Stacy se văzuse în oglindă. Cearcăne albăstrui îi subliniau ochii, ochi neînsufleţiţi, de un cafeniu fără strălucire în afara momentelor de furie. Obrajii supţi îi accentuau paloarea şi pe chipul ei nu mai exista nici cea mai neînsemnată expresie de fericire. Chiar şi pistruii risipiţi pe nasul ei mic îşi pierduseră farmecul.

Argumentele Paulei erau logice, dar Stacy nu se putu hotărî

v . . v 1 . w p p www

să accepte şi, cum i se părea meschin să refuze, prefera să taca.

- Stacy, ce-ai păţit? S-ar zice să nu vrei ca soţul dumitale să se restabilească total.

- Nu-i adevărat! protestă ea, răsucindu-se ca să dea ochii cu tânăra blondă.

- S-a întâmplat ceva între voi doi, nu-i aşa? Ce anume?

Stacy evită privirea pătrunzătoare.

- Va trebui să-l întrebi pe Cord, îi replică ea sec.

- Asta am şi făcut. Mi-a spus să nu mă amestec şi să-mi văd de treabă.

- Ei bine, acesta este şi răspunsul meu.

- Din partea dumitale nu-l accept. Nu-mi pasă dacă crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Singura mea grijă este Cord şi tot ceea ce este bine pentru el. Credeam că suntem de acord asupra acestui punct, oricare ar fi micile neînţelegeri meschine.

Privindu-şi mâinile împreunate tremurând, Stacy se revoltă împotriva acestui şantaj nedrept la adresa iubirii ei. Dintr-o răsuflare, murmură:

- Asta este şi singura mea grijă. Binele lui Cord.

- în cazul acesta, vorbeşte-i. Convinge-l să te uşureze de o parte din povară. Dă-i ceva de lucru ca să-l împiedici să-şi rumege toată ziua gândurile negre.

- Bine... Am să-i vorbesc mâine.

- Astă-seară, zise Paula cu autoritate. N-o să-ţi fie mai uşor dacă amâni pe mâine.

Stacy se întoarse brusc, înfruntând privirea albastră. Protestul furios care-i stătea pe buze fu

oprit de expresia severă de pe chipul Paulei. Fără să spună un cuvânt, o dădu pe aceasta la o parte şi coborî în camera lui Cord.

4« W • «l W V » T» • • W t l W A 1 t w

Ajunsă jos, curajul o părăsi. Privi cu şovăială uşa închisă, frângându-şi nervoasă mâinile. în fine se hotărî. Bătu uşor în uşă şi o deschise imediat, fără să mai aştepte permisiunea de a intra. Cord stătea în picioare fără cârje, la capătul patului cel mare în stil spaniol, cu mâinile încleştate de una din barele de fier forjat. Avea o expresie voluntară, hotărâtă, încăpăţânată. Dar când o văzu pe Stacy, îşi ridică arogant capul.

- Ce vrei?

Evitând privirea de gheaţă, ea se întoarse spre cârjele sprijinite de un fotoliu.

- Ce faci? murmură ea, alarmată de slăbiciunea evidentă a picioarelor lui.

Târând un picior, ridicându-l cu greu pe celălalt, Cord se întoarse spre ea cu un zâmbet ironic.

- Nu recunoşti mişcarea? zise el cu o notă de răutate. Este versiunea mea personală a mersului pe jos!

- Dar ai putea să cazi! strigă ea înţelegând dintr-o dată ce vrusese să spună Paula în legătură cu excesul de exerciţii.

în clipa aceasta, Cord încerca să depăşească limitele posibilităţilor lui. Se sprijini cu un şold de tăblia patului. Stacy văzu, după încordarea muşchilor braţelor, efortul pe care el îl făcea ca să se menţină în picioare. Era cu torsul gol şi picături de sudoare scânteiau pe părul negru şi fin de pe piept.

- îngrijorarea ta prefăcută nu mă interesează, zise el aspru. Spune-mi ce cauţi aici. Ştiu că nu dorinţa de a fi în compania mea te aduce.

Stacy deschise gura ca să respingă această acuzaţie dureroasă dar o închise la loc fără să spună nimic. Şi-ar fi pierdut vremea de pomană. El tot n-ar fi crezut-o.

- Am nevoie de ajutorul tău, mărturisi ea în sfârşit. O sprânceană neagră se ridică ironic.

- Pentru ce?

- Munca la fermă devine istovitoare pentru mine. Nu mai pot să mă ocup de toate, zise ea în grabă.

Aceste cuvinte conţineau mai mult decât un sâmbure de adevăr. Conducerea unei ferme era o ocupaţie cu „normă întreagă“, fără să mai pună la socoteală şi povara suplimentară a pregătirilor pentru vânzarea cailor.

- Dar ce s-a întâmplat? o ironiză Cord. Nu mai ai destul timp ca să te întâlneşti pe furiş cu Travis? Şi ai vrea să-ţi mai iau eu din sarcini?

Sarcasmul acesta fu pentru Stacy o lovitură aproape fizică. Se plimbă prin încăpere fără nici o ţintă, agitată, încercând să se elibereze de frustrarea şi durerea care o măcinau.

- Travis nu are nimic de-a face cu cererea mea, absolut nimic, îl asigură ea cu o voce scăzută şi nesigură.

- Ah, nu?

El o apucă cu brutalitate de încheietura mâinii şi o trase spre el. Contactul brusc cu trupul lui încordat îi tăie pentru o clipă răsuflarea. Cord îi dădu drumul la

mână şi o apucă de părul strălucitor pentru ai da capul pe spate. Ea îşi înăbuşi un ţipăt de durere când el o trase de păr atât de violent.

Văzu în faţa ei focul scânteietor din ochii lui Cord. Inima în piept îi bătea cu putere. El îi privea fix buzele umede şi întredeschise.

- Ia spune-mi, pasionata mea Stacy, Travis este un bun amant? scrâşni el lăsându-şi privirea să rătăcească pe gâtul ei întins. Când te mângâie, miauni pentru el ca o pisică?

Cu o furie nemiloasă, îi chinui gâtul şi buzele ca pentru a şterge orice urmă a mângâierilor altuia. Se opri lângă ureche şi îi muşcă cu cruzime lobul.

Prin venele lui Stacy începură să curgă flăcări ce făceau parcă să i se topească oasele. îşi lipi o mână de pielea caldă a umărului lui Cord, simţind sub degete muşchii lui încordaţi. îi respiră parfumul viril care-i trezea în simţuri o dorinţă familiară. Dar Cord nu era mânat de nici o dorinţă, ci doar de voinţa implacabilă de a-şi păstra ce-i al lui.

- Nu face asta, Cord, te implor...

Protestul ei fu repede înăbuşit de cruzimea cu care-i zdrobea buzele. Lăsându-se în voia lui, Stacy înţelese că nu-i putea rezista. Amarul adevăr era acela că ea îi dorea mângâierile chiar dacă ele erau inspirate de furie şi dispreţ.

în clipa când se abandonă braţelor lui, genunchii lui Cord nu mai rezistară. Fu obligat să-i dea drumul lui Stacy şi să-şi încleşteze mâinile de pat pentru a-şi uşura picioarele, încă prea slabe, de greutatea corpului lui. Spontan, Stacy făcu un gest spre el, înţelegând ce se întâmplă şi dornică să-l ajute.

- Dă-mi voie să te ajut.

Cord îi întoarse spatele, străduindu-se singur să-şi păstreze echilibrul.

- N-am nevoie de ajutorul tău! răcni el sălbatic. Pleacă!

Muşcându-şi buzele încă umflate de sărutul crud, Stacy
se retrase un pas. Apoi se întoarse şi alergă spre uşă.

- Şi ai putea să-i spui dragului tău Travis că n-ai reuşit să-ţi convingi soţul să se apuce de treabă ca să vă lase vouă mai mult timp pentru întâlniri!

Ajunsă la uşă, Stacy se întoarse.

- Pentru ultima oară, Cord, îţi spun că Travis nu are nici o legătură cu venirea mea astă-seară aici, zise ea cu o voce frântă de suferinţă. Licitaţia cailor are loc peste o săptămână. Eu nu mă pot ocupa singură de tot ce este de făcut. Am vorbit cu Paula şi ea spunea că dacă ai lucra ceva pentru fermă, asta n-ar compromite cu nimic recuperarea.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi puse mâna pe clanţă. Când s-o deschidă, îl auzi punându-i potolit o întrebare:

- Când ai vorbit cu Paula?

- Acum câteva minute. Este sus, zise Stacy dând drumul clanţei ca să-l poată privi în faţă. Ce importanţă are?

- A fost ideea ta sau a ei?

- Este o idee a Paulei, îi răspunse sincer Stacy. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că eu am nevoie de tine, Cord. Am spus o dată că nu voi accepta favoruri din partea ta, dar acum te rog. Nu pot conduce ferma fără tine... Ai putea măcar să te ocupi

de acte.

El păru să cântărească aceste cuvinte, să le pătrundă pentru a se convinge de sinceritatea lor, apoi ridică încet capul spre ea.

- Mă voi ocupa de registre. Si acum pleacă şi lasă-mă în pace.

începu din nou să meargă de-a lungul patului, susţinându-şi aproape toată greutatea cu braţele, dându-i de înţeles că întrevederea s-a încheiat.

Stiind că orice ofertă din partea ei de a-l ajuta va fi categoric respinsă, Stacy ieşi din încăpere. Urcă scara cu capul plecat, trecu prin faţa camerei sale şi se duse spre cea a Paulei. Uşa era întredeschisă.

- Cord a acceptat să mă ajute, zise ea simplu.

- Stiam că vei putea să-l convingi.

Stacy zâmbi amar. Simţea că faptul că pomenise numele Paulei avusese mai multă greutate pentru Cord decât propria ei chemare în ajutor. Fără să-i mai răspundă, se întoarse în camera ei solitară. Trupul îi era încă bântuit de amintirea trupului lui Cord. în noaptea aceea, ca şi în următoarele două, nu-şi găsi odihna.

*

* *

Obosită, Stacy împinse uşa casei, întrebându-se de ce se mai ostenise să se întoarcă pentru prânz. Oricum, era prea obosită ca să-i mai fie foame şi se simţea la fel de fragilă ca o coajă de ou.

Auzi în birou un foşnet de hârtii. Uşa era deschisă şi bănui că soţul ei lucrează. Grăbind pasul, se strădui să se strecoare fără zgomot în vestibul. Nu voia să-l vadă acum când era atât de vulnerabilă la

înţepăturile lui crude.

- Stacy! Vino încoace!

Ordinul lui imperativ o făcu să tresară. Ezită, apoi se apropie de uşă. El era aşezat la birou, trăsăturile fiindu-i crispate de furie.

- Ce doreşti? întrebă ea pe un ton repezit vrând să-i dea de înţeles că are treabă.

- Să-mi explici asta! strigă el fluturând un teanc de hârtii pe care le aruncă pe colţul biroului ca ea să le poată examina.

Stacy ar fi vrut să fugă cât mai repede de aici dar, îndreptându-şi cu hotărâre umerii, intră în încăpere şi luă hârtiile. Era catalogul mânjilor pur-sânge propuşi pentru vânzare.

- Ce vrei să-ţi explic? murmură ea după ce se asigură ca nu se strecurase nici o greşeală.

- De ce sunt puşi în vânzare cei doi mânji proveniţi de la armăsarul lui Lye Masters?

Stacy făcu un gest vag şi derutat.

- Nici eu nici Travis nu am considerat că este bine să-i păstrăm. Avem deja şi noi doi armăsari de doi ani pentru reproducere, fără să mai vorbim despre cel cumpărat de tine anul trecut. Şi nu vorbesc nici de ceilalţi doi pe care deja îi folosim.

El scrâşni din dinţi cu un aer ameninţător.

- Tu ştiai că vreau să infuzez un sânge proaspăt de Malpais în caii mei. Ţineam neapărat să păstrez aceşti mânji departe de iapa lui Cutler.

- De unde naiba voiai să ştiu? protestă Stacy furioasă. Crezi cumva că-ţi pot citi gândurile?

- Ţi-ar fi fost de ajuns un pic de bun-simţ!

- Te-am rugat să mă ajuţi să aleg mânjii propuşi pentru vânzare! strigă ea ca să se apere, cu nervii încordaţi, incapabilă să mai suporte furia lui Cord. Travis ţi-a spus că nu se pricepe la cai de rasă. Ai refuzat să ne ajuţi, aşa că n-ai de ce să-mi faci scandal dacă pe listă se află cai pe care tu nu voiai să-i vinzi. Este vina ta!

- Cum să fi putut eu bănui că vei face o asemenea prostie? strigă Cord reluând catalogul.

Lacrimile se revărsară din ochii lui Stacy.

- Nu mai pot face nimic care să-ţi fie pe plac, zise ea cu o voce gâtuită. Dacă crezi că eu conduc ferma atât de deplorabil, n-ai decât să te ocupi tu însuţi! Eu îmi dau demisia!

întorcându-i spatele, ea ieşi alergând, aproape orbită de lacrimi, cu mâna pe gură pentru a-şi înăbuşi suspinele care o sufocau.

- Stacy! întoarce-te! urlă Cord.

Ea însă trânti uşa de la intrare. Fuga ei nebună o conduse în josul pantei ce cobora spre grajduri. Trânti la perete uşa şelăriei, luă din cui un ham, apoi îşi luă şaua şi pătura. Fără să-i pese de greutatea harnaşamentului, se îndreptă repede spre ţarc dar nu zări nicăieri iapa murgă.

Dintr-o împrejmuire alăturată, separat de ceilalţi, o întâmpină un nechezat blând. Stacy întoarse capul şi văzu armăsarul roib. Acesta îşi întinse gâtul delicat peste bara superioară a ţarcului, cu ochii lui calzi aţintiţi asupra ei, cu urechile ciulite.

- Diablo... murmură Stacy, luând pe loc o hotărâre şi intrând în ţarc.

Cuminte, superbul cal îşi frecă botul catifelat de

braţul ei, îi muşcă în joacă mâneca atunci când ea împinse poarta. El îşi lăsă capul fără să protesteze pentru ca să accepte frâul şi bătu aerul cu coada-i lungă, mulţumit, atunci când ea îi aruncă pătura peste care se punea şaua.

Câteva minute mai târziu, Stacy punea piciorul în scară şi sărea în şa, dându-i în gând cu tifla interdicţiei lui Cord de a călări armăsarul nervos. Simţind în spate greutatea stăpânei sale, roibul tropăi vesel, ridicând un nor de praf.

Alunecându-şi mâna liniştitoare pe gâtul curbat, Stacy îl întoarse spre poarta ţarcului. Reuşi să vadă cu coada ochiului alergând şchiopătat spre ea o siluetă hotărâtă s-o intercepteze. Se aplecă într-o parte ca să deschidă poarta, dar Hank i-o luă înainte.

- O să coborâţi imediat de pe cal!

Ţinea cu putere poarta, încruntat, convins că ea îşi pierduse complet minţile.

- Dă-te la o parte, Hank, îi ordonă ea.

- Ştiţi bine că nu trebuie să călăriţi acest armăsar.

- Este calul meu şi fac ce vreau.

Stacy îndemnă uşor cu călcâiele calul până ce acesta împinse poarta ţarcului. îl ajută şi ea cu mâna.

- Dă-te la o parte, Hank!

- Stăpânul a dat ordine stricte ca nici unul dintre noi s' nu vă lase să încălecaţi!

Apăsă cu toată puterea ca să ţină poarta, dar forţele reunite ale armăsarului şi călăreţei erau de neînvins. Calul văzu deschizătura îngustă şi împinse ca s-o

lărgească.

- Nu-mi pasă ce zice „stăpânul“! strigă Stacy.

Calul reuşi să-l răstoarne pe Hank şi porni în galop. Stacy nu avu la dispoziţie decât o secundă ca să-şi întoarcă privirea şi să se asigure că bătrânul se ridica de jos fără probleme. După aceea, îşi concentră toate eforturile ca să-şi stăpânească armăsarul.

Ferindu-l cu grijă să nu treacă pe lângă celelalte ţarcuri, îl conduse înspre casă şi spre poteca întortocheată care-i va duce în câmpia imensă.

în fiecare clipă, calul ţinut în frâu ameninţa să sară. Frâul aproape că-i tăiase palmele lui Stacy care se străduia să-l ţină cu putere.

Cord era în faţa casei când roibul cobora panta. Zări o clipă privirea lui Stacy care se străduia să domine calul, şi începu să urle ordine rândaşilor care se aflau prin preajmă. Stacy îl văzu agitându-se şi zâmbi la gândul furiei soţului ei care o văzuse pe calul pe care-i interzisese să călărească.

Bucuria ei însă fu de scurtă durată. Avea nevoie de toată concentrarea ca să poată stăpâni armăsarul nervos. De multă vreme Diablo nu mai simţise gustul libertăţii şi acum era hotărât să profite la maximum. Lipsa somnului, slăbirea în greutate, îi scăzuseră însă puterile lui Stacy şi muşchii ei începură să tremure din cauza efortului pe care-l făcea pentru a menţine armăsarul într-un ritm rezonabil.

Scuturându-şi cu putere capul, roibul reuşi să

slăbească strânsoarea hamurilor şi prinse zăbala în dinţi. Dintr-un salt, porni într-un galop nebun, îndepărtându-se de alee ca s-o ia spre imensa câmpie vălurită ce ducea spre munte.

Vântul puternic îi tăia răsuflarea lui Stacy. O apucă ameţeala şi-şi cufundă faţa în coama bogată, cramponându-se de oblâncul şeii ca să nu cadă. Ferindu-se de arbuştii de smochini, zburând pur şi simplu peste tufele de salvie şi iarbă mare, armăsarul galopa într-un adevărat extaz, îmbătat de viteză şi de libertate.

De bine - de rău, Stacy reuşi să se ţină în şa pe calul înfierbântat, uitând de galopul lui nebunesc, gândin- du-se doar cum să facă să nu cadă. Abia când calul mai încetini într-un trap sacadat, abia atunci ea remarcă peisajul din jurul ei. Se aflau la kilometri distanţă de casă. Flancurile calului se săltau în timp ce el îşi sufla cu putere praful ce-i intrase în plămâni. Până la urmă, consimţi să se supună presiunii hăţurilor şi se opri.

Tremurând toată, Stacy se lăsă să alunece din şa, cu o mână continuând să ţină hăţurile. Genunchii i se înmuiarâ şi se prăbuşi pe pământ. Diablo nu se clinti; fericit, smulgea şi rumega cu poftă tufele mari de iarbă. în clipa aceea, lui Stacy îi era absolut indiferent dacă el stă sau încearcă s' fugă. Ea rămase întinsă pe pământ, simţind cum încet-încet îşi recapătă puterile.

Dar trecu mai bine de o oră până când fu în stare să urce din nou în şa şi să pornească spre casă.

Capitolul 10

Stacy şi Diablo erau amândoi epuizaţi şi năduşiţi leoarcă atunci când ajunseră în apropierea fermei. Făcură un popas lângă gardul din fier forjat al cimitirului familial situat în vârful unui deluşor, în partea de vest a casei, şi tânăra femeie contemplă cu indiferenţă activitatea ce se desfăşura la picioarele ei. Ocolul mare pe care-l făcuse ca să se poată orienta după cursa nebunească făcută călare o aducea la fermă pe un alt drum.

Camioneta verde a lui Travis era trasă pe aleea din faţa casei, cu portiera deschisă. Silueta cu umeri largi ce stătea sprijinită de ea era fără îndoială cea a administratorului. îl recunoscu uşor pe Cord, sprijinit în cârje şi privind în direcţia în care dispăruse Stacy. Paula era şi ea aici, cu mâinile în şolduri, într-o atitudine îngrijorată.

Stacy înţelese că se organizase o echipă de salvare care plecase în căutarea ei. Probabil că Travis era în legătură cu echipa prin radioul de pe maşină. Ea se gândi că nu se întâlnise cu salvatorii pentru că, la întoarcere, o luase pe alt drum.

îndemnându-şi uşor cu pintenii roibul, coborî încet spre grupul din vale, fără să se gândească la inevitabila furie a lui Cord care o aştepta să se întoarcă. Se simţea invulnerabilă la orice în afară de oboseala care o istovise.

Se afla încă la vreo treizeci de metri când Travis se întoarse şi o zări. Se îndepărtă rapid de camionetă, spunându-le ceva celorlalţi doi. Cord tresări şi întoarse repede capul.

Travis alergă în întâmpinarea lui Stacy şi prinse hăţurile în apropierea zăbalei. Diablo îşi scutură capul, iritat de contactul cu mâna unui bărbat. Travis nu-i dădu atenţie, preocupat mai mult de aspectul răvăşit al lui Stacy. Aceasta încă avea pământ şi frunze uscate pe umerii şi mânecile cămăşii bărbăteşti în care era îmbrăcată.

- E-n regulă, Stacy?

- Da, răspunse ea cu un zâmbet slab.

înnodând hamurile de oblâncul şeii, îşi scoase piciorul stâng din scară şi-şi trecu piciorul drept peste gâtul calului ca să se lase să alunece în jos. Dar deja mâinile lui Travis o apucaseră de talie ca s-o coboare din şa. Ea se clătină o clipă spre el înainte să-şi regăsească echilibrul.

Fără să vrea, întâlni privirea acuzatoare a lui Cord şi se îndepărtă de Travis.

- Ia armăsarul şi du-l de aici, Travis, ordonă Cord. Iar în privinţa ta, Stacy...

Vocea lui surdă avea ceva ameninţător în ea. Paula îi puse o mână liniştitoare pe braţ.

- Las-o în pace, Cord, murmură ea văzând expresia istovită de pe chipul lui Stacy. Este lac de apă şi epuizată. Are nevoie acum de un duş bun şi de un pic de odihnă, nu de o dojană.

Un muşchi tresări convulsiv pe maxilarul lui Cord, ca şi cum n-ar fi fost pe deplin convins de aceste cuvinte. înainte ca el să-şi poată termina fraza întreruptă, Paula îl depăşi şi o cuprinse pe Stacy pe după umeri ca s-o conducă spre casă.

în alte împrejurări, Stacy s-ar fi revoltat, dar se simţea mult prea extenuată ca să se mai formalizeze

pentru această atitudine protectoare. Aproape că nici nu-i păsa că fusese salvată de furia lui Cord. Era parcă amorţită dincolo de orice capacitate de reacţie.

Jetul de apă puternic al duşului înlătură această lipsă de sensibilitate. înfăşurată într-un halat de baie, privea pe fereastra camerei sale la întoarcerea echipei de salvare, chemată înapoi probabil de Travis sau Cord.

O surprinseră remuşcările la gândul că aceşti oameni îşi lăsaseră treburile la o parte ca să plece în căutarea ei. Făcuse un gest de provocare puerilă încălecând pe Diablo.

Dinspre scări, ajunse până la ea un zgomot deosebit. îşi întoarse capul cu o curiozitate distrată. Zgomotul încetă în dreptul uşii ei şi înţelese dintr-o dată că era Cord. O clipă mai târziu, uşa se deschise şi el apăru, cu chipul întunecat de norii negri de furtună ai furiei.

- Credeai că dacă rămâi în camera ta, vei evita înfruntarea cu mine? întrebă el.

Ea îşi scutură uşor capul şi se întoarse spre fereastră. îi revenea toată gama de senzaţii dureroase încercate până acum.

- Ai încălecat dinadins pe calul acesta, ştiind ce cred eu despre asta, nu-i aşa?

Vocea aspră şi acuzatoare a lui Cord îi răni din nou nervii abia liniştiţi.

- Da, mărturisi ea încet.

- îţi dai seama că ai fi putut să te răneşti grav? Si să nu-mi spui mie poveşti că ştii tu să stăpâneşti armăsarul acela,
pentru că l-am văzut ducându-te în galop, cu zăbala

între dinţi.

- Dar nu mi s-a întâmplat nimic, protestă ea cu un calm aparent.

- Nu asta-i problema!

Exasperată, ea se întoarse spre Cord.

- Atunci să nu mai vorbim! Faptul este consumat şi recunosc că am fost o proastă. Am... Am fost nervoasă, atâta tot.

- Ai dreptate, faptul este consumat. Şi ea nu se va mai repeta. Diablo va părăsi această fermă înainte de căderea serii.

Trecură câteva clipe bune până ce această declaraţie pătrunse în mintea lui Stacy. Când o înţelese, tresări.

- Ce vrei să spui?

- îl vând. Nu vreau să mai trec niciodată prin ce am trecut astăzi!

- Nu ai dreptul, nu-i al tău! strigă Stacy cu furie. Diablo îmi aparţine!

El îi zâmbi cu superioritate şi sigur pe sine.

- Ferma îmi aparţine. Tu însăţi mi-ai predat conducerea ei azi-dimineaţă. Şi eu nu vreau să mai am acest armăsar pe domeniul meu. Poţi să te opui vânzării, dar nu şi voinţei mele.

- Cum poţi să faci aşa ceva?

- Tu cum ai putut să faci ceea ce ai făcut?

- Ti-am spus că eram enervată.

- Atunci eu trebuie să înţeleg că data viitoare când vei avea nervi ai să pleci iar în galop, ca să-ţi rupi protesteşte gâtul?

- Nu-l poţi vinde, este al meu, repetă Stacy.

- Nu va mai petrece nici o noapte la această

fermă, repetă Cord cu tot atâta hotărâre ca şi Stacy.

- Dacă pleacă, voi pleca şi eu! îl ameninţă ea.

Pentru ca să dea mai multă credibilitate cuvintelor sale, ea se îndepărtă de Cord cu o mişcare provocatoare, dar imediat o menghină puternică îi apucă încheietura mâinii şi o trase spre el.

- N-ai să pleci de aici!

Având mâna cealaltă ocupată să ţină cârja pentru a putea rămâne în picioare, Cord nu avu un alt mijloc de a o opri pe Stacy să-l pălmuiască cu cealaltă mână. Pe faţa lui bronzată rămaseră urmele albe ale degetelor ei, care apoi se înroşiră încet. încremeni o clipă, crezând că el i-o va plăti la fel.

Dar impasibil, cu chipul împietrit, Cord se îndreptă cu greu spre uşă. în prag îşi întoarse capul şi cărbunii aprinşi ai ochilor lui o arseră pe tânăra femeie.

- N-am să te las să pleci, aşa că nu încerca...

Nu era un avertisment ci o declaraţie fără echivoc.

După ce uşa se închise în urma lui, Stacy se lăsă să cadă pe pat, frecându-şi încheietura dureroasă a mâinii. După o vreme, se întoarse la fereastră şi aşteptă să vadă dacă într-adevăr Cord se va debarasa de Diablo.

Dacă o va face, ea nu mai ştia cum să reacţioneze. Se temea că furia îi adusese pe amândoi într-un impas din care mândria îi va împiedica şi pe unul şi pe celălalt să bată în retragere.

Pe alee nu se zărea nici o activitate; nici o mişcare de vehicule sau vreun furgon, iar Stacy speră că soţul ei se răzgândise. în clipa aceea, o mişcare aproape imperceptibilă a clanţei îi atrase atenţia.

Foarte încet, uşa se întredeschise. Stacy aşteptă, încordată. Apăru căpşorul brunet al lui Josh.

- Eşti bolnavă, mamă? întrebă el.

- Nu, dragul meu, nicidecum, răspunse ea cu un surâs tandru. Poţi să intri.

El ezită.

- Maria mi-a spus că nu trebuie să te deranjăm, şi atunci eu am crezut că eşti bolnavă.

- Sunt doar foarte obosită şi am vrut să mă odihnesc puţin.

Josh făcu doi paşi în încăpere, cu privirea curioasă şi scânteietoare.

- Şi acum, gata, eşti odihnită?

- De ce mă întrebi?

- Pentru că nu prea am ce face. M-am gândit că poate găseşti tu ceva.

Privind ochii plini de speranţă ai fiului său, Stacy îşi dădu seama că în ultima vreme îi acordase foarte puţin timp. îşi promise să repare această neglijenţă. Şi de ce nu imediat?

-Ai cumva să-mi faci vreo propunere anume? îl tachină ea.

- Păi... Am putea juca base-ball?

- Ce-ai zice de ceva mai puţin obositor, să ne dăm în leagăm, de exemplu?

- De acord.

- Dă-mi cinci minute să mă îmbrac şi cobor, îi promise Stacy.

Vesel, băieţelul ieşi din încăpere. Stacy se grăbi să-şi pună un şort şi un tricou. Deschise uşa, se mai întoarse o clipă spre fereastră apoi ieşi pe culoar,

gândindu-se că are tot timpul să afle ce va face Cord cu Diablo. Nu-şi dorea decât să-şi poată amâna pe mai târziu propria hotărâre.

Fu o după-amiază lipsită de griji pe care Stacy şi-o petrecu jucându-se cu Josh, împingându-l cu leagănul din ce în ce mai sus, ascultându-i ţipetele de bucurie. Când se întoarseră spre casă, ea îi ciufuli părul şi-i propuse:

- Du-te şi vezi dacă Maria are ceva rece de băut.

- Şi prăjiturele?

- Si prăjiturele. O să le gustăm pe verandă. Poţi s-o ajuţi şi tu pe Maria să le aducă, nu-i aşa?

- Bineînţeles!

Plecă alergând spre uşa glisantă în timp ce Stacy se aşeză cu un oftat de mulţumire în şezlong. Josh lăsase uşa deschisă. Uşor iritată de acest lucru, Stacy se ridică s-o închidă.

Zgomotul surd al unei căzături îi întrerupse gestul. Dându-şi seama că se auzise dinspre birou, se repezi în salon, speriată de gândul că Cord o fi căzut.

Nu era singura care se speriase pentru că o zări şi pe Paula alergând deja în vestibul. Graba tinerei blonde îi dădu aripi lui Stacy. O urmă fără vreo speranţă că va ajunge prima lângă Cord. Când ajunse şi ea în vestibul, Paula dispărea deja pe uşa biroului. O auzi exclamând cu o voce prefăcut supărată:

- Dragul de tine! Prostuţule! Ce ai încercat să faci?

Cuvântul tandru spus inconştient de Paula o făcu pe
Stacy să-şi încetinească pasul. O străbătu un fior rece şi avu impresia că inima va înceta să-i mai bată.

- Am vrut să iau nişte hârtii din clasor, mormăi

Cord cu o voce joasă şi gâfâită, ca şi cum ar fi făcut un efort.

- Da, ai vrut să le iei fără să te ajuţi de cârje, îi reproşă Paula. Când o să-ţi intre odată în cap că trebuie să acţionezi pe etape? în curând vei putea merge, cu condiţia să nu-ţi rupi vreun picior înainte. Te-ai lovit rău?

Stacy se opri lângă uşă de unde putea să vadă o parte a încăperii. Roasă de gelozie, o privi pe tânăra blondă îngenuncheată lângă Cord; contrastul dintre capul brunet al lui Cord şi părul blond al Paulei îi strânse inima.

- Nu sufăr decât de o mândrie foarte grav rănită, răspunse el ridicându-se într-o poziţie semişezândă, sprijinit într-un braţ, încercând să-şi convingă picioarele neascultătoare să-l susţină.

- Aşteaptă, lasă-mă să te ajut, zise Paula.

Fără să mai aştepte acordul lui Cord, îşi trecu un braţ pe după umerii lui. Unindu-şi eforturile, reuşiră. El se mai clătină puţin până să-şi găsească echilibrul.

Inima lui Stacy era sfâşiată de gheare ascuţite. Paula era atât de înaltă încât vârful capului ei ajungea la înălţimea ochilor întunecaţi ai lui Cord. Gura ei cărnoasă atingea bărbia lui voluntară.

Erau înlănţuiţi, Cord sprijinindu-se de umerii tinerei femei, atât de aproape încât lacrimi de furie neputincioasă îi umplură ochii lui Stacy. Când îşi văzu soţul zâmbind cu atâta căldură şi privind în adâncul ochilor albaştri, îşi ţinu respiraţia ca să nu ţipe de durere.

- Nu există două în lume ca tine, Paula, zise el.

- Sunt încântată că în sfârşit recunoşti, îi replică

ea pe un ton lejer.

- Oh, am recunoscut asta de multă vreme. Dar n-am vrut să-ţi spun nimic până acum.

Capul Paulei se înclină ca şi cum ar fi privit covorul. Stacy cunoştea puterea farmecului lui Cord, mai ales într-o asemenea apropiere. El îi prinse bărbia Paulei cu două degete şi îi înălţă capul, întorcându-i faţa spre el.

- Am să-ţi fac o mărturisire... Nu cred că te voi da afară după ce se vor sfârşi toate astea.

- Uşurel, îl avertiză Paula cu o voce uşor răguşită, altfel s-ar putea să te cred pe cuvânt.

Cord dădu din cap zâmbind.

- Vei fi binevenită în casa mea atât cât vei dori.

Paula păru să-şi ţină respiraţia, apoi râse un pic nervos.

- Poate că va avea şi Stacy un cuvânt de spus în legătură cu instalarea unei alte femei în casă.

Imediat, frumoasele trăsături aristocratice ale lui Cord se aspriră, buzele i se strânseră. O expresie îngândurată îi înceţoşă privirea şi dădu drumul bărbiei Paulei.

- Da... Cu condiţia ca Stacy să mai fie aici...

Retrăgându-se din uşa biroului, Stacy aproape că se târî
până pe verandă. Mergea clătinându-se, gânduri confuze îi năvăleau în minte. Enigmatica declaraţie a lui Cord îi
răsuna cu mii de ecouri în minte, fără ca semnificaţia ei să-i devină prea clară. Singura certitudine pe care aceste cuvinte i-o inspirau era că soţul ei considera

ca o posibilitate foarte reală plecarea ei. Rămânea de văzut dacă va pleca de bunăvoie sau îndemnată de soţul ei.

*
* *

Timp de două zile, Stacy rătăci fără nici o ţintă, aşteptând cu groază sentinţa. Diablo era încă în ţarcul lui. Ea nu avea curajul să-l întrebe pe Cord dacă revenise asupra hotărârii lui de a-l vinde. Se temea prea tare de o asemenea confruntare.

Toţi cei de la fermă se aflau într-o activitate febrilă pentru a pregăti licitaţia de sâmbătă, peste doar două zile. Numai Stacy şi Paula nu aveau nimic de făcut. Nervii lui Stacy nu suportau compania femeii care-i fura dragostea lui Cord în timp ce îl punea pe picioare.

încântătoarea casă veche a fermei, cu pereţii ei albi şi acoperişul din ţiglă roşie, deveni o închisoare sufocantă din care ea trebuia să evadeze câte puţin în fiecare zi.

Se duse la cumpărături în Mac Cloud, aproape numai ca să fugă din atmosfera ameninţătoare a casei.

Josh o trase de mână.

- Mi-e foame, mamă.

Stăpânindu-şi un oftat, Stacy se uită la ceas. Era curând ora prânzului. Ştia că Maria îi aşteaptă, dar n-avea nici un chef să se întoarcă acasă atât de devreme.

- Ti-ar plăcea să mâncăm la un restaurant, aici, în oraş, în loc să ne întoarcem acasă?

- Daaa! Genial! strigă Josh, încântat.

Când intrară în sala restaurantului, dădu cu ochii imediat de un chip familiar printre toţi aceşti oameni ai pământului. Josh şi Stacy îl zăriră în acelaşi timp.

- Priveşte, mamă, Travis este acolo!

Vocea copilului făcu să se întoarcă mai multe capete, inclusiv cel al lui Travis. Se ridică în timp ce Josh îşi smulse mâna din cea a mamei sale pentru a alerga spre el. Stacy ar fi vrut s' evite privirea perspicace a administratorului, dar îşi urmă fiul.

- Salut, Josh, zise el râzând înainte de a ridica ochii spre ea. Bună ziua, Stacy.

- Bună, Travis, răspunse ea cu o voce pe care o voia calmă. Nu ne aşteptam să te întâlnim aici.

- Aveam de cumpărat ceva din oraş şi m-am gândit s' mănânc înainte să mă întorc acasă. Vreţi să veniţi să staţi cu mine? le propuse el arătându-le scaunele goale de la masa sa.

Ar fi fost nepoliticos să-l refuze, aşa că Stacy acceptă, dar fără tragere de inimă.

Travis îşi făcuse deja comanda. După ce chelneriţa veni să ia comanda şi pentru ea şi Josh, Stacy începu să se joace nervoasă cu tacâmurile până ce simţi că Travis o observă. îşi ascunse repede mâinile sub masă, pe genunchi, şi se strădui să rupă tăcerea stânjenitoare.

- Cum mai merge treaba la fermă?

Era o întrebare stupidă, dar adevărul era că Stacy nu mai era la curent cu nimic de mai bine de o săptămână.

- Foarte bine, răspunse Travis. Cord a reluat totul în mână, ca şi cum n-ar fi lipsit niciodată.

- Cu atât mai bine... A... a mai spus ceva de

plecarea ta?

- Nu în mod direct. Spune că deocamdată are nevoie de picioarele mele.

- îmi pare rău că nu ţi-am spus dinainte că îi voi preda conducerea fermei, murmură Stacy plecându-şi privirea stânjenită.

- Am înţeles că a fost o hotărâre subită. Cum mai stau lucrurile între voi?

- N-am mai vorbit deloc, murmură ea, ceea ce era puţin spus. înainte îmi ocupam timpul cu ferma. Acum o face el.

îl privi pe Josh care îşi răsfoia cartea de colorat pe care i-o cumpărase. Evita cu grijă privirea pătrunzătoare a bărbatului din faţa ei.

- Si încă mai trebuie să-şi petreacă mult timp cu Paula, adăugă ea.

- Sper că nu mai crezi totuşi că...

Chelneriţa sosi, întrerupând astfel remarca iritată a lui Travis.

Josh îşi concentră toată atenţia asupra mâncării, iar Travis nu mai putu continua acest subiect de discuţie, spre marea uşurare a lui Stacy. Trăncăneala necontenită a fiului său o făcu să nu bage de seamă că ea nu participa la discuţia însufleţită care urmă.

- Acum te întorci la fermă, Travis? întrebă puştiul când ieşiră toţi trei din restaurant.

Travis îşi puse pe cap pălăria Stetson prăfuită şi îi zâmbi.

- Ei, da, trebuie să mă întorc la muncă.

- Si noi ne întoarcem, declară categoric Josh.

Stacy nu avea ce să mai spună. Epuizaseră toate magazinele şi interesul lui Josh pentru această

plimbare scăzuse. Nu-i putea cere fiului său să înţeleagă că ea nu era deloc grăbită să se întoarcă acasă. Era căminul lor, chiar dacă ea începea să nu se mai simtă în largul ei acolo.

- Unde ai parcat maşina? întrebă Travis întorcându-se spre Stacy.

- Lângă fabrica de cherestea.

- Şi a mea este tot pe-acolo. Hei, Josh, vrei să faci o plimbare călare până la maşină?

Băiatul acceptă bucuros şi Travis îl urcă pe umeri.

- Uşurel! fii atent la pălăria mea şi nu mă strânge de gât,

A» *t~r4.*

îi spuse Travis.

Cu copilul care râdea în hohote cocoţat pe umerii lui, Travis porni spre fabrica de cherestea ţinând bine picioruşele ce atârnau pe pieptul lui.

- Diii! Diii! striga Josh săltând pe umerii largi ai administratorului.

- Potoleşte-te, altfel te arunc din şa, îl ameninţă Travis. Stacy râse de expresia speriată de pe chipul fiului

său care se cramponase cu mânuţele de gâtul musculos înainte să priceapă că Travis glumise. Când tocmai coborau de pe trotuar ca să traverseze, o maşină mică verde încetini şi se opri în dreptul lor, blocându-le trecerea.

Lui Stacy i se tăie răsuflarea când văzu în faţa ei masca îngheţată şi impenetrabilă a lui Cord. Era aşezat în faţă, în spaţiul strâmt de lângă şofer, şi-l privea fix pe bărbatul care-i ducea pe umeri fiul.

- Te credeam la fermă, Travis, mormăi el.

- Aveam ceva de cumpărat din oraş, răspunse administratorul fără să se tulbure şi ridicându-l pe Josh de pe umeri ca să-l pună jos.

Stacy îl admiră că nu lua în seamă acuzaţia abia voalată a lui Cord. Pe ea, expresia soţului ei o făcea să se înfioare dar pe Travis nu părea să-l tulbure. Fără îndoială că se

1 » : W W W A W · 1 · P i A A

obişnuise să rămână indiferent în asemenea împrejurări, după ce lucrase ani de zile pentru un stăpân cum era vecinul lor Colter Langston.

Gândurile lui Stacy reveniră brusc la realitate când privirea lui Cord se îndreptă asupra ei. Părea s-o acuze fără cuvinte că avusese întâlnire cu Travis.

- Ne-am întâlnit din întâmplare la restaurant, zise ea imediat, enervată că simţise nevoia să se justifice.

La volan se afla Paula. Aceasta se aplecă uşor în faţă ca să-i privească pe cei trei de pe trotuar.

- Ai făcut cumpărături, Stacy? întrebă ea.

- Da.

- Ce-ai cumpărat?

Cord îşi aţintise privirea pe sacoşa de plastic din mâna lui Stacy. Aceasta se crispă instinctiv.

- O carte de colorat pentru Josh, bolborosi ea.

- Si asta ţi-a luat toată dimineaţa?

- N-am găsit ce căutam, se apără ea fără convingere, ştiind bine că nu căutase de fapt nimic special.

- După o dimineaţă atât de inconsistentă, este un noroc că ai dat din întâmplare peste Travis şi că n-ai fost obligată să mănânci singură... zise Cord cu o ironie dispreţuitoare.

- Da, într-adevăr...

Stacy îşi ridică trufaş bărbia şi părul lung mătăsos îi săltă pe umeri. Cum se simţea în defensivă, crezu de cuviinţă să treacă la atac:

- Dacă ştiam că tu şi cu Paula veţi veni în oraş, v-aş fi aşteptat să mâncăm împreună!

- Cord trebuia să facă nişte analize, îi explică Paula, şi Bill era prea ocupat ca să vină la fermă.

- Atunci, înseamnă că n-aţi mâncat.

Stacy fu bucuroasă să-şi poată alunga din minte imaginea soţului ei şi a Paulei mâncând în intimitate.

- Ba da, Mary ne-a convins să rămânem la ei la masă.

Mâna lui Stacy strânse cu atâta putere mânerul sacoşei
de plastic încât îşi rupse o unghie. Iată deci că Paula îi lua locul şi pe lângă Mary, prietena ei cea mai bună! Gândul acesta o scoase din sărite.

- Ah, foarte bine, murmură ea cu o voce gâtuită.

- Acum, ne întoarcem la fermă.

- Şi noi.

Cu bună-ştiinţă, Stacy se asocia oarecum cu Travis, fără să-i pese de privirea ucigătoare a soţului ei.

- Bine, atunci pe curând.

Şi Paula demară făcându-le cu mâna. Stacy făcu un efort ca să-i poată răspunde la salut printr-un gest natural.

îl luă apoi pe Josh de mână şi traversă strada. Travis mai întârzie o clipă pe trotuar ca să urmărească cu privirea mica maşină sport ce se îndepărta, apoi veni şi el alături de ei.

- Când lui Cord îi intră în cap o idee, nu i-o poţi scoate prea uşor, mormăi el.

Stacy ştia că el făcea aluzie la legătura imaginară dintre ea şi Travis pe care şi-o închipuia Cord, dar nu făcu nici un comentariu. în fond, nu era nimic de spus.

Capitolul 11

Stacy zâmbi trist. Căpşorul brunet pe perna albă părea atât de liniştit, atât de fericit! Genele lungi şi negre se odihneau pe obrajii aurii ai lui Josh. Protestase vehement
A v v v | 1 w i v 1 1 t A i .
până să vrea să se culce după-amiază, dar adormise înainte ca mama lui să sfârşească de citit prima pagină din cartea de poveşti.

Ieşi închizând fără zgomot uşa în urma ei, gândindu-se că ar da orice ca să poată dormi şi ea măcar o noapte, atât de liniştită şi calmă ca un copil. Dar uneori chiar şi copiii aveau coşmaruri...

în timp ce cobora scara, auzi cârjele lui Cord în vestibul. încremeni când îl văzu apărând la picioarele scării, cu privirea ridicată spre ea, cu sprâncenele încruntate.

- Stii cumva unde este Travis? o întrebă el sec.
- Nu.
- Credeam că nu-l pierzi din ochi! zise el ironic.
- Tu crezi multe lucruri care nu sunt adevărate, îi replică ea reîncepând să coboare.
- Iar tu eşti absolut inocentă, nu-i aşa?
- Exact la fel ca tine!
- Ce vrei să spui? bombăni el.
- Ghiceşte singur.

Iritată că se lăsase antrenată într-o discuţie stupidă plină de subînţelesuri, Stacy trecu prin faţa lui ca să se ducă în salon. Dar Cord o apucă de braţ şi o făcu să se întoarcă.

- Nu fugi de mine!
- Cum aş îndrăzni? ripostă ea. Ar fi ceva de

neconceput! Sunt una dintre proprietăţile tale, nu-i aşa? Mă ţii lângă tine numai pentru că fac parte din decor, sau pentru a salva aparenţele?

- în nici un caz pentru că faci parte din decor, îi replic' el măsurând-o din cap până-n picioare. N-ai mai rămas decât piele şi os. Te transformi în sperietoare.

Dispreţul acesta pentru aspectul ei fizic o răni profund.

- Mă topesc de dragoste pentru tine.

Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte ca ea să le poată reţine.

- Te topeşti mai degrabă de dorinţa de libertate! Nu-i aşa? Recunoaşte, Stacy! Vrei să fii liberă, nu-i aşa? Eliberată!

Strângându-şi cârjele sub braţe el o apucă de mână, o strânse dureros şi o scutură.

Eliberată de ce? gândi ea descumpănită. Eliberată de dragostea căreia el nu-i răspundea? Eliberată de chinul de a-şi imagina ce făcea Paula şi el când rămâneau singuri? De suferinţa unei inimi zdrobite?

- Da, da, da! strigă ea violent agitându-şi în acelaşi timp capul pentru a nega.

El îşi crispă şi mai mult degetele pe braţul ei, oprindu-i circulaţia. Stacy îşi simţi degetele amorţindu-i. Şi apoi dintr-o dată el îi dădu drumul, cramponându-se din nou de cârjele sale. Stacy îşi lăsă capul în mâini şi încerca să-şi înăbuşe suspinele care-i sfâşiau pieptul.

- Ti-am spus că nu te voi lăsa niciodată să pleci, zise el cu o voce ca un tunet într-o furtună

ameninţătoare. Dar îmi dau seama că făcând asta, ne distrugem amândoi. Tatăl meu a avut dreptate când a lăsat-o pe mama să plece. De ce să distrugă două vieţi? Eşi liberă, Stacy. N-am să te mai reţin.

- Ce... ce spui?

îşi ridică pleoapele cu genele ude de lacrimi şi încercă să descifreze expresia îngheţată a chipului cu trăsături de granit. Cord repetă cu răceală:

- Am spus că eşti liberă. Poţi să pleci când vrei. Azi, mâine, chiar în clipa asta, nu-mi pasă.

Cu mare greutate, el se răsuci cu cârjele lui. Stacy rămase buimăcită, cu braţele atârnând. Niciodată, nici în visele ei cele mai sumbre, nu crezuse cu adevărat că soţul ei o va alunga.

Acum, el era întors cu spatele lui puternic spre ea. Cu paşi lenţi şi târşâiţi, el se îndrepta spre birou. Dar Stacy nu-l putea lăsa să plece astfel, fără să fie sigură de ceea ce vrusese el să spună.

îl prinse de braţ ca să-l oprească. El rămase imediat nemişcat şi Stacy îi simţi muşchii încordându-se sub mâna ei. Cord nici nu se întoarse.

- Ti-am acordat ceea ce voiai, mormăi el. Ce mai vrei?

- Eu... eu... vreau să ştiu dacă tu doreşti într-adevăr acest lucru.

Pentru o clipă, Cord îşi încleştă maxilarele.

- Eşti liberă să faci ce vrei, Stacy. Poţi să pleci sau poţi să rămâi.

Ea îi dădu drumul, mâna îi căzu pe lângă corp şi-şi strânse pumnul până ce unghiile i se înfipseră în palmă. Se strădui să-şi adune rămăşiţele de demnitate, şi-şi ridică trufaş capul.

- Spune-i... Mariei să-mi facă bagajele, murmură ea. O voi anunţa unde să mi le trimită.

- Asta-i tot. Bine.

El porni din nou spre birou. Stacy îi urmări o clipă mersul greoi, apoi se întoarse şi urcă în fugă scara. îşi aruncă la repezeală câteva articole de toaletă într-un sac de voiaj şi ieşi grăbită din încăpere. Cord nu pomenise nimic de Josh şi nici ea. Pleca, era de la sine înţeles, dar îşi va lua şi fiul cu ea.

în camera copilului, Stacy aruncă vreo câteva lucruşoare de-ale lui în acelaşi sac de voiaj. După ce-l închise şi-l puse jos lângă uşă, se aplecă peste pat ca să-l trezească pe Josh.

Copilul îşi frecă ochii şi gemu uşor când ea îl scutură.

- Mi-e somn...

- Trebuie să te trezeşti acum. Plecăm.

Imediat, băiatul se ridică.

- Unde mergem?

Stacy ezită. Nu era momentul să-i spună acum adevărul, când voia să-l scoată din casă fără ştirea lui Cord. Se hotărî să-l mintă doar pe jumătate.

- Plecăm într-o călătorie.

- Unde?

Ea habar n-avea dar nici n-o interesa.

- Ai să vezi, zise ea evaziv, străduindu-se să-l facă s' creadă că este vorba despre o misterioasă aventură.

îl luă de mână pe Josh şi coborâră repede cu valiza. în birou domnea liniştea. Ea nu ştia dacă soţul ei era înăuntru şi nici nu se opri să vadă.

Ajunşi afară, Josh ridică spre ea o faţă perplexă.

- Tata nu vine cu noi?

- Nu de data asta.

Cu inima strânsă, îl trase după ea şi-l împinse în maşină.

Stacy ocoli aleea şi acceleră fără să privească înapoi. Altfel, poate că n-ar fi avut puterea să plece.

în mintea ei era un adevărat haos, gândurile îi zburau în toate părţile, habar nu avea încotro să pornească.

Roţile maşinii ridicau nori de praf. Conducea reflex, fără să ştie unde se duce, cu ochii uscaţi, plini de o suferinţă ce depăşea lacrimile. Privea drept în faţă şi nu vedea decât panglica dreaptă a şoselei. Nici măcar nu-şi dădu seama când frână şi când opri maşina.

- Mamă, de ce ne oprim aici? întrebă Josh.

Cu mâinile încleştate de volan, Stacy nu-i răspunse. încerca să-şi depăşească starea de paralizie. Copilul insistă:

- Mamă, de ce am venit la Mary? Vine şi ea cu noi în călătorie?

Casa lui Mary... Cuvintele copilului străpungeau ceaţa. Ca rătăcită, Stacy îşi întoarse capul spre casa în stil spaniol a familiei Buchanan. Ceva în ea se prăbuşise. Dintr-o dată i se păru esenţial să ajungă lângă prietena ei înainte ca acest „ceva“ s-o zdrobească de tot.

- Vino, Josh...

Opri motorul şi coborî din maşină. Indiferentă faţă de buimăceala puştiului, merse ca un robot până la uşă şi sună. Câteva clipe mai târziu, Mary îi deschise zâmbind.

- Stacy! Asta da, surpriză! exclamă ea bucuroasă. Hai, intră. Scuză deranjul din casă. Totul este întors pe dos. Eu tocmai făcea...

- Poţi să ne primeşti? întrebă Stacy strângându-l mai tare pe Josh de mână.

Mary rămase cu gura căscată.

- Fireşte, dar...

- L-am părăsit pe Cord, o anunţă Stacy cu o voce disperată.

- Ce! exclamă Mary. Dar... Fii serioasă, Stacy, nu se poate! Cum adică, l-ai părăsit? Şi de ce?

Stacy se înfioră. Simţi că o lasă picioarele. Un văl negru îi acoperi ochii. Nu mai putu răspunde la întrebare. îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Inconştienţa o învălui într-un cocon protector, izolându-i mintea de durerea pe care nu o putea îndura. Din când în când, imaginea obsedantă a lui Cord venea să-i bântuie tenebrele. Se făcea că ea îl cheamă şi el îi întorcea spatele cu un dispreţ tăcut. Apoi totul se estompa.

Ultima oară când spectrul lui îi apăru, el o ţinea de mână.

- Voi fi mereu alături de tine, Stacy, zicea umbra. N-am să te abandonez niciodată.

- Nu! Nu! strigă ea convinsă că este în continuare urmărită de o fantomă.

- Ssst, draga mea, linişteşte-te, odineşte-te, îi răspunse vocea cunoscută.

Apoi ea se cufundă din nou în neant. Căuta să se ascundă în colţurile cele mai întunecoase ale

tenebrelor pentru a putea uita imaginea lui Cord.

Multă vreme Stacy rămase în siguranţă în vidul din jurul ei, la adăpost de forţele exterioare. Apoi, o mână îi ridică braţul şi o readuse la realitate. Clipi des şi deschise ochii.

- Te-ai hotărât să revii printre noi, Stacy? o întrebă o voce afectuoasă.

Ea îşi încruntă sprâncenele. Nu era vocea lui Cord. Şi când deschise ochii în sfârşit, nu văzu chipul lui iubit, ci faţa lui Bill Buchanan. îl privi fără să înţeleagă ce se petrece, în timp ce el îi lua pulsul.

- Ce... ce s-a întâmplat? murmură ea vag.

- Te-ai prăbuşit pur şi simplu, îi răspunse doctorul. Aşa cum ţi-am prezis de altfel.

- Nu înţeleg.

- Erai epuizată. Şi cum tu refuzai să-i dai corpului tău odihna pe care ţi-o cerea, şi-a luat-o singur. De aceea ţi-ai pierdut cunoştinţa.

O mişcare uşoară în dreptul ferestrei îi atrase atenţia, şi inima lui Stacy începu să bată cu putere când îl văzu pe Cord, sprijinit în cârjele sale.

- Tu ce cauţi aici? şopti ea, cu inima şovăind între team' şi speranţă.

Bill Buchanan îi privi pe amândoi, şi până la urmă i se adresă lui Cord.

- Vă las singuri două minute. Dar nu mai mult. Stacy are încă nevoie de multă odihnă.

Cord dădu scurt din cap. O linişte apăsătoare se lăsă în încăpere după ce doctorul ieşi.

- Ce faci tu aici? repetă Stacy şi imediat găsi ea însăşi răspunsul la întrebare. Ai venit să-l iei pe Josh, nu-i aşa? De asta ai venit?

Cord se apropie încet de pat. Chipul lui era o mască de nepătruns.

- Mary mi-a telefonat ca să-mi spună ce s-a întâmplat. încă mai sunt soţul tău. Am venit să mă asigur că totul este în ordine.

- De ce te-ar interesa? murmură ea întorcându-şi capul pe pernă.

- N-am încetat să-mi fac griji pentru tine, îi răspunse el cu un fel de nerăbdare.

Stacy îl crezu. Poate că încetase s-o mai iubească, dar împărţiseră prea multe lucruri împreună pentru ca să nu-i mai pese de ea. Suspină, uşor înfiorată.

- N-ai să mi-l iei pe Josh, nu-i aşa?

- Nu, n-am să ţi-l iau pe Josh... Tu o să mai ai nevoie de odihnă. Poţi să te întorci la fermă până când te vei simţi mai bine.

- N-am să mă întorc! strigă Stacy, respingând perspectiva de a-i vedea din nou pe Cord şi Paula împreună.

- Foarte bine. Eu trebuie să mă întorc acum. Sunt o mulţime de lucruri de făcut.

- înţeleg... Mâine are loc vânzarea la licitaţie a cailor...

- Ai fost mult timp inconştientă, Stacy. Licitaţia are loc astăzi, chiar în acest moment.

Stacy fu uimită să afle că fusese atât de mult timp inconştientă. Cord deschise uşa şi întoarse capul.

- Ne vedem mai târziu, zise el.

- Nu. Este inutil să te mai întorci.

Pentru Stacy, grija lui Cord pentru sănătatea ei însemna prea puţin când ea îi dorea atât de mult dragostea. Refuza să se mulţumească doar cu

firimituri.

- Cum vrei. Am să-i spun lui Josh că te-ai trezit. Era îngrijorat.

Uşa se închise şi Stacy îşi băgă capul în pernă. închise
ochii şi-şi înghiţi lacrimile. Odihnă, îi ordonase Bill. I se
părea că îi va fi imposibil să şi-o găsească şi totuşi, în câteva minute, corpul ei epuizat se cufundă într-un somn adânc.

O trezi zgomotul făcut de deschiderea uşii. Printre gene, privi cine o trezea din binefăcătoarea ei uitare. Când o recunoscu pe Paula, simţi că se enervează.

- Cum te mai simţi? o întrebă tânăra femeie cu un zâmbet compătimitor.

Stacy nu-i luă în seamă întrebarea.

- Ce cauţi aici?

„Să pună sare pe rană, fără îndoială , gândi ea iritată.

- I-am adus lui Josh câteva lucruşoare. Dar voiam mai ales să ştiu cum te simţi.

- Pleacă! Ai făcut deja destul rău! Doar dacă n-ai venit cumva să-ţi savurezi victoria?

- Nu înţeleg.

- încetează să mai joci teatru, Paula. Ştii foarte bine c' vorbesc despre Cord. L-ai vrut, îl ai. Acum pleacă!

O tăcere grea urmă acestei izbucniri. Şi apoi Paula înaintă în încăpere, cu o expresie perplexă şi furioasă totodată.

- Nu-mi place ce insinuezi, Stacy. Mary mi-a spus

ceva de nu ştiu ce prostie pe care ai apucat s-o rosteşti ieri, înainte să leşini, cum că-l părăseşti pe Cord. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

- Ba da. Este perfect adevărat. Acum este al tău.

- Admirabil! exclamă Paula. Vrei într-adevăr să spui că ţi-ai părăsit soţul din cauza mea?

- Nu-ţi închipui totuşi că am să rămân când voi doi gângureaţi tot timpul? Am şi eu mândria mea!

- Gângueam? Eu şi Cord?

- V-am văzut! zise Stacy acuzator, exasperată de aerul nevinovat al Paulei. Râdeaţi, vă zâmbeaţi complice, împărtăşeaţi mici glume ştiute doar de voi doi.

- N-ai nimerit-o deloc, draga mea, o asigură Paula dând din cap. Nu neg că aş da orice pe lume ca să am o legătură cu soţul tău, pentru că este adevărat. Dar mă împiedică două lucruri. Primul este că eu ţin foarte mult la tine şi te apreciez, iar al doilea, cel mai important, este că eu şi Cord nu suntem decât foarte buni prieteni. Dacă îmi ierţi această expresie comună, el mă consideră ca pe o soră.

- Nu te cred.

- Cord este bărbatul unei singure femei, şi acea femeie eşti tu, Stacy.

Lui Stacy îi veni dintr-o dată ameţeală. Era oare posibil?

- Dar el a spus... credeam că...

- De ce dovezi mai ai nevoie? Nefericitul de el n-a plecat o clipă de la căpătâiul tău. Mary mi-a zis că parcă era posedat, stătea lângă patul tău şi te privea fără încetare!

Aşadar, ea nu visase? Nu fantoma lui Cord o

bântuise în tot timpul cât fusese inconştientă? El fusese într-adevăr aici! Ca rătăcită, îşi duse o mână la frunte.

- Dar... Atunci de ce mi-a zis să plec?

- Fără îndoială pentru că el credea că asta vrei tu. Cu siguranţă nu pentru că nu te-ar mai fi iubit. Dimpotrivă. Te iubeşte prea mult ca să te păstreze împotriva voinţei tale.

Era posibil? După discuţia aceea, ea nu mai putuse să-l convingă deloc pe Cord de ataşamentul ei faţă de fermă. Cord crezuse că, la fel cum făcuse mama lui odinioară, şi ea voia să fugă. Si continua să creadă că ea îl iubea pe Travis!

Aruncă de pe ea cuvertura şi vru să se ridice din pat, dar o cuprinse ameţeala şi căzu la loc. Paula se repezi spre ea.

- Ce faci? Eşti încă prea slăbită, ce naiba!

- Trebuie să mă întorc la fermă. Trebuie să-l văd pe Cord!

- Te înţeleg că vrei să pui lucrurile la punct, dar...

Uşa camerei se deschise brusc şi Cord intră, abia folosindu-se de cârje. Inima lui Stacy tresări de bucurie. Se ridică puţin şi întinse spre el braţele în timp ce Paula se retrăgea discret.

- Cord!

El se opri înainte să ajungă la ea, şi ochii lui sumbri îi examinau faţa lividă. în spatele lui, o altă siluetă apăru în prag.

- Tocmai am vorbit cu Travis, aici, şi el spune că... Stacy bănui ce putuse să spună Travis. Era evident c' reuşise să-l convingă pe Cord că se înşelase în privinţa lor

şi de asemenea să-i explice că ea însăşi crezuse într-o legătură a lui cu Paula. Ea îl întrerupse râzând.

- Şi eu, tocmai am vorbit cu Paula.

într-o clipă, el ajunse la pat şi se aşeză, strângând-o pe Stacy în braţe.

- Aşadar este adevărat, murmură el acoperindu-i cu sărutări faţa şi gâtul. Mă iubeşti?

- Te iubesc, gemu ea.

Cord o strânse şi mai tare la piept, apoi ridică privirea ca să-i contemple faţa iluminată de dragoste. în ochii lui negri ardeau flăcările unei tandre adoraţii, amestecată cu iubire pătimaşă.

- N-aş fi crezut niciodată că voi putea să te iubesc mai mult decât te-am iubit atunci când ne-am cunoscut, şopti el numai pentru ea. Şi totuşi asta mi se întâmplă acum, iubirea mea.

Stacy se înfioră de extaz. Inexorabil, buzele ei se apropiau de gura senzuală a lui Cord. Cu o mână tremurândă, îi mângâie maxilarul puternic.

- Ah, Cord... Cord, şopti ea.

El îi luă mâna şi-i sărută rând pe rând vârfurile degetelor.

- Am fost un prost, am fost orb la atâtea lucruri! Vei putea vreodată să mă ierţi pentru cuvintele dureroase pe care ţi le-am spus?

- Deja am făcut-o, dragostea mea.

- Te iubeam atât de mult încât nu puteam suporta gândul că rămâneai lângă mine doar din milă, doar pentru că eram infirm... murmură el întunecându-se la amintirea certurilor lor amare. De fiecare dată când te apropiai de

mine îmi era greu să cred că o făceai din dragoste. De aceea te respingeam, voiam să te rănesc şi de fiecare dată când reuşeam, sufeream la fel de mult ca tine.

Stacy îşi strecură o mână sub cămaşa lui Cord, îi simţi căldura trupului, îi mângâie pieptul puternic. Apoi îşi dădu capul pe spate, cu buzele umede întredeschise.

Nici unul nici celălalt nu auzi uşa închizându-se discret în urma lui Travis şi a Paulei.

- încearcă şi acum să mă respingi, iubirea mea, murmură Stacy cu o voce transformată de pasiune.

Pentru o fracţiune de secundă, simţi sub degetele ei cum inima lui Cord încetă să mai bată. Si apoi el o respinse, dar înspre pernă, în timp ce gura lui punea stăpânire pe buzele ce i se ofereau.

- Mamă! se auzi de pe culoar strigătul lui Josh.

Stacy se mişcă uşor, protestând slab sub sărutul fierbinte, dar Cord zâmbi şi murmură lângă buzele ei:

- Lasă că are grijă Mary de el o vreme. Este şi ea măritată şi înţelege ce se întâmplă.

într-adevăr, Stacy auzi imediat vocea lui Mary în spatele uşii. Atunci, îşi înlănţui braţele pe după gâtul soţului său, fără reţineri, cu toată dragostea ce o ţinuse închisă în sufletul ei atâta vreme.

Sfâr[it

*
* *
*
* *
*
* *